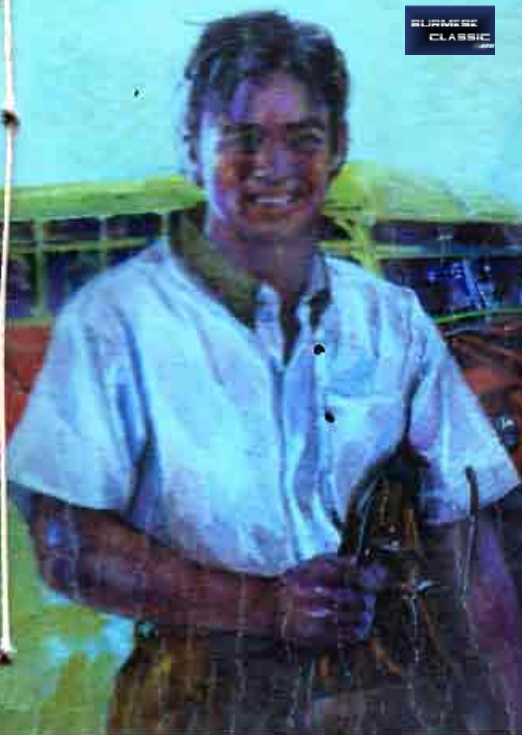

မင်းသား

ရာဇဝင်ထဲကလို မင်းသား

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၁၈၀၀၈၀၈
ပျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၁၉၀၀၉၀၈

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀၊ တန်ဖိုး - ၅၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)
၆၃၊ သြဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ။

အပုံးပန်းချီ

ဦးကောင်းစံ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးညွန့်ဝေ
ပြုံးပန်းတစ်ရာပုံနှိပ်တိုက်
၁၉၉၊ ငှက်လမ်း၊ အလုံ၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖြန့်ချိရေး

ပြုံးပန်းတစ်ရာစာပေ
၁၅၆၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၂၄၅၃၆၀

မင်းသိင်္ခ

ရာဇဝင်ထဲကလို မင်းသား

မိုးပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁) ကောင်စီ သွေးချွန်သွားခြင်း

အချိန်ကား ၁၉၄၈-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံကြီး လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစကာလဖြစ်၏။ နေရာကား ရန်ကုန်မြို့မှ မြောက်ဘက်သို့ မိုင်(၃၀)ခန့်သွားရသောနေရာတွင်ရှိသည့် နယ်မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ကာလမှာ စစ်ကြီးပြီးစကာလဖြစ်၏။ စစ်ဖြစ်နေ စဉ်ကာလအတွင်းက ကျောင်းသားများ ကျောင်းမတက်ရဘဲရှိသဖြင့် အချို့မှာ အရွယ်လွန်သွားကြပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ပညာရေးဌာနမှ မြို့တိုင်းတွင် ပို့(စ်)ပရိတ်မာရီဆော် မူလတန်းလွန်ကျောင်းများ ဖွင့်ပေး

ပျော်

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းခွေး

ထား၏။ စစ်မဖြစ်မီ မိမိတက်ခဲ့သောအတန်းကို ခိုင်လုံစွာ ဖော်ပြ၍ ထိုကျောင်းတွင် တက်လိုသောအတန်းကို လျှောက်ထားကာ တတ်ခွင့်ရ၏။ ကျောင်းသားအများစုမှာ ကျောင်းနှင့်စိမ်းနေသောကြောင့် စာမလိုက်နိုင်ကြဘဲရှိရကား ပြင်ပမှ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း ဆရာများကို အားကိုးအားထားပြုကြရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကာလတွင် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းများ၊ အလုပ်သမားများ တက်နိုင်ရန်အတွက် ဦးစားပေး၍ဖွင့်သော ညကျောင်းများ အလျှို့အလျှို ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သော နယ်မြို့ကလေးတွင် ညကျောင်းများ များစွာရှိသည့်အနက် ဆရာဦးသော်ကောင်းဆိုသူ၏ ညကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားပင် လက်ခံသောကြောင့် ပို၍စည်ကားလေ၏။

ဆရာဦးသော်ကောင်းသည် စစ်မဖြစ်မီက ထောင်မှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ ထောင်မှူးအလုပ်မှ ထွက်၍ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ဆရာဦးသော်ကောင်းသည် နေ့ဘက်တွင် ပို့(စ်)ပရိတ်မာရီကျောင်း၌ (၇)တန်း၊ (၈)တန်းကိုပြသော သင်္ချာဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ ညကျောင်း၌မူ သူသည် ဘာသာစုံကိုပြရလေ၏။

သူ၏ကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် နယ်မှ လာ၍တက်သော ကျောင်းသားကလေး(၈)ဦးရှိလေ၏။ ထိုကျောင်းသားကလေး(၈)ဦးအနက် (၇)ဦးမှာ တောသူဌေးသားကလေးများ

ဖြစ်ကြကုန်၏။ ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးမှာမူ တောဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်ရပ်နေရသော မိဘမဲ့ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ထိုတောဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော်က ထိုကျောင်းသားကလေးအတွက် ကျောင်းလခနှင့် ဘော်ဒါစရိတ်ကို စွန့်ကြဲလေ၏။ ထိုကျောင်းသားကလေးသည် ကျောင်းသား(၈)ဦးရှိသည့်အနက် လွန်စွာမှချိုင့်သော ကျောင်းသားကလေးဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ မောင်ကောင်းနိုင်ဟူ၍ဖြစ်သော်လည်း ဘော်ဒါကျောင်းသားကလေးများ စု၍ပြုလုပ်သော ပျော်ပွဲစားတွက်ခြင်း၊ ညလယ်စာချက်စားခြင်းကိစ္စတို့တွင် ငွေကြေးခွဲတမ်းခွဲသောအခါ မည်သည့်အခါမှ ထည့်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ကျောင်းသားကလေးက လူရေတွက်သောအခါ ကျွန်ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးက -

“ဒီကောင့်ကို ထည့်မရေပါနဲ့ကွာ ... ဒီကောင်က ပိုက်ဆံမထည့်နိုင်ပါဘူး။ ဒီကောင့်ကို ခွေးချေးလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ ...” ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သောကြောင့် ကောင်းနိုင်ခမျာမှာ ထိုကျောင်းတွင် ဇာနည်နိုင်ဆိုသောအမည်မှ ခွေးချေးဟူသော အမည်ကို ရရှိသွားလေတော့သတည်း။

* * * *

www.burmeseclassic.com

မင်းမင်း

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၂)
ကျေးဇူးတင်ပေး

ခွေးချေးသည် ဘော်ဒါကျောင်းသားများစားရန်နှင့် တစ်
အိမ်သားအားလုံးစားရန်အတွက် ထမင်းချက်ရ၏။ ထင်းခွဲရ၏။ ထို
အလုပ်များပြီးလျှင် ဆရာကတော်က အဝတ်လျှော်ခိုင်း၏။ စောင်များ
ခြင်ထောင်များ။ အိပ်ယာခင်းများ လျှော်ရ၏။ ထိုသို့ လျှော်ရာတွင်
ဆရာကတော်သည် သူ့ဝတ်သောအင်္ကျီနှင့် သူ၏သမီးဝတ်သော
အင်္ကျီပါလျှော်ရန် ထည့်ပေးထားတတ်၏။ သူ၏သမီးကလေးသည်
ခွေးချေးတို့နှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိ၏။ ငယ်စဉ်က 'ရှုရိန်' ဆိုသော ကလေးမ
ဦး ထိန်းကျောင်းခဲ့ဖူးသဖြင့် ၎င်း၏အမည်ပါ ရှုရိန်ဟူ၍ ဝွင်သွား

www.burmeseclassic.com

ပြန်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆေး

လေတော့၏

တစ်နေ့တွင် ခွေးချေးသည် အဝတ်များလျှော်ရန်အတွက် အဝတ်များကို ပုံးထဲတွင်ထည့်ကာ ရေစိမ်ထား၏။ ထိုအချိန်၌ ရှုရိန် ရောက်လာပြီးလျှင် ရေစိမ်ထားသောအဝတ်များအတွင်းမှ သူ၏ အင်္ကျီကို နှိုက်ယူကာ လက်အုပ်ချိတ်ပြုလေ၏။ အမိပွယ်မှာ 'ကန် တော့ပါတယ်၊ သူ့အင်္ကျီတွေကို မလျှော်ပါနဲ့'ဟု ပြောခြင်းဖြစ်၏။ ရှုရိန်သည် စကားမပြောတတ်ရှာပေ။ နားလည်း ကောင်းစွာမကြား သောကြောင့် စာလည်း ကောင်းစွာသင်၍မရပေ။ ထို့ကြောင့် ရှုရိန် စကားပြောသောအခါတွင် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ ပြောရရှာ လေ၏။

ရှုရိန်၏မိခင်သည် အစဉ်သဖြင့်လိုလို ခွေးချေးအတွက် ဟင်းချန်မထားတတ်ချေ။ ဟင်းနှင့်စားရန်လည်း ခွင့်မပြုချေ။ ဤ အဖြစ်ကိုသိသော ရှုရိန်သည် လွန်စွာစိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးထမင်းစားသောအခါ ၎င်းက လာ၍ ဟင်းများ ထည့်ပေးတတ်၏။ ခွေးချေးသည် အဝတ်များလျှော်ပြီးသောအခါ ခြောက်လျှင် မီးပူတိုက်ပေးရ၏။ စာသင်ခန်းရှိ သောက်ရေအိုးများကို ရေဖြည့်ပေးရ၏။ ထိုအတူ အိမ်သာသုံး ရေအိုးများကိုလည်း ရေ ဖြည့်ပေးရ၏။ ထမင်းကို ခွေးချေးကချက်၍ ဟင်းကိုမူ ဒေါ်ထွေး ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးက ချက်ရ၏။

၎င်းဒေါ်ထွေးမှာ ဆရာဦးသော်ကောင်း ထောင်မှူးလုပ် စဉ်က ခိုးမှုဖြင့်နှစ်ကြိမ်၊ လိမ်မှုဖြင့်တစ်ကြိမ် ထောင်ကျခဲ့ဖူးသော

အကျဉ်းသူမကြီးဖြစ်၏။ ထောင်ကလွတ်သောအခါ၌ မှီခိုရန် ခွေ မျိုးသားချင်းမရှိသောကြောင့် ထောင်မှူးအိမ်၌ပင် လာရောက်မှီခို ကပ်ရပ်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကပ်ရပ်နေသော်လည်း ဟင်းချက် ခြင်။ ဆရာကတော်ကို နှိပ်ပေးခြင်း၊ စသော ဝေယျာဝစ္စများကိုမူ အားလပ်သည်မရှိ လုပ်ပေးရရှာ၏။

ဆရာ၏သားကလေးသည် လွန်စွာမိုက်ရိုင်းလေ၏။ တစ် ခါတစ်ရံ ဒေါ်ထွေးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်လိုလျှင် ကန်၏။ ကြက် မွေးဖြင့်ရိုက်လိုလျှင် ရိုက်၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအိမ်တွင် ခွေးချေးနှင့် ဒေါ်ထွေးတို့သည် ကျွန်ခံနေရသော ကျွန်များကဲ့သို့ ရှိ လေ၏။ ဆရာကတော်သည် ခွေးချေးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မျက်နှာ သာပေးသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျှင် ကြိမ်းမောင်း၊ မကြိမ်းမောင်းလျှင်လည်း ဆဲဆိုနေ၏။ ဆရာကတော်၏သံယောင် လိုက်ကာ ကျန်သောကျောင်းသားများကလည်း ခွေးချေးအား စကား ပြောလျှင် နှိမ်၍ပြောတတ်၏။

ခွေးချေးသည် ဆရာသင်ပေးသော သင်ခန်းစာများကို အခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျက်မှတ်ရ သည်မရှိပေ။ တစ်ခွဲအိမ်လုံးအိမ်မှ အလုပ်အားလပ်သွားသည်ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်များတွင်သာ ကျက်မှတ်ရလေ၏။ ဒေါ်ထွေးကြီးမှာ ဟင်း ချက်လွန်စွာကောင်း၏။ သူသည် ဘိန်းစွဲနေသော မိန်းမကြီးတစ် ဦးလည်းဖြစ်၏။ ဘိန်းမစားရသည့်အခါ၌ ထိုခေတ်ကတွေ့ရသော ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးတစ်မျိုးကို စား၏။ ထိုဆေးတွင် ဘိန်းအနည်း

မင်းပျံ

ငယ်ပါလေ၏။ ထိုဆေးမှာ ဦးဝိရိယဆိုသော ဆရာကြီး တစ်ဦး ထုတ်သည် ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးပင်ဖြစ်၏။

ဒေါ်ထွေးသည် ဦးဝိရိယ၏ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးကို အစဉ်သဖြင့် ဆောင်ထားတတ်၏။ ထိုဆေးကိုသောက်ပြီးလျှင် တိုင် ကိုနို့၌ မိုန်းနေတတ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဆရာ၏သားကလေး သည် -

“ဒီအဘွားကြီး ဘိန်းမိုန်းနေပြန်ပြီ ...” ဟု ဆိုကာ ကြက်မွေးဖြင့် ရိုက်လေ့ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဒေါ်ထွေး၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အစဉ်သဖြင့် အလျှိုးရာများရှိနေတတ်၏။ သားဖြစ်သူက မရိုက်လျှင် အမေဖြစ်သူက ရိုက်လေ၏။

ဆရာကတော်သည် ဒေါ်ထွေးအား ရိုက်ရုံနှင့်အားမရဘဲ ဆရာကိုတိုင်လေ့ရှိသေး၏။ ထိုအခါတွင် ဆရာသည် သားရေ ခါးပတ် ဖြင့် ဒေါ်ထွေးအား ရိုက်နှက်၍ဆုံးမပြန်၏။ ဦးဝိရိယ ချောင်းဆိုး ပျောက်ဆေးပြတ်သွားလျှင် ဒေါ်ထွေးသည် ခွေးချေးအား ဝယ်ခိုင်း လေ့ရှိ၏။ ခွေးချေးကလည်း သနားသောကြောင့် ဝယ်ပေးလေ့ရှိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ထွေးသည် ခွေးချေးကို လွန်စွာချစ်လေ၏။ ဒုတိယ ဒေါ်ထွေးချစ်သောသူမှာ ရှုရိန်ဖြစ်၏။ ရှုရိန်သည် စကား မပြောတတ်သော်လည်း လက်မှပညာ လွန်စွာကျွမ်းကျင်၏။ ပိတ်စ ကလေးများဖြင့် ပန်းပွင့်ကလေးများ ပြုလုပ်တတ်၏။ လုပ်ပြီးသော ပန်းပွင့်ကလေးများကို ဈေးရှိဆိုင်များတွင် သွား၍သွင်းတတ်၏။ ရှုရိန်လုပ်သော ပန်းပွင့်ကလေးများမှာ ဈေးကောင်းရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရှုရိန်တွင် ငွေပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိလှပေ။ ပုလဲ ပုတီးထိုးထားသော သူ၏ဒိတ်ကလေးတွင် အစဉ်သဖြင့် ငွေကြေး များ ဖောင်း၍နေတတ်၏။ ဒေါ်ထွေးဆေးပြတ်သွားသောအခါ ရှုရိန်က ငွေထုတ်ပေး၏။ ခွေးချေးက ဝယ်ပေးရ၏။ ဒေါ်ထွေး အင်္ကျီများ ပြုစုတ်သွားလျှင်လည်း ရှုရိန်က ဖာထေးချုပ်ပေးတတ် လေ၏။ ခွေးချေး၏ အင်္ကျီလုံချည်များ စုတ်ပြုလျှင်လည်း ဖာထေးချုပ် ပေးတတ်၏။ ထိုသို့လုပ်ပေးသည်ကို ဆရာကတော်ကမြင်လျှင် ရှုရိန်၏ခေါင်းကို ဒေါင်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ ခေါက်ရုံနှင့် အားမရ -

“နင်က နင့်လင်မို့လို့ လုပ်ပေးတာလား ...” ဟု ကြိမ်း မောင်းတတ်သေး၏။ ရှုရိန်သည် မည်သို့မျှပြန်၍မပြောဘဲ ငိုရုံပင် ငိုနေတတ်၏။

တစ်ခါတွင်လည်း ခွေးချေးသည် အိမ်အရိုးပေါ်သို့တက်၍ အရိုးဖာရာ အရိုးပေါ်မှပြုတ်ကျ၍ ပေါင်တွင် ဝါးခြံစည်းရိုးစူးသွား ၏။ ထိုသို့ဖြစ်သွားသည်ကို မကြည့်ရက်သော ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန် က ဆေးထည့်ပေးကြ၏။ ပတ်တီးစည်းပေးကြ၏။ ဤကဲ့သို့ပြုလုပ် ပေးသည်ကို မြင်သွားသော ဆရာကတော်က ဒေါ်ထွေးကို ကြက် မွေးဖြင့်ရိုက်၏။ ရှုရိန်ကိုလည်း ရိုက်၏။

“နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာအကဲပိုနေတာလဲ၊ ဒီဝါးခြံခါ လေးစူးပိတာ ဘာဖြစ်မှာလဲ ...” ဟု ဆူပူလေ၏။ ထိုနေ့တွင် ဖာနိန်ဆိုသောကျောင်းသားကလေး မြို့ထဲသွား၍ ရှုရိန်ကြည့်

www.burmeseclassic.com

မင်းပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းခွေး

ပြီး အပြန်တွင် ကားပေါ်မှကျကာ ဒူးပြဲသွား၏။ ထိုအခါ ဆရာက ဆော်ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်၍ ပတ်တီးစည်းပေးလေ၏။ ထိုသို့ပြုလုပ် ပေးနုံ့ပက လာရောက်၍မကူညီရကောင်းလားဟုဆိုကာ ဒေါ်ထွေး နှင့် ရှုရိန်ကို ဆူပူလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးက -

“ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒူးကလေးပွန်းသွားတာပါ။ သူက အဖြစ်သည်းနေတာပါ...” ဟု ခွေးချေးကို ပြောပြလေ၏။ ခွေးချေးက နားမလည်သောမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ထွေး က -

“ဘာဖြစ်လို့ အဖြစ်သည်းလဲ သိသလား...၊ ဟန်စိန် က သူ့အိမ်ပြန်ပြီး ပြန်လာရင် လက်ဆောင်တွေပါလာတာကိုး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှုရိန်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လေ၏။ ခွေးချေးကမူ နားထောင်ရုံသက်သက် နားထောင်နေလေ၏။ ခွေး ချေး၏ ငယ်စဉ်ဘဝသည် ဤသို့လျှင် စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာများဖြင့် အစပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

* * *

မင်း

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အခန်း (၃)
တွင်တော်မူ နန်းကွဲစာတယ်

တစ်ခုသော သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဆရာ
ဦးသော်ကောင်း၏အိမ်တွင်နေထိုင်သော ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား
ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့အရပ်ဒေသသို့ ပြန်ကြွကုန်၏။ ခွေး
ချေးလည်း ၎င်းတို့ပျို့သို့ ပြန်သွားပြီး ၎င်းနေသောဘုန်းကြီးကျောင်း
သို့ သွားလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ခွေးချေးအား -

“မောင်ကျောင်းသားရေ... တအားကြီးစားနော် ကိုယ်
က သူများလို မိဘရှိတာမဟုတ်ဘူး။ စာမေးပွဲကိုတော့ တစ်နှစ်မှ
မကျစေနဲ့...” ဟု မှာကြားလေ၏။ ကျောင်းဖွင့်မိန်းသောအခါ၌

မိုးပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိမ္မင်းအစား

ကျောင်းသားများသည် အလျှိုလျှို ပြန်ရောက်လာကြကုန်၏။ ငါးခြောက်ပေါသောအရပ်မှ ကျောင်းသားများသည် ငါးခြောက်များ သယ်လာ၏။ ထန်းလျှော်ပေါသောအရပ်မှ ကျောင်းသားသည် ထန်းလျှော်များသယ်လာ၏။ မည်သည့်လက်ဆောင်မျှမပါဘဲ ပြန်လာသူမှာ ခွေးချေးတစ်ယောက်သာလျှင်ရှိ၏။ ဟန်စိန်ဆိုသောကျောင်းသားမှာ ဆရာတို့မိသားစုအတွက် အဝတ်အထည်များ ဝယ်၍လာ၏။

အထူးသဖြင့် ဆရာကတော်ပန်ရန်အတွက် နီလာကို စိန်ခြယ်ထားသော စိန်နားကပ်တစ်ရံပါလာခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဆရာကတော်သည် ထိုလက်ဆောင်ကိုရသောအခါ လွန်စွာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေလေ၏။ ဆရာဦးသော်ကောင်းကိုယ်တိုင်လည်း လွန်စွာကျေနပ်နေပုံရ၏။ ထို့နောက် ဦးသော်ကောင်းက -

“မောင်ဟန်စိန်ရယ် ... အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ဆရာ့ရဲ့ဝင်ငွေခွဲ မင်းတို့ဆရာကတော်ကို ဒီလို စိန်နားကပ်မျိုး မဆင်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာ့ကိုသာ အားကိုးနေရင်တော့ ဒီတစ်သက် သူ စိန်နားကပ်ပန်းနို့ လမ်းမရှိဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟန်စိန်သည် လွန်စွာမှ ကျေနပ်ရုဏ်ယူသွားလေ၏။

၎င်းတို့ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဟန်စိန်သည် ၎င်း၏အမေက ၎င်းအား သုံးရန်အတွက် ငွေတစ်သောင်း ပေးလိုက်ကြောင်း၊ အိတ်ထဲတွင်ထည့်ထားကြောင်း၊ ယခု မရှိဘဲ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း တိုင်ကြားလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကတော်က ကျောင်းသားအားလုံး၏အိတ်များကို ရှာဖွေရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျန်သော ကျောင်းသားများက -

“ဒီမှာဟန်စိန် ... တို့လည်း ဆရာကြီးဆီမှာ ကျောင်းလာတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲ တို့ကို သူခိုးထင်ပြီး အိတ်တွေတော့ အရှာမခံနိုင်ဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကတော်က -

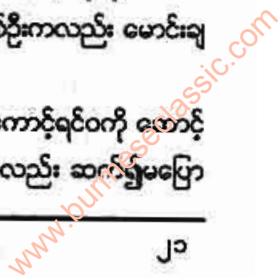
“ဟန်စိန်မရှာဘဲ ငါရှာရင်ရောကွာ ...” ဟု အထွန့်တက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းသားတစ်ဦးက -

“ဆရာကတော်တင်မကဘူး ဘယ်သူရှာတာကိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ သူခိုးတွေမဟုတ်ဘူး။ ရှာတယ်ဆိုတာ သူခိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စွပ်စွဲတာပဲ ...” ဟု ခပ်မာမာပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဆရာပြန်ရောက်လာ၍ အဖြစ်အပျက်ကိုသိသွားပြီး ဆရာက -

“ဆရာရှာမယ်ဆိုရင်ရောကွာ ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျောင်းသားတစ်ဦးက -

“ဆရာ့ကိုကျွန်တော်တို့ ဘုရားလိုရှိသေတာပါ။ ဆရာရှာမယ်ဆိုရင်တော့ ရှာပေါ့။ မတွေ့ရင်တော့ ဒီကောင့်ကို ရိုက်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ကျန်သောကျောင်းသားတစ်ဦးကလည်း မောင်းချဓားကိုဖွင့်၍ -

“ရှာလို့မတွေ့ရင် ဟောဒီမားနဲ့ ဒီကောင့်ရင်ဝကို ဖောင့်ထိုးမယ် ...” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာ ဆရာလည်း ဆက်၍မပြော

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းစား

ထိုအခါ ဆရာကတော်က -

“တခြားလူတွေရဲ့အိတ်တွေကို မရှာချင်နော့၊ ခွေးချေးရဲ့ အိတ်ကိုတော့ ရှာရလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်က မိဘလည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ မွဲလည်းအတော်မွဲတာ၊ ခိုးချင်းခိုး သူခိုးလိမ့်မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ဆရာကတော်ကျေနပ်အောင် ရှာချင်လည်းရှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ မခိုးပါဘူး ...” ဟု ပြန်၍ပြောနေစဉ်အချိန်မှာပင် ဆရာကတော်သည် ခွေးချေး၏အိတ်ကို သွန်ချ၍ ရှာနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဟန်စိန်က -

“ခေါင်းအုံးကိုစမ်းကြည့်ပါ ဆရာကတော် ...၊ ခေါင်းအုံးကိုခွဲပြီး အထဲမှာထည့်ချုပ်ထားတတ်တယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကတော်လည်း ခွေးချေးအုံးသောခေါင်းအုံးကို လက်ဖြင့် အပြင်မှညှစ်၍ စမ်းလေ၏။ ထိုသို့စမ်းရာတွင် တစ်နေရာသို့ အရောက်၌ မာခေါက်ခေါက်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စမ်းမိသဖြင့် ဘလိတ်တားဖြင့် ခေါင်းအုံးကိုခွဲချပြီး အတွင်းသို့နိုက်၍ ထုတ်ကြည့်ရာ ရာတန်များကို အထပ်လိုက်ထပ်၍ထုပ်ထားသော တစ်သောင်း တန်ငွေအုပ်တစ်အုပ် ထွက်လာလေတော့၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော်သည် ခွေးချေး၏ပါးစပ်ကို တအားလွှဲခိုက်၍ -

“နင် ဘာပြောချင်သေးလဲ သူခိုး ...” ဟု ပြောလေ၏။ ဆရာလည်း အနီးရှိ ထားဝယ်ကြိမ်ကြီးကိုဆွဲကာ တရွှမ်းရွှမ်းရိုက်လေ၏။ ခွေးချေးသည် နာခြင်းတွန့်ခြင်းမရှိဘဲ -

“ကျွန်တော်မခိုးဘူး ...” ဟုသာ တွင်တွင်ငြင်းလေ၏။ ဆရာ၏ကြိမ်လုံးသည် ကျိုးသွားသောကြောင့် ဆရာသည် အနီးရှိ သားရေခါးပတ်ကိုယူ၍ ရိုက်လေ၏။ ဆရာကတော်မှာလည်း ကြက်မွေးဖြင့် ဝင်၍ရိုက်ပြန်၏။ ဆရာကတော်၏သားလေးသည် ခွေးချေး၏မျက်နှာကို ဝင်၍ကန်လေ၏။ ဟန်စိန်ကလည်း ခွေးချေး၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် တခွပ်ခွပ်ထိုးလေ၏။ ခွေးချေး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရောင်၍ ပိတ်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ကာ ရှုရိန်သည် တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးသည် ရှုရိန်၏အနီးသို့ကပ်သွားပြီးလျှင် ခွေးချေးခိုးသည်မဟုတ်ကြောင်းကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရှင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ရှုရိန်က ဒေါ်ထွေးအား ကယ်ပါဦးဟူသော အမှုအယာကို လုပ်ပြ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးက ကြောက်သည့်ဟန်ပြုပြီး -

“ငါလည်း ဝင်မကယ်ရဲဘူး ကြောက်တယ် ...” ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းလေ၏။ ဆရာသည် ကျေနပ်အောင်ရိုက်ပြီးနောက် -

“မင်း အခုပဲ ဒီကထွက်သွားပါ ...၊ ငါ့အိမ်၊ ငါ့ကျောင်းမှာ သူခိုးကို မထားနိုင်ဘူး ...” ဟု ပြော၍ မောင်းထုတ်လေ၏။ ခွေးချေးသည် ကျောင်းစာအုပ်ကလေးများထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ သူ၏ အဝတ်အစားဟောင်းကလေးများထည့်ထားသော အိတ်ဟောင်းကလေးကို လက်မှာဆွဲထားပြီးလျှင် ဆရာအား

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆား

ထိုင်၍ကန်တော့လေ၏။ ထိုသို့ ကန်တော့ပြီးနောက် -

“ဆရာ ... တကယ့်အဖြစ်မှန်ဟာ ပေါ်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် ဆရာ ယူကြီးမဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ မဖြစ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ကိုက ကံဆိုးလို့ပါ ...” ဟု သနားဖွယ်ရာ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော်က ကြက်မွေးဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ဝင်ရိုက်ပြီးနောက် -

“သူခိုးထွက်သွားရင် ငါတို့အိမ်၊ ငါတို့ကျောင်း သန့်သွားတာပဲ ...” ဟု ပြောလေ၏။ ခွေးချေးသည် ကျန်သူငယ်ချင်းများကို-

“သွားမယ် သူငယ်ချင်းတို့ရေ ...၊ မင်းတို့ကိုတော့ ငါ အမှတ်ရနေမှာပါ။ တစ်ခုတော့ပြောမယ်။ ငါ တကယ်မခိုးဘူးကွ” ဟု ပြောရာ ကျောင်းသားများသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ ဆရာကို မောင်းမထုတ်ရန် ပိုင်း၍ တောင်းပန်ကြလေ၏။ သို့သော် ဆရာသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားကလေးများလည်း ဆက်၍မပြောတော့ပေ။ ခွေးချေးသည် နောက်ဆုံး၌ ဟန်စိန်ဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ဟေ့ကောင်ဟန်စိန် ...၊ မင်းတို့ငါတို့ဟာ ခုမှ လူ့ဘဝထဲ ဝင်ကာစပဲရှိပါသေးတယ်ကွာ ...၊ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ ပြန်ပြီးတွေ့ကြဦးမှာပါ။ တစ်ခုတော့ပြောခဲ့မယ်။ မင်းပိုက်ဆံကို ငါ လုံးဝမခိုးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုအခါမှာ ငါ မရှင်းနိုင်တော့ဘူး။ တစ်နေ့မှာ ခွေးချေးဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ မင်းသိရလိမ့်မယ် ...”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကတော်သည် ကြက်မွေးဖြင့် ရွမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်ရင်း -

“နင်ကလည်းခိုးသေးတယ်။ နင်က ဘာကြိမ်းနေတာလဲ၊ သေချင်လို့လား ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခွေးချေးသည် ထိုအိမ်မှ ထွက်လာသည့်အချိန်၌ ည(၁၁) နာရီထိုးနေပြီဖြစ်၏။ လမ်းတွင် လူသွားလူလာဟူ၍ အတော်နည်းနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကားတစ်စီးမောင်းလာသည်ကို တွေ့သဖြင့် ခွေးချေးက လှမ်း၍တားလေ၏။ ထိုကားက ရပ်ပေးပြီးလျှင်-

“ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ၊ ဒီကားက တိုက်ကြီးကိုသွားမှာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“သွားတဲ့ဆီလိုက်မယ်ဗျာ ...” ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် စပါယ်ယာသည် ခွေးချေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်နေလေ၏။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ယောင်ကိုင်းပြီး နှာခေါင်းမှ သွေးများစီးကျနေသည်ကိုမြင်လျှင် -

“အို ... အဘယ်နတ်သား ...၊ ဘယ်ဘုံကနေ စုတေလာတာလဲ ...” ဟု မေးရာ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော်မှာ ဆရာ့အိမ်မှာ အခြားကျောင်းသားတွေလိုပဲ ကျောင်းတက်တဲ့ ကျောင်းသားပါ။ ဒါပေမဲ့ မိဘတော့ မရှိပါဘူး ...၊ ရွာက ဘုန်းကြီးပေးတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကျောင်းတက်နေရတာပါ။ အဲဒီမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပိုက်ဆံပျောက်တယ်ဆိုပြီး ဆရာ့ကိုတိုင်တယ်။ ဆရာရဲ့မိန်းမက ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးကိုခွဲပြီး

မင်းမိန်

ရာဇဝင်ထဲကလိမ္မင်းခဏ္ဍ

ရှာတော့ အဲဒီတစ်သောင်းဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးထဲမှာ ရောက်နေတော့တာပဲ။ ဘယ်လိုရောက်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်မခိုးတာတော့ အမှန်ပါပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းစပါယ်ယာက -

“ပျောက်တယ်ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ မင်းခေါင်းအုံးထဲကို ထည့်ထားတာဖြစ်မှာပေါ့ ...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ ကံဇာတာအတော် တက်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပေါ့။ ကျောင်းလည်းတက်ခွင့်မရတော့ဘူး။ နေဖို့ နေစရာလည်းမရှိဘူး။ စားဖို့ စားစရာလည်း မရှိတော့ဘူး။ မင်းရင်ဆိုင်ရမယ့်ဒုက္ခဟာ မသေးဘူးမောင်ရေ ...” ဟု ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒရိုင်ဘာလုပ်သူက -

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရာ ...။ ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာနေရင်း စပါယ်ယာလုပ်ပေါ့ကွာ။ ထမင်းလည်းကျွေးထားမယ်။ စပါယ်ယာလိုက်ခဲ ပိုက်ဆံလည်းပေးမယ်ကွာ။ တို့အိမ်မှာက သူနည်းတယ်ကွာ။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ မင်းကို ပိုက်ဆံခိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲမယ့်သူ မရှိဘူး။ ငါ့မိန်းမကလည်း တစ်နေ့ ဘစ်နေ့ ပိုကာဒေါင်းနေရရင် ကျေနပ်နေတာ။ ငါကလည်း အရက်သောက်နေရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မလုပ်ဘူး။ အခြေအနေက ပိုပြည်နက်တာပါပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ...။ ကျွန်တော် အဲဒီမှာပဲ နေပါ့မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုဒရိုင်ဘာကြီးသည်

ထိုကားကိုပိုင်၏။ သူ၏မိန်းမအမည်မှာ ဒေါ်လှကြီးဟူ၍ဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ ကိုတာတီးဟူ၍ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် တိုက်ကြီးဘူတာအနီးတွင် နေထိုင်ကြလေ၏။ လင်ရောမယားပါ လူပျော်များဖြစ်ကြ၏။ ခွေးချေးသည် ကိုတာတီး၏ကားကိုဒေါင်တွင် အိပ်ရ၏။ ကားထွက်သောအခါ စပါယ်ယာအဖြစ် ကားတွင်လိုက်ရ၏။ ခရီးသည်များ၏ အထုပ်များကို ထမ်း၍တင်ပေးရ၏။ ထမ်း၍ချပေးရ၏။ ကားတစ်ခေါက်သွားပြီး၍ ပြန်လာလျှင် ကိုတာတီးသည် ဒရိုင်ဘာကို ဒရိုင်ဘာခရင်းပေး၏။ ခွေးချေးကိုလည်း စပါယ်ယာခ ရှင်းပေးလေ၏။ ပိုသောပိုက်ဆံများကို ၎င်း၏မိန်းမ ဒေါ်လှကြီးအား အပ်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဒေါ်လှကြီးသည် ပိုက်ဆံများကို ယပ်တောင်ကဲ့သို့ ဖြန့်ကားယပ်ခပ်ပြီးလျှင် ပိုကာပိုင်းသို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ခွေးချေးမှာမူ ၎င်းရသော စပါယ်ယာလုပ်ခများကို ကျွမ်းကျွမ်းပါအောင် သိမ်း၍ထားလေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အခန်း (၄)
နေကြတော့ လက်ဝက်ရည်ကျည်း

ခွေးချေးသည် ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင်အိပ်သည်ဆိုရာတွင်
လည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်၍ မရပေ။ ခွေးဟောင်သံကြားသည်
နှင့် ထ၍ကြည့်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လမ်းသို့ထွက်သွားကာ
ဟောင်သောခွေးကိုရှာ၍ကြည့်တတ်လေ၏။ ခွေးချေးတို့နေသည့်
အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသောအိမ်တွင် တရုတ်ကြီးတစ်ဦး
နေထိုင်လေ၏။ ထိုတရုတ်ကြီး၏အမည်မှာ 'ဦးကွာစိ' ဟူ၍ဖြစ်၏။
ဇင်းဦးကွာစိသည် ညအခါများတွင် အိပ်လေ့မရှိဘဲ အိမ်းရှုတွင်
ချထားသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ရေခွေးကြမ်းသောက်နေ

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

လေ့ရှိ၏။ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ကာ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမျှ မစဉ်းစားဘဲ ဗလာသက်သက် ထိုင်နေလေ့ရှိတတ်၏။ ဦးကွာစိသည် ခွေးချေး မအိပ်ဘဲ ခွေးဟောင်တိုင်း ထ၍ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကွာစိက ခွေးချေးအား -

“ဟေ့ကောင်လေး... ဒီကိုလာစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကလည်း ဒုက္ခပါပဲ။ ခွေးဟောင်တိုင်းထကြည့်နေတာကို... ဒီလမ်းက ခွေးသိပ်ပေါတာကွ၊ ဟိုး လမ်းထိပ်ဈေးထဲက စက်ချုပ်တဲ့အဒေါ်ကြီးအိမ်မှာကိုက ခွေးအကောင်အစိတ်ရှိတယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ဒီလမ်းက အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းမှာ အနည်းဆုံး ခွေးနှစ်ကောင်ရှိတဲ့လမ်းကွ၊ အဲဒီတော့ တစ်ကောင်မဟုတ် တစ်ကောင်တော့ ဟောင်တာပေါ့၊ သူခိုးလာလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ငါသိသလောက်တော့ ဒီလမ်းကို သူခိုးမလာဘူး။ ဘာကြောင့်မလာတာလဲဆိုတော့ ခွေးပေါလို့ပေါ့ကွ” ဟု ပြောရင်း ခွေးချေးအား ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲပေးကာ တိုက်လေ၏။ ခွေးချေးလည်း ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကိုယူပြီးနောက် သေချာစွာကြည့်လေ၏။ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်မှာ လွန်စွာမှ သေးကျေးလွန်းလှ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ပန်းကန်လုံးကိုကြည့်တာလဲ၊ ပန်းကန်လုံးသေးလို့လားကွ...” ဟု ဦးကွာစိက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ... ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲမှာ ဒီရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံးက အသေးဆုံးပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကွာစိသည် တစ်ခစ်ခစ်ရယ်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကောင်လေးရ... မင်းက တာတီးကားမှာလိုက်တဲ့ စပါယ်ယာလား၊ ငယ်လှချေလားကွ...” ဟု စကားအစချိပြီးလျှင် ဦးကွာစိသည် ခွေးချေး၏အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းလေတော့၏။ ခွေးချေးလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကို ပြောပြလေ၏။ ဦးကွာစိလည်း သေချာစွာနားထောင်ပြီးနောက် -

“ငါနာမည်လည်း မှတ်ထားကွ၊ ဦးကွာစိတဲ့ ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်ကွ၊ မင်း အခုရောက်နေတဲ့အိမ်ရှင်ကတော့ အလွန်သဘောကောင်းပါတယ်၊ လင်ရော မယားပါ ခပ်ပျော်ပျော်တွေ့ရဦးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားမယ့်သူတွေမဟုတ်ဘူးကွ၊ ယောက်ျားက အရက်သောက်တယ်၊ မိန်းမကလည်း ဖဲရိုက်တယ်၊ ငါသိသလောက်ပြောရရင် သူတို့ဆီမှာရှိတဲ့ကားလေးက လွတ်လပ်ရေးမရခင်ကတည်းက သူတို့ပိုင်တာကွ၊ အခုထက်ထိ မတိုးတက်ဘူး။ ဟိုဘက်တစ်အိမ်ကကောင်က သူတို့နောက်မှ ကားပိုင်တာ၊ ဟိုက ကားလေးစီးရုံနေပြီ၊ ဟိုကောင်က အရက်မသောက်ဘူးလေ၊ သူမိန်းမကလည်း ဖဲမရိုက်ဘူးလေ...။

မင်းအနေနဲ့ ကျောင်းစာကို စိတ်မကုန်သေးလို့ (၇)လကျော် ဝင်ပြီး ပြေချင်သေးတယ်ဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ ကူညီပေးနိုင်တယ်ကွ၊ ဒီဗြို့မှာရှိတဲ့ ကျောင်းဆရာတွေအားလုံးနဲ့ ငါနဲ့ ခင်ကယ်၊ ညဘက်

မာနိ

မှာ မင်းကို စာသင်ပေးဖို့ ငါလိုက်ပြီးအပ်ပေးမယ်၊ ဟောဒီအစိုးရ ကျောင်းမှာကိုက ငါ့တူအရင်းတစ်ယောက်က သင်္ချာဆရာကွ၊ ဒီကောင်က သင်္ချာအပြ သိပ်ကောင်းတာ၊ ပြီးတော့ ဒီဗြို့ရဲ့ ပညာ ရေးမှူးကလည်း ငါနဲ့ အလွန်ပဲရင်းနှီးတယ်၊ စာမေးပွဲဝင်ခွင့်ပုံစံတွေ ဘာတွေတင်ဖို့ သူ့ဆီက အကူအညီယူရမှာပေါ့ကွာ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“နေရာကျတာပဲ ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“လောကကြီးဟာ နေရာကျပြီးသားပါကွာ၊ မင်းက နေရာ မကျဘူးထင်လို့လားကွ၊ တကယ်ပြောရရင် ကြောင်ကလေးကို သောက်မြင်ကပ်လို့ ခြေထောက်နဲ့ကန်ထည့်လိုက်တာ ငါးခြောက် ပုံပေါ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ အခု မင်းဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲကွ” ဟု ပြောပြီးလျှင် တစ်ခပ်ခပ်နှင့် ရယ်နေလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးကွာစိသည် ခွေးချေးအား ခေါ်သွား ပြီးလျှင် ၎င်းနှင့်သိသော ကျောင်းဆရာများထံတွင် အပ်နှံခဲ့လေ၏။ ကျောင်းဆရာများကလည်း သူတို့အနေနှင့်သူတို့ ညှဉ်းတွင် သင်ပြ ပေးမည့်အကြောင်း ပြောပြကုန်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် ဟိုဆရာအိမ်သွားလိုက်၊ ဒီဆရာအိမ်သွား လိုက်နှင့် ကြိုးစားပမ်းစား ပညာရှာနေလေတော့၏။

(၇)တန်းစာမေးပွဲဖြေရန်အတွက်လည်း ပညာရေးမှူးက စီစဉ်ပေးလေ၏။ စာမေးပွဲခါနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ခွေးချေးသည်

စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာဖြေဆိုနိုင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် (၇)တန်းကို ချောမောစွာအောင်မြင်သွားပြီးဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ခွေးချေးက ဦးကွာစိအား -

“ဒီလိုတော့ရှိတယ် ဦးကွာစိ ...၊ ကျွန်တော်က ဦးတာ တီးအိမ်မှာ စပါယ်ယာမလုပ်ဘဲ ဒီပြင်အလုပ်ကိုပြောင်းသွားတာနဲ့ ဦးတာတီးက ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်မှာ နေခွင့်ပေးမှာမဟုတ်တော့ ဘူး ...၊ နေရေးအတွက် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ...” ဟု တင်ပြ ရာ ဦးကွာစိက -

“ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ ...၊ သူတို့အိမ်မှာနေလို့မရရင် ငါ့အိမ် မှာလာနေပေါ့၊ ငါက တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ၊ မင်းတစ်ယောက် လာနေတဲ့အတွက် ငါ့မှာ ဒုက္ခမဖြစ်ပါဘူး ...၊ ငါ့အိမ်မှာလာနေပြီး မင်းအလုပ်ကို မင်းလုပ်ပေါ့ကွာ ...၊ မင်းတက်လမ်းကို မင်းဟာ မင်းရှာ ...” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခွေးချေးလည်း ဦးတာတီးတို့လင်မယားအား အကျိုးအကြောင်းပြော၍ ထိုအိမ်မှဆင်းကာ ဦးကွာစိအိမ်သို့ ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့လေတော့၏။ ဦးကွာစိအိမ်သို့ရောက်သောအခါ လက်သမား ဆရာကိုခေါ်၍ အမိုးပူသောလှည်းလေးတစ်စီး လုပ်လေ၏။ ထိုသို့ လုပ်ပြီးသောအခါ ဦးကွာစိက လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ပုံ၊ နို့ဆီသုံးပုံ၊ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပုံတို့ကို အသေးစိတ် သင်ပြပေးလေ၏။ ခွေးချေးသည် လှည်းဖြင့်တွန်းကာ လှည့်လည် ရောင်းချသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်သွား

မင်းမိ

လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“မင်းရဲ့ လက်တွန်းလှည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို နာမည်ပေးရမယ်ကွ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ဟုတ်တယ် ဦးကွာစိ။ ဘယ်လိုပေးရမုန်းမသိဘူးဗျ ...။ လုပ်စမ်းပါဦး ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက-

“မင်းရဲ့ လက်တွန်းလှည်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို 'နေစကြဝဠာ' လို့ ပေးလိုက်ကွာ ...” ဟု အမည်မှည့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ခွေးချေးလည်း သူ၏ လက်တွန်းလှည်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို ဆေးသုတ်လေ၏။ ထို့နောက် ကားနံပါတ်များ၊ စာလုံးများရေးသော ပန်းချီဆရာထံသို့သွားကာ လက်တွန်းလှည်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို 'နေစကြဝဠာ' ဟု အမည်ရေးခိုင်းလေတော့၏။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရုံးများအနီး၊ ဈေးများအနီး၊ ဘူတာရုံအနီးသို့ လှည်းကိုတွန်းသွားပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ရောင်းလေ၏။ ညနေမိုးချုပ်၍ ဆိုင်သိမ်းသောအခါ ရောင်းရငွေများကို ဓာရင်းလုပ်၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ဘယ်လိုလဲ ခွေးချေးရဲ့ နေရာကျတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“နေရာကျတာပေါ့ ဦးကွာစိရယ် ...။ စုစုပေါင်း ခွက်သုံးရာလောက် ရောင်းရတယ်ဗျ။ သုံးပုံတစ်ပုံ အမြတ်ကျန်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော့်အတွက် (၇၅)ခွက်စာ အမြတ်ရပြီဗျ။ ပင်

လည်း သိပ်မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ ...။ ကျွန်တော့်အတွက် နေရိပ်မှာ ရောင်းရုံပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ဆိုင်မှာ လူစည်ဖို့လည်း မပူရတော့ဘူးဗျာ။ လူစည်မယ့်နေရာကို ကျွန်တော်က တွန်းသွားမှာကိုး ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကွာစိက -

“လက်ဖက်ခြောက်နှပ်ပြီးသားကို ပြန်မသုံးခဲ့ကွ၊ အသစ်သာနှပ်ပေတော့၊ နှပ်ပြီးသားအဟောင်းကို ပြန်သုံးရင် သောက်တဲ့လူက သိတယ်ကွ၊ မသောက်ချင်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ နို့ဆီတစ်ဖူးကို (၁၆)ခွက်ရအောင်ဖျော်ကွာ၊ ဒီထက်ပိုမလုပ်နဲ့၊ ဒီထက်ပိုလုပ်တာနဲ့ လက်ဖက်ရည်က ကဲ့သွားတတ်တယ်ကွ၊ နောက်ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ကို ကောင်းအောင်ဆိုပြီး လက်ဖက်ခြောက်ထဲ ဘာအနံ့မှ မထည့်နဲ့ကွ၊ အဲဒီအနံ့တွေကို လူတွေက မုန်းတယ်ကွ၊ လက်ဖက်ခြောက်အနံ့ကိုပဲကြိုက်တာ ...။

အရေးကြီးတာက ရေခွေးဆူဖို့ပဲကွ၊ ရေခွေးမဆူတာဆူခဲ့ဘယ်တော့မှ မဖျော်နဲ့ကွ၊ ပြီးတော့ အားရင် ဒီတိုင်းမနေနဲ့ကွ၊ ကိုယ်ရောင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တွေကို ပြောင်အောင် ဆေးကြောနေကွ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ဟာ ပြောင်ဖို့ မခက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုင်းကြားထဲကချေးကိုတော့ ပြောင်အောင်တိုက်ဖို့ကတော့ နည်းနည်းခက်တယ်ကွ၊ အဲဒီနေရာကို ကြီးနဲ့တိုက်ဆေးကွ၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးရင် ရေခွေးကြမ်းတောင်းတယ်မဟုတ်လား၊ ခြစ်ကတတ်ဆန်းမလုပ်ပေးနဲ့၊ ရေခွေးကြမ်းကိုလည်း ခေ့ချာလုပ်ပေး၊ ရေခွေးကြမ်းထည့်ပေးတဲ့ ခရားလေးတွေကိုလည်း ပြောင်

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းစော

အောင်တိုက်ထားကွ၊

ရေခွေးကြမ်းမှာ ခပ်တဲ့အခါလည်း လက်ဖက်ခြောက် ချည်းပဲ မခပ်နဲ့ လက်ဖက်အစိုလေးနည်းနည်းပါ ထည့်ခပ်ကွ၊ အဲဒါ မှ သောက်တဲ့လူရဲ့လျှာရင်းမှာ စွဲသွားမှာ၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လေးတွေ၊ ပန်းကန်ပြားလေးတွေ ပိုပြီးဝယ်ထားဦး၊ ရုံးတွေ ဘာတွေက အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့အခါမှာ မင်းကို အော်ဒါအပ်လိမ့် မယ်ကွ၊ အဲဒီအခါကျရင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်၊ ရေခွေးကြမ်းပန်း ကန် အပြည့်အစုံရှိဖို့လိုတယ်ကွ၊ နောက်တစ်ခုက တစ်နေ့ကို ခွက် သုံးရာရောင်းရတာနဲ့ ကျေနပ်မနေနဲ့ကွ၊ ခွက်တစ်ထောင်ကျော် ရောင်းရအောင် ကြိုးစား ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေး ချေးက -

“အခု ခွက်သုံးရာလောက်ရောင်းရတာကိုပဲ ကျွန်တော့်ကို တချို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက တော်တော်ကို မုန်းနေကြပြီ၊ ခွက် တစ်ထောင်ကျော်ရောင်းရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ နေစင်္ကြာဝဠာလက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကို ကားနဲ့တိုက်ပစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ...” ဟု ပြော လိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“ဟေ့ ခွေးချေး ...၊ ဆိုင်နဲ့ရောင်းတဲ့လူတွေကို မကြောက် နဲ့ကွ၊ မင်းလိုမျိုး လက်တွန်းလှည်းနဲ့ထွက်လာမယ့် လက်ဖက်ရည် သမားကိုကြောက်ကွ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အမှန်တကယ်လည်း ပျားမကြာမီ၌ ‘လမိမာန်’ဟူသော

လက်ဖက်ရည်လှည်းတစ်စီး ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သတည်း။

* * * *

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆား

အခန်း (၅)
ဦးဘွားစိသင်လေးသော မရောကျင့်နှင့် ဧပြီ

တစ်နေ့တွင် ခွေးချေးသည် ကောက်ပဲသီးနှံရုံးအနီးတွင် လက်ဖက်ရည်ရောင်းပြီးနောက် သူ၏လှည်းကို ဘူတာဘက်သို့ တွန်းလာခဲ့လေ၏။ ဘူတာရုံမှလူအများသည် လှည်းဆီသို့ဝိုင်းလာ ပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်များ မှာယူ၍ သောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ရောက်လာသောလူများထဲတွင် ခွေးချေး၏ ဆရာကတော် ဒေါ်ငွေခင်နှင့် သူ၏သမီး ရှုရီနီလည်း ပါလာလေ၏။ ဆရာကတော်သည် ခွေးချေးကိုမြင်လျှင် -

“ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ် ခွေးချေးကိုး...”ဟု ဧပြာ

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခွေး

လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကတော်...။ ကျွန်တော် ဒီမြို့မှာ လက်တွန်းလှည်းနဲ့ လက်ဖက်ရည်ရောင်းနေပါတယ်...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ရှုရိန်သည် မျက်ရည်များစို့လာလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကတော်က -

“မင်းရဲ့ပညာရေးကတော့ (၇)တန်းမှာ ရပ်သွားပြီပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော် (၇)တန်းအောင်သွားပြီ ဆရာကတော်...။ နောက်တစ်နှစ်ကျရင် (၁၀)တန်းဝင်ပြေမယ်...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကတော် ဒေါ်ငွေခင်သည် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မဲ့လိုက်လေ၏။ ရှုရိန်၏ပါးပေါ်၌မူ မျက်ရည်များ စီးကျနေပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ စီးကျနေသည်ကို ဆရာကတော်မြင်သွားလျှင် ရှုရိန်၏ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်လိုက်၏။

ရှုရိန်လည်း လက်ကိုင်ပုဝါကိုထုတ်၍ မျက်ရည်စများကို သုတ်ရလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကတော်က ပိုက်ဆံပေးမည်ပြုရာ ခွေးချေးက -

“မပေးပါနဲ့ ဆရာကတော်ရယ်...။ ကျွန်တော်က ဂါရဝ ပြုတာပါ...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရှုရိန်က ပိုက်ဆံအိတ်တွင်းမှ ပိုက်ဆံကိုထုတ်၍ ပေးမည်ပြုလေ၏။ ဆရာကတော်က ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်ပြန်၏။ ထို့နောက် -

“ဟိုက အလကားတိုက်ပါမယ်ပြောနေတာ ညည်းက ဘာ

ရှည်တာလဲ...။” ဟု ငေါက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက -

“ဆရာကတော်တို့သားအမိ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ...။” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော်က -

“တို့သားအမိက တိုက်ကြီးကိုလာတာပါ။ ဒီဘူတာရုံ ဟို ဘက်နားကလမ်းမှာ ငါနဲ့ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတော်တာရှိတယ်။ သူ့ဆီကိုလာတာ။ အခု ရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မလို့...။” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာကတော်ရယ်...။ ဆရာ့ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်က ကန်တော့လိုက်တယ်လို့...။” ဟု မှာကြားပြီးလျှင် ၎င်းတို့အားနှုတ်ဆက်ပြီး လှည်းကို ပြန်၍တွန်းလာလေတော့၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ပစ္စည်းများသိမ်းဆည်းပြီးနောက် ခွေးချေးသည် စာရင်းလုပ်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ဒီနေ့ ရောင်းရဝယ်ရတာ ဘယ်လိုလဲ...။” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ခွက် ၅၀၀-ကျော်လာပြီ...။” ဟု ပြောရာ ဦးကွာစိက -

“ကြီးစား ကြီးစား...။ တစ်ထောင်ကျော်အောင် ကြီးစား...။” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက လက်ဖက်ရည်ရောင်းရင်း ဘူတာတွင် ဆရာကတော်သားအမိနှင့် တွေ့ခဲ့ပုံ၊ ၎င်းက လက်ဖက်ရည်တိုက်လိုက်ပုံတို့ကို ပြောပြလျှင် ဦးကွာစိက -

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆို မင်းဆရာကတော် ဒေါ်ငွေခင်ဟာ အတော်မှန်းဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးကွ။ ဒါပေမဲ့ မမှန်းနဲ့ကွ။

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

သူဟာ မင်းရဲ့ ကြီးပွားခြင်းကို ပြုလုပ်ပေးမယ့် ခလုတ်ပဲကွာ တကယ် စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ် ...” ဟု ပြော၍ တဟားဟားရယ်နေလေတော့၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဒီမှာ ဦးကွာစိ ...၊ လက်ဖက်ရည်လှည်း တွန်းရောင်း နေရုံတော့ ကြီးပွားမှာမဟုတ်ဘူးဗျ ...၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝအခြေအနေ မြင့်တက်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ် ရမလဲဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးပါဦး ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကွာစိက -

“တစ်ထိုင်တည်းပြောလို့တော့ မရဘူး ...၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောမှရမယ်။ ဘဝအခြေအနေ နိဗ္ဗိက္ခာနေသူတွေအတွက် ဘဝအခြေအနေ မြင့်တက်သွားအောင်လုပ်တဲ့နည်းက မနောကျင့်စဉ် လိုတယ်ကွာ။ အဲဒီ မနောကျင့်စဉ်က (၇)ချက်တောင်ရှိတာ။ မင်းအနေနဲ့ မှတ်မိအောင် အင်္ဂလိပ်လိုပါ တွဲမှတ်ထားလိုက်။ “The Seven Spiritual Laws Success” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးလည်း မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုယူ၍ မှတ်လေ၏။ မှတ်ပြီးလျှင် မှတ်ထားသည်ကို မှန်မမှန် ပြန်၍ဖတ်ပြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကွာစိက -

“ပထမဆုံးဥပဒေသက ‘သန့်ရှင်းသောစွမ်းအား’ လို့ မှတ်ထားရမယ်ကွာ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ The Law of Potentiality လို့ ခေါ်တယ်ကွာ။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်မှာ မကောင်းတာ မှန်သမျှ ဘာမှလက်မခံရဘူး။ စိတ်ဟာ အထူးစင်ကြယ်နေရမယ်

‘စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ’ ပေါ့ကွာ။ အဲဒီ စင်ကြယ်တဲ့စိတ်ကမှ စွမ်းအားရှိတာကွာ။ သူက အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်တယ်။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်အတွက် မဖြစ်နိုင်တာဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။

မင်းပြောတဲ့ ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းတို့၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းတို့၊ လူရာဝင်ခြင်းတို့တွေဟာ အဲဒီအောက်ကသွားတာပေါ့။ မကောင်းတာဆိုရင် သေးသေးကြီးကြီး စိတ်က လက်ကိုမခံရဘူးကွာ။ လုပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ အဝေးကြီးပဲ။ အဲဒီလို ကျင့်ကြံနိုင်ပြီဆိုရင် မင်းဟာ စင်ကြယ်တဲ့စွမ်းအားပိုင်ရှင် ဖြစ်သွားပြီကွာ။ အဲဒီတော့ နေ့တိုင်းလေ့ကျင့်ရမှာက နေ့တိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်တဲ့အကျင့်ကို တွင်ရမယ်။ ထိုင်ရုံသက်သက်ပဲနော်။ တခြား ဘာမှမလုပ်ရဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်နေရုံပဲ။ တစ်ခါထိုင်ရင် နာရီဝက်နဲ့ မနက်တစ်ခါ ညနေတစ်ခါထိုင်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ဟောဒီစာကလေးကို ကူးရေးထားပြီး နေ့တိုင်းဆို -

(၁) ငါသည် သန့်ရှင်းသောစွမ်းအားနယ်ပယ်သို့ ဝင်ရောက်ရန်အတွက် နေ့စဉ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပါမည်။ ထိုင်ရုံ သက်သက်သာထိုင်ပါမည်။ တစ်ခါထိုင်လျှင် မိနစ်သုံးဆယ်ကျဖြင့် တစ်နေ့လျှင် မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်ကျထိုင်ပါမည်။

ဒုတိယအချက်ကတော့ -

www.burmeseclassic.com

မင်းပြီ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

(၂) သဘာဝတရားမှ သက်ရှိသတ္တဝါများကို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ရှုကြည့်ပါမည်။ နေဝင်သည်ကိုလည်း စောင့်ရှုကြည့်ပါမည်။ သဘာဝတရားနှင့်ပေါင်းစပ်၍ သမုဒ္ဒရာ၏အသံ၊ သို့မဟုတ် စမ်းရေကျသံတို့ကိုလည်း နားထောင်ပါမည်။ သဘာဝတရားနှင့် အပေါင်းအစည်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပါမည်။ ဤဘဝ၏ အသက်ကြီးရင့်လာမှု ရင်ခုန်သံကို ခံစားပါမည်။ ထို့အတူ သဘာဝစွမ်းအား၏ အကန့်အသတ်မရှိ ဖန်တီးမှုများကိုလည်း ခံစားပါမည်။

ဒီတုတ်ယုအချက်ရဲ့ ဆိုလိုချက်ကတော့ မင်းကသပ်သပ်ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝက သပ်သပ်မဖြစ်အောင် သဘာဝနဲ့ ပေါင်းစည်းခိုင်းတာပဲ။ နေလုံးကြီး အနောက်ဘက်မှာဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတာကို အချိန်ပေးပြီး ကြည့်ရှုခံစားတာကို ဘယ်နှစ်ယောက်တွေ့ဖူးလို့လဲ။ အဲဒီသဘာဝကိုခံစားဖူးရင် မင်းအနေနဲ့ မခံစားရမနေနိုင်တော့ဘဲ စွဲသွားလိမ့်မယ်။

အဲဒီလိုပဲ နေထွက်တာကိုလည်း ကြည့်နိုင်တယ်ကွာ ဘယ်သူကမှမခိုင်းဘဲ အချိန်မှန်မှန်လုပ်နေတဲ့ သဘာဝကို မင်း ကျေးဇူးတင်တတ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ကျေးဇူးတင်တတ်ရင် သဘာဝတရားကြီးကလည်း မင်းကို ကျေးဇူးပြုလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ငှက်ကလေးတွေပျံသန်းတာ၊ တွန့်ကျားတာဟာ

အတော်ကို ကြည့်နားဖို့ကောင်းတယ်ကွာ အဲဒါကို အချိန်ပေးပြီးခံစားကြည့်ရှုတတ်ရမယ်။ သမုဒ္ဒရာရဲ့လှိုင်းပုတ်သံ၊ စမ်းရေကျသံတို့ဟာလည်း သဘာဝရဲ့အသံတွေမဟုတ်လား ...။

အဲဒါတွေကိုနားထောင်ပြီး ကြည့်နားတတ်ရမယ်။ သဘာဝနဲ့ ပေါင်းစပ်သွားရင် လူဟာလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သွားတယ် ...။ စိတ်ကူးတွေကလည်း ယဉ်သွားတယ် ...။ စိတ်ကူးယဉ်တာကောင်းတယ်ကွာ ...။ စိတ်ကူးရိုင်းတာ မကောင်းဘူး ...။” ဟု ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကွာစိက -

“တတိယအချက်ကို ရေးမှတ်ထားလိုက်ဦး ...” ဟု ဆို ကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ငါသည် ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ဝေဖန်မှုကို မပြုလုပ်ရန် လေ့ကျင့်ပါမည်။ ငါသည် နေ့စဉ် နေ့၏အစဉ် ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာများတွင် ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ဝေဖန်ခြင်းကို မပြုလုပ်ပါဟု ကတိပြုပါသည်။ ထို့ပြင် တစ်နေ့လုံးလည်း အစဉ်သတိပြုနေပါမည်”

“ဒီတတိယအချက်ရဲ့ ဆိုလိုချက်ကတော့ တွေ့တွေ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာ ကိုယ်မပါဘဲ လွတ်နေအောင်နေတဲ့နည်းပေါ့ကွာ ...။ အဲဒီလို လွတ်နေအောင်နေတတ်ရင် သည်းခံခိုဘဲ တွေ့ကြီးလာတယ်ကွာ။ အဲဒီလို လွတ်နေအောင်မနေတတ်ရင် သည်းခံမှုမရှိဘူးကွာ။

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထဲကလဲ သိသလား

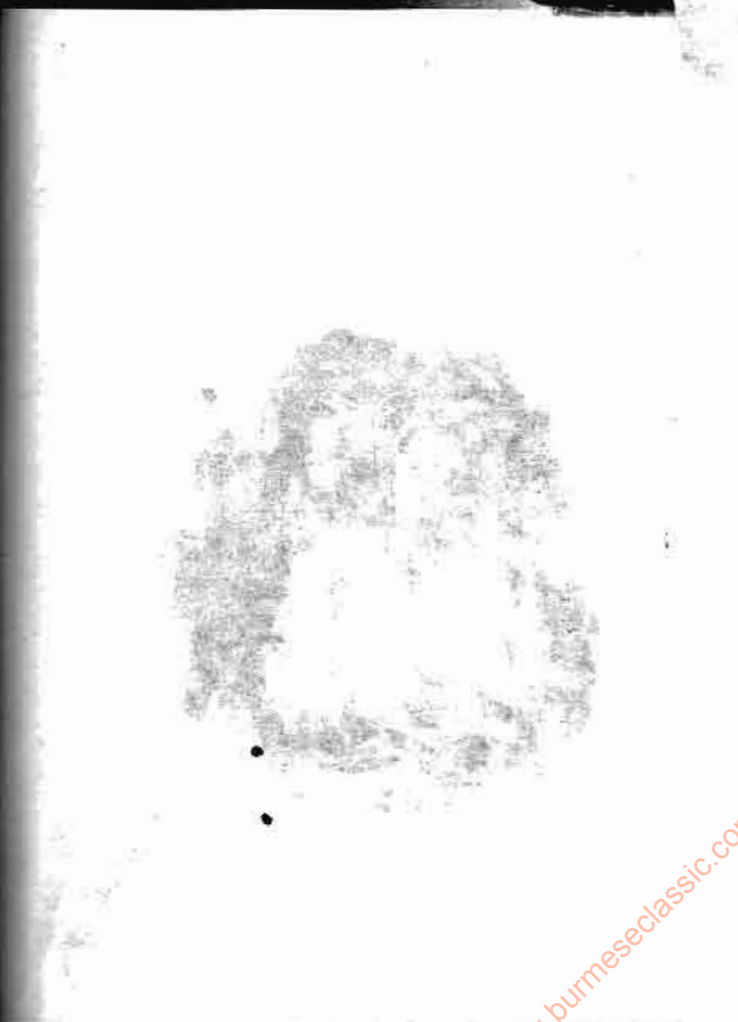
တချို့ဆို ရာသီဥတုနဲ့တောင် ရန်ဖြစ်တာတွေ့ဖူးတယ်ကွ၊ ပူလိုက်တဲ့ရာသီဥတု၊ အေးလိုက်တဲ့ရာသီဥတုဆိုပြီး ရာသီဥတုကို ရန်လုပ်နေတယ်ကွ၊ အဲဒီလိုမဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးတဲ့နည်းပဲ ကွ၊ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဟင်းချိုလေးနည်းနည်းငန်သွားတာနဲ့ မိန်းမကို ထပြီးရိုက်တာလည်း တွေ့ဖူးတယ်ကွ ...” ဟု ဦးကွာစိက ပြောပြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ခွေးချေးသည် ဖော်ပြခဲ့သောစာသုံးပိုဒ်ကို ညအိပ်ရာဝင်တစ်ကြိမ်၊ မနက်အိပ်ရာထတစ်ကြိမ် ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မနက်နာရီဝက်၊ ညနာရီဝက် ထိုင်လေ၏။

ညနေဆိုလျှင်လည်း မြို့ပြင်သို့ထွက်ကာ နေလုံးကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို အရသာခံ၍ ကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဦးကွာစိသည် ခွေးချေးအား လထွက်ခါးနီးကိုလည်း ကြည့်ရှုတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် ခွေးချေးသည် ဦးကွာစိ၏ မနောကျင့်စဉ်(၇) ဆင့်အနက် ပထမအဆင့်ဖြစ်သော ‘သန့်ရှင်းသောစွမ်းအား’ ကျင့်စဉ်ကို ကောင်းစွာလေ့ကျင့်နေပြီ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

* * * *

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆား

အိပ်မက်ကဲ့သို့ပင်... အခန်း (၆) ရှေးဩဝဏ္ဏ ထက်ထက်ညစ်ညစ်ပြီး ကားတိုက်ခံရပြီ

တစ်နေ့တွင် ဦးကျွတ်က ရွေးချေးအား -

“ရွေးချေးရေ... သီတင်းကျွတ်ဖို့ တစ်လခွဲပဲလိုတော့ တယ်ကွ၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တိုင်း ဒီလမ်းကအိမ်တွေအားလုံး မီးထွန်းကြတယ်၊ ငါ့အိမ်တစ်အိမ်ပဲ မထွန်းတာကွ၊ အခုတော့ မင်း လည်းရှိနေပြီဆိုတော့ ဒီသီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ငါ့အိမ်ကို မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေအောင်ထွန်းမယ်ကွာ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် -

ရွေးချေးသည်း လက်ဖက်ရည်ရောင်းထွက်ရင်း လွန်စွာလှားသော ဂျပန်မီးပုံးကလေးများ ဝယ်လာလေ၏။ ထိုပြင် တစ်ခုဟိုက်ဆိုင်

အခန်း (၆) ရှေးဩဝဏ္ဏ ထက်ထက်ညစ်ညစ်ပြီး ကားတိုက်ခံရပြီ

တစ်နေ့တွင် ဦးကျွတ်က ရွေးချေးအား -

“ရွေးချေးရေ... သီတင်းကျွတ်ဖို့ တစ်လခွဲပဲလိုတော့ တယ်ကွ၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တိုင်း ဒီလမ်းကအိမ်တွေအားလုံး မီးထွန်းကြတယ်၊ ငါ့အိမ်တစ်အိမ်ပဲ မထွန်းတာကွ၊ အခုတော့ မင်း လည်းရှိနေပြီဆိုတော့ ဒီသီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ငါ့အိမ်ကို မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေအောင်ထွန်းမယ်ကွာ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် -

ရွေးချေးသည်း လက်ဖက်ရည်ရောင်းထွက်ရင်း လွန်စွာလှားသော ဂျပန်မီးပုံးကလေးများ ဝယ်လာလေ၏။ ထိုပြင် တစ်ခုဟိုက်ဆိုင်

www.burmeseclassic.com

မာနီ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းအေး

သည်မှာ ဦးကွာစိပြောပြီး များမကြာမီ၌ တိုက်ကြီးပြိုနှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင် ဖယောင်းများတင်လာသော ရထားကြီးသုံးတွဲ လမ်းချော်
၍ မှောက်သွားလေ၏။ တွဲအတွင်းမှ ဖယောင်းများ လွင့်စင်ကျ
ကုန်၏။ အချို့မှာ ချောင်းအတွင်းသို့ မျောပါကြကုန်၏။

လူအမြောက်အများသည် ချောင်းတွင်းသို့ဆင်းကာ
ဖယောင်းများကို ဆယ်ကြကုန်၏။ ဈေးထဲတွင်လည်း ဖယောင်း
ရောင်းသောဆိုင်များ များစွာပေါ်ပေါက်လာလေ၏။ အိမ်တိုင်းတွင်
လည်း ဖယောင်းတိုင်လုပ်သောစက်များ ဖန်တီးထားပြီဖြစ်၏။
ဖယောင်းတိုင်များကို ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းချနေကြပြီဖြစ်၏။
ဦးကွာစိသည် ကလေးများကြည့်ရန်အတွက် ဖီးလည်ဖီးပုံးလေးသုံးခု
လုပ်လေ၏။

ခွေးချေးသည် ပန်းချီဆရာထံတွင်အပ်၍ နိပါတ်တော်ရုပ်
ပုံများပါသောဖီးပုံးများ ပြုလုပ်လေ၏။ ၎င်းပြုလုပ်သောဖီးပုံးများ
မှာ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ဖြစ်၏။ (၁) တေပိဇာတ်ဖီးပုံး၊ (၂) ဇနက
ဇာတ်ဖီးပုံး၊ (၃) သုဝဏ္ဏသာမဇာတ်ဖီးပုံး စသည်တို့ဖြစ်၏။ ထိုဖီး
ပုံးများကို ၎င်းတို့ခြံရှေ့တွင် စိုက်ထူ၍ ထွန်းထားရန်ဖြစ်၏။ အလုံး
စုံပြင်ပြီးသောအခါ ဦးကွာစိက ခွေးချေးအား -

“ခွေးချေးရေ... တို့အိမ်ကတော့ ကြည့်စရာရှုစရာတွေနဲ့
မြိုင်နေပြီကွ၊ လူတွေလာကြည့်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ လူတွေကို
တစ်ခုခုကျွေးမှဖြစ်မယ်ကွ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက-
“အဲဒါ ဘာများခက်သလဲ ဆရာဦးကွာစိရယ်...၊ လက်

ဖက်ရည်ကောင်းကောင်းနပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဖျော်တိုက်လိုက်ပေါ့”
ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“ကောင်းတယ်ကွ ကောင်းတယ်...၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့
ငါ့သူငယ်ချင်း တရုတ်တစ်ယောက် ဘီစကွတ်စက်ရုံထောင်ထား
တယ်ကွ၊ သူ့စက်ရုံက ဘီစကွတ်အကျိုးတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ဝယ်
မယ်ကွ...၊ ဘီစကွတ်ဆိုတာ အကောင်းနဲ့အကျိုး မထူးပါဘူး
ကွာ...၊ အကောင်းဝယ်လည်း ပါးစပ်ထဲရောက်တော့ ကျွဲရုမှာပဲ
မဟုတ်လား...” ဟု ပြောလေ၏။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဦးကွာစိ
အိမ်ရှေ့တွင် လူများ ကျပ်ခဲ၍နေလေ၏။ ခွေးချေးက လက်ဖက်
ရည်ဖျော်၏။ ဦးကွာစိက ခြံထဲသို့ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်နှင့် ဘီစကွတ်
မုန့်များသုံးဆောင်ရန် ဖိတ်ကြား၏။ ဖျာကြမ်းများလည်း ခင်းထား
၏။

လူအများသည် ခွေးချေး၏လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ပြီး
နောက် ချီးမွမ်းကြကုန်၏။ ထိုသို့ လူစည်ကားနေချိန်၌ ခွေးချေး
တို့ကျောင်းမှ ထမင်းချက်သော ဒေါ်ထွေးကြီး ရောက်လာလေ၏။
ခွေးချေးကိုတွေ့လျှင် -

“အောင်မလေး ကိုခွေးချေးရယ်... ရှာလိုက်ရတာ ဖတ်
ဖတ်ကိုမောနေတာပဲ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက-

“ကဲ ဒေါ်ထွေး လာရင်းကိစ္စကို ပြောပါဦး...” ဟု
မေးလိုက်ရာ ဒေါ်ထွေးက လွယ်အိတ်အတွင်းမှ တပုပ်ပုပ်ကိုထုတ်၍

မိမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ခွေးချေးအား ပေးလေ၏။

ခွေးချေးလည်း ယုတ္တကြည့်ရာ ရှုရိန်၏ဓာတ်ပုံဖြစ်နေလေ၏။ ရှုရိန်သည် ထွန်းထားသောစီးပုံးများကိုကိုင်၍ ရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံဖြစ်လေ၏။ စီးပုံးများတွင်လည်း -

‘ဝါကျွတ်ပေါ့ သက်ဝေရယ်’ဆိုသော စာတန်းကလေးပါလေ၏။ ရှုရိန်သည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် လွန်စွာလှပနေ၏။ ဓာတ်ပုံ၏ နောက်ကျောတွင်လည်း -

“အစ်ကို သတိရဖို့ ရှုရိန် ...” ဟု စာတမ်းကိုတွေ့ရသဖြင့် ခွေးချေးက ဒေါ်ထွေးအား -

“ဒေါ်ထွေး ဒါ ခင်ဗျားရေးပေးတာမဟုတ်လား၊ ရှုရိန်က စာမှမတတ်ဘဲ ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးက -

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက လက်ဟန်ချေဟန်နဲ့ပြတယ်၊ ငါက ရေးတယ်၊ ဒီပုံကို သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ အရောက်ပို့ရမယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ အမှီလာခဲ့ရတာဟေ့ ...၊ ငါ့အတွက်လည်း ဝါကျွတ်လက်ဆောင်ပြန်ပေးဦးနော် ...” ဟု ဆိုသဖြင့် ခွေးချေးလည်း ဈေးသို့ ပြေး၍ ဦးပိရိယ၏ လေဆေးပုလင်းတစ်ဒါဇင် ဝယ်ခဲ့ရလေ၏။

ထိုနောက် ထိုလေဆေးများကို ပုလင်းကြီးတစ်လုံးထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပြီးလျှင် ဒေါ်ထွေးအား လက်ဆောင်ပေးလေ၏။ ဒေါ်ထွေးလည်း လွန်စွာဝမ်းမြောက်သွားလေ၏။ ဒေါ်ထွေးပြန်သွားသောအခါ ဦးကျွတ်က -

“ဟေ့ ခွေးချေး ...၊ မင်း ဟိုမိန်းမကြီးကို လေဆေးတွေ

ဝယ်ပေးတယ် ဟုတ်လား ...၊ အဲဒါ လေဆေးဆိုပေမဲ့ အထဲမှာ ဘိန်းပါတယ်ကွ။ အဲဒါလေးသောက်ပြီးရင် ဘိန်းမိုန်းမိုန်းနေတတ်တယ်၊ ဒီအရွယ်မှာ ဘိန်းခွဲနေပြီဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက တော်တော်ဆိုးမယ်ကွ။ ထောင်တွေဘာတွေ ကျခဲ့ဖူးလိမ့်မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက ရယ်လျက် -

“ဦးကျွတ် သိပ်တော်တာပဲ ...၊ ဒီဒေါ်ထွေးကြီးဟာ လိမ်လည်မှုများစွာနဲ့ ထောင်ခဏခဏကျူးတယ်၊ ဘိန်းလည်းခွဲနေရှာတယ်၊ ဘိန်းမစားရတဲ့အဆိုးမှာ အဲဒီ ဦးပိရိယရဲ့ လေဆေးသောက်ပြီး မိုန်းနေတော့တာပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကျွတ်က -

“လူလိမ်တွေကို အထင်မသေးနဲ့ကွ၊ ဖြတ်ထိုးညှစ်ကောင်းထတ်တယ်၊ မိန်းမဖြစ်ပြန်တော့ မိန်းမညှစ်နဲ့ပါပေါင်းလိုက်ရင် အလွန်တော်တဲ့မိန်းမကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ။ အကင်းလည်းပါပုံရတယ်၊ ဒီအိမ်ကိုရောက်ရောက်ရင်း ငါ့ကို အတော်အကဲခတ်သွားတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျာ ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ နောက်တစ်လတွင် ဒေါ်ထွေးသည် တစ်ခေါက်ပြန်လာပြန်၏။ ရှုရိန်ပေးလိုက်သော ‘မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် လတန်ဆောင်တိုင်’ဆိုသည့် ပို့စကတ်လေးလည်း ပါလာလေ၏။ ဒေါ်ထွေးသည် ခွေးချေးနှင့်တွေ့လျှင် -

“နင့်တရုတ်ကြီး ဘယ်သွားလဲ၊ တော်တော်အားပေးပါတဲ့

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခန္ဓာ

တရုတ်ကြီး။ ဟိုတစ်ခေါက်လာတုန်းက ငါ့ကို သူက သေချာအကဲခတ်သွားတယ်။ ငါဘိန်းစွဲနေမှန်း သူသိသွားတယ် လူလည်ကြီးဟဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“မြေမြေချင်း ခြေမြင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ ...” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်ထွေးလည်း ခွေးချေးထံသို့ မကြာခဏရောက်လာတတ်၏။ ဒေါ်ထွေးရောက်မလာလျှင် စာတိုက်မှ စာရောက်လာတတ်၏။ စာမှာ ရှုရိန်ပြောလိုသော အကြောင်းအရာများကို ဒေါ်ထွေးက ရေး၍ပို့လိုက်သောစာများဖြစ်လေ၏။

ခွေးချေးသည် ညအခါများတွင် ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာသင်သော ကျောင်းဆရာများထံသို့ သွားရောက်၍ ကျောင်းတက်နေရလေ၏။ (၁၀)တန်းဖြေရန်အတွက်လည်း ပုံစံတင်ထားပြီဖြစ်၏။ ခွေးချေးသည် (၁၀)တန်းကို တစ်နှစ်တည်းဖြင့်ပြတ်အောင် ဖြေနိုင်ရန်အတွက် ဖိ၍ကြိုးစားနေလေ၏။ သူ၏ဆရာ ဦးကွာစိကလည်း-

“ခွေးချေးရေ ... (၁၀)တန်းအောင်ဖို့တော့ လိုမယ်ကွ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ နေ့စဉ်ဝဠာလက်ဖက်ရည်လှည်းဖတ်သိမ်းတော့မယ်ထင်တယ်။ မနက်က မင်းတွန်းသွားတာ ဘီးရဲ့ မြည်သံဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့သံလိုပဲကွ၊ လှည်းကြီး နားတော့မယ်ထင်တယ်။ နားရင်တော့ မင်းဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးပြီထင်ပါရဲ့ကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် လွန်စွာချမ်းအေးသော ဇန်နဝါရီလသို့ ရောက်

သွားပြီဖြစ်၏။ ခွေးချေးထံသို့ ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန်တို့ ရောက်လာလေ၏။ ၎င်းတို့ရောက်လာသောအချိန်မှာ နံနက်အစောကြီး နှင်းများမကွဲခင်ဖြစ်၏။ ရှုရိန်သည် ခွေးချေးကိုမြင်လျှင် ပြေး၍ဖက်ထားလေ၏။ ဖက်သည်မှ ရုန်း၍မရအောင် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြင့် စကားအများကြီးပြောလေ၏။ သို့သော် ခွေးချေးမှတစ်ပါး တစ်အိမ်လုံးမသိရှာပေ။ ခွေးချေးသဘောပေါက်သည်မှာ ‘အစ်ကို့ကို ရှုရိန် သိပ်ချစ်တာပဲ’ ဟု ဖြစ်တန်ရာ၏။ ထိုအချိန်၌ ဒေါ်ထွေးက -

“ဘူတာရုံနားမှာ ရှုရိန်တို့အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲရှိတယ်။ ရှုရိန်က ဒီနှစ်ကျောင်းကပွဲမှာ ဒီစင်ဘာလကိုစောင့်တဲ့ နီကီဆိုတဲ့ နတ်သမီးလေးအဖြစ်နဲ့ ကပြရမယ်။ သူ့အဒေါ်ဆီမှာက တီးလုံးဓာတ်ပြားတွေရှိတယ်။ အဲဒါ လာပြီ၊ ငှားထား၊ ကံကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်။ ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လာဖို့ ဘတ်(စ်)ကားစီးပြီးလာရတယ်။ ဟိုအကုသိုလ်ကောင်က ကားနဲ့အတင်းလိုက်ဖို့မယ်လုပ်လို့ မနည်းငြင်းခဲ့ရတယ် ...” ဟု ပြောရာ ခွေးချေးက -

“ဘယ်အကုသိုလ်ကောင်လဲ ဒေါ်ထွေးရဲ့ ...” ဟု ပြန်၍မေးရလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးက -

“နင့်ကို သူ့ခိုးလို့စွပ်စွဲတဲ့ ဟန်စိန်ပေါ့။ သူ့အိမ်က သူ့ကို ဂုဏ်ကားတစ်စီးဝယ်ပေးထားတယ်။ အဲဒီကားကို ကျောင်းယူထားတယ်။ ဆရာကတော်ရွေးသွားရင်လည်း အဲဒီကားနဲ့ အပို့အကြီးပို့ပဲတယ်။ ရှုရိန်ကျောင်းသွားရင်လည်း ဖို့တယ်ကြိုတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

သူကားစီးရတာနဲ့ သူက လူမျိုးစကားပြောတာကို နားထောင်ရတာနဲ့ မကာမိပါဘူး။ ကလေးခယျာ စိတ်ကိုအတော်အနှောက်အယှက်ဖြစ် ရတယ်။ ဆရာကတော် မငွေခင်ကတော့ သူ့သမီးနဲ့ အဲဒီကောင်ကို အတော်ကို သဘောတူနေပုံရတယ်။ ဘယ်လောက်တောင် သဘော တူနေသလဲဆိုရင် လွတ်မပေးရုံတမယ်ပဲရှိတော့တယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးသည် 'ဟင်း'ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေ နေ။

ထို့နောက် ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန်တို့ ပြန်သွားကြလေ၏။ ခွဲခါနီးတွင် ရှုရိန်သည် ခွေးချေး၏လက်ကို မလွှတ်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး လွတ်ခါနီးကလေးတွင် ရှုရိန်သည် ခွေးချေး၏လက်ဖျား ကလေးကို နမ်းသွားသေး၏။

ဤသို့နှင့်ပင် (၁၀)တန်းပြေချိန်သို့ရောက်လာတော့၏။ ခွေးချေးသည် ကောင်းစွာပြေနိုင်၏။ အောင်စာရင်းထွက်သော အခါ ပညာရေးရုံးတွင် အောင်စာရင်းကို သွား၍ဖတ်ကြည့်ရာ ခွေးချေး (၁၀)တန်းအောင်ကြောင်း သိရလေတော့၏။

ခွေးချေးသည် ၎င်းကဲ့သို့ (၁၀)တန်းအောင်သောသူငယ် ချင်းများကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်၍တိုက်ခဲ့သေး၏။ ခွေးချေးသည် ဦးကွာစိအား ပြောရန်အတွက် သူ၏ နေစင်္ကြံဝဠာတွန်းလှည်းကြီး ကို ဖျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ တွန်းလာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသော ဂျစ်ကားတစ်စီးသည် ခွေးချေးတွန်းလာသော

လှည်းကို တိုက်ချလိုက်လေ၏။ ခွေးချေးသည် လွင့်၍ မြောင်းထဲသို့ ကျသွားလေ၏။ အနီးအနားရှိလူများက ခွေးချေးကို တိုက်ကြီး ဆေးရုံသို့ ပို့ခဲ့လေ၏။ ခွေးချေးမှာမူ ဆေးရုံရောက်သည်အထိ သတိ မရသေးချေ။ သတိရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဟန်စိန် သည် အနားရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဟန်စိန်က -

“ဆရာကတော်က သူ့ညီမအိမ်ကိုခိုင်းလိုက်တာကွ အဲဒီက အပြန်မှာ မင်းရဲ့လှည်းကို ငါ့ကားနဲ့တိုက်မိတာ၊ လှည်းကိုလည်း ပြန်ပြီးပြင်ပေးမယ်ကွာ၊ မင်းကိုလည်း ငွေ(၅၀၀၀၀) သပ်သပ်ပေး မယ်၊ အမှုမဖွင့်နဲ့ခွေးချေး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“လှည်းလည်း ပြင်ပေးမနေနဲ့၊ မင်းဆီကငွေ(၅၀၀၀၀) လည်း ငါမလိုချင်ဘူး၊ အမှုလည်းမဖွင့်ဘူး၊ မင်း သွားတော့ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ အနီးတွင်ရှိသော ဦးကွာစိက -

“မင်း ကျင့်စဉ်တစ်ကို ချောချောမောမော အောင်သွား ပြီဟေ့ ...” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောလိုက်လေတော့ သတည်း။

www.burmeseclassic.com

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆား

... နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မြင်းခြင်ခြင်းကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ လေ့လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျန်းမာစေရန်နှင့် ခြင်းကို ခိုင်ခံ့စေရန်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာသူများသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျန်းမာစေရန်နှင့် ခြင်းကို ခိုင်ခံ့စေရန်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာသူများသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာခဲ့ကြသည်။

... မြင်းခြင်ခြင်းသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျန်းမာစေရန်နှင့် ခြင်းကို ခိုင်ခံ့စေရန်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာသူများသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျန်းမာစေရန်နှင့် ခြင်းကို ခိုင်ခံ့စေရန်အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည်။ မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာသူများသည် မြင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး မြင်းခြင်ခြင်းကို လေ့လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၇)
မနောကျင့်စဉ် (၂) ကို သင်ကြားခြင်း

“သွေးချေးရေ ... မနောကျင့်စဉ်(၂)ကတော့ ပေးကမ်းခြင်းဆိုတဲ့ ကျင့်စဉ်ပဲကွ ...။ ပေးကမ်းခြင်းဆိုတာနဲ့ ရယူခြင်းဆိုတာကို မင်းနားလည်ဖို့ကတော့ ရေစီးကြောင်းတစ်ခုတည်းကွ။ ဆိုတာကိုနဲ့ ဒီတက်အမြင်မှာပြောတာကွ။ ပေးကမ်းခြင်းနဲ့ စွန့်ကြဲခြင်းက တသီးတခြားစီလို့ ထင်ရတယ်နော်၊ အမှန်က တစ်ပေါင်းတစ်ညှင်းတည်းကွ။ မြစ်တစ်ခုတည်းရဲ့ အထက်နဲ့အောက်လိုပေါ့။
စကြဝဠာမှာက မပြတ်ဖြစ်ပျက်လှုပ်ရှားစီးဆင်းနေတာကွ။ နှာကိုယ်ထဲမှာ သွေးလည်ပတ်နေတယ်ဆိုတာကလည်း အဲဒီ

မိန့်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ဥပဒေသထဲမှာ အကျုံးဝင်တယ်။

ကြွယ်ဝခြင်းဆိုတာဟာ အခြားစကားနဲ့ပြောရင် စီးဆင်းနေခြင်းပဲ။ စွမ်းအားဆိုတာကလည်း အဲဒီစီးဆင်းခြင်းမှာပဲ ပေါ်ပေါက်တယ်ကွ။ ငွေကို အင်္ဂလိပ်လို 'ကာရန်စီ' လို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကလည်း စီးဆင်းနေတာကိုပြောတာပဲ။ အဲဒီကာရန်စီဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားရဲ့အနက်ဟာ လက်တင်စကား 'ကာရတ်တာ' ဆိုတာက လာတာကွ။ အဲဒီပွယ်က ပြေးသွားရန်လို့ အဲဒီပွယ် ရတယ်။ အဲဒီတော့ ငွေကို အဲဒီမိမိဆဲဘဲ သိမ်းဆည်းထားလိုက်တာနဲ့ ငွေရဲ့အဲဒီပွယ်ပျောက်ဆုံးသွားရော၊ ငွေရဲ့အဲဒီပွယ် ပျောက်ဆုံးသွားတာနဲ့ စီးဆင်းတဲ့အဲဒီပွယ်ပါ ပျောက်ဆုံးသွားရော ...။

ငွေကို မစီးဘဲ ရပ်သွားအောင် သိမ်းထားတာဟာ ရှင်နေတဲ့ စွမ်းအားကို ရပ်ပစ်တာနဲ့ အတူတူပဲကွ။ လူမှုဆက်ဆံရေးတစ်ခုလုံးကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် အပေးနဲ့အယူပဲ ရှိတယ်ကွ။ ပေးမလား ယူမလား ဒါပဲရှိတယ်ကွ။ အဲဒီအပေးအယူကို ရပ်ဆိုင်းသွားအောင် လုပ်ပစ်တာဟာ စကြဝဠာရဲ့ သဘာဝစွမ်းအားကို အနှောင့်အယှက်ပြုရာ ရောက်တယ်ကွ။

မန်ကျည်းစေ့လေးတစ်စေ့ဟာ မကိုးတောကြီးဖြစ်ဖို့ အာမခံချက် ပေးပြီးသားပဲကွ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမန်ကျည်းစေ့လေးဟာ ခြေထွာကောင်းတဲ့ မြေကြီးနဲ့တော့ ဆက်သွယ်ရမှာပေါ့ကွ။ အဲဒီလို ဆက်သွယ်ဖို့ချလိုက်တာနဲ့ မန်ကျည်းပင်ပေါင်း အရာအထောင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီနမူနာကိုကြည့်ပြီးတော့ များများပေးနိုင်လေ

များများရနိုင်လေလို့ သဘောပေါက်ပေတော့၊ ပေးပြီးပြန်လာတော့ အမြောက်သင်္ချာနဲ့ ပြန်ပြီးဝင်လာတတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ပေးခြင်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တော့ ရှိရမယ်။ အဲဒါကတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ဖန်တီးတယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလေး ထည့်ထားရမယ်။ ပျော်ရွှင်မှုဟာ အသက်တတ်ကို ဖန်တီးတယ်ကွ။

နောက်ပြီးတော့ ပေးကမ်းခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှလုံးသားဟာ အရေးကြီးတယ်ကွ။ ပေးကမ်းခြင်းမှာ ပီတိပါရမယ်။ အဲဒီပီတိရဲ့နောက်ကွယ်မှာ တိုးပွားခြင်းတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခုက ရိုးရိုးလေးပဲကွ။ သူတစ်ပါးကို ပီတိဖြစ်အောင် ပေးစွမ်းရင် ကိုယ်လည်း ပီတိဖြစ်ရတာပေါ့ကွာ ...။ အဲဒီလိုပေးကမ်းဖို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားတဲ့အထဲမှာ မေတ္တာဓာတ်ကို ပေးကမ်းဖို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားခြင်းဟာ ကိုယ်မချိဉ်းတော့ဘူးပေါ့။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ကောင်းတာတွေနဲ့ ပြည့်စုံချင်ရင် တစ်နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ပြီး လူတွေကို ကောင်းတာတွေဖြစ်ဖို့ မေတ္တာဖို့ပေးရတယ်ကွ။ ဒါကို လေ့ကျင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ မင်းအနေနဲ့ ဘယ်အချိန်မှာပဲ ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ ငါက ဘာများပေးရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစားပြီး ပေးဖို့လုပ်ထား ...။ ပေးတယ်ဆိုတာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း ကြီးကြီးမားမားမှမဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းကလေးတော်ပွင့်လည်း ပေးလို့ရတယ်။ ဆုတောင်းမေတ္တာတွေလည်း ပေးလို့ရတယ်။ တကယ်စွမ်းအားရှိတဲ့ ပေးကမ်းခြင်းဆိုတာ နှလုံးသားမှာဖြစ်ပေါ်

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခမာ

တာကွ၊ ချိုင့်သူကို စောင့်ရှောက်ခြင်း။ အလေးအနက်ပြုခြင်း။ ခိုးမွမ်းထောပနာပြုခြင်းနဲ့ မေတ္တာတရားတွေပေါ့ကွာ ...။

အဲဒါတွေမှာ ပေးကမ်းမယ်ဆိုရင် အစိုးမဖြစ်နိုင်တဲ့ ပေးကမ်းခြင်းတွေပေါ့။ မေတ္တာဆိုတာ ကြေးပြားတစ်ပြားမကျန်ဘဲ အကြီးမားဆုံးပေးကမ်းနိုင်တဲ့လက်ဆောင်ကွ၊ ဥပမာကွာ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီဆိုပါတော့ ...။ သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ စိတ်ထဲက နေ ဆုတောင်းပေးလို့ရတယ်။ သူ့အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ပီတိတွေ၊ ရယ်မောစရာတွေ လာပါစေလို့ စိတ်ထဲကနေ အာရုံပြုဆုတောင်းပေးလို့ရတယ်။ အဲဒီဆန္ဒဟာ အလွန်စွမ်းအားရှိတဲ့ဆန္ဒကွ။

နောက် အကျင့်တစ်ခု လုပ်ထားကွ၊ ဘယ်သူအိမ်ကိုမှ လက်ဆောင်မပါဘဲ အလည်မသွားဘူးဆိုတဲ့ အကျင့်တစ်ခု လုပ်ထားကွ။ အဲဒီလိုဆိုတော့ မင်းက မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ကျုပ်က မွဲနေတာ ဘာလက်ဆောင်ယူသွားရမှာလဲလို့ မေးစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲကွာ ... ပန်းလေးတစ်ပွင့်တော့ ယူသွားနိုင်ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကတ်ပြားလေးတစ်ခုပေါ်မှာ သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးတဲ့ ဆုတောင်းစာလေးရေးပြီး ယူသွားနိုင်ပါတယ်။

နောက်တစ်ခု မင်းသိထားဖို့က သဘာဝတရားကြီးက တို့ကို ပြည့်စုံအောင်ပေးထားပါတယ်ကွာ ...။ ကျုပ်တည်းအောင် လုပ်မထားပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သဘာဝတရားကြီးက သန့်ရှင်းတဲ့စွမ်းအားကြီးကွ။ အဲဒီ သန့်ရှင်းတဲ့စွမ်းအားကြီးထဲက မင်းဟာ

သန့်ရှင်းတဲ့စွမ်းအားတွေရအောင် အမွေယူထားကွ။

နေဥစ္စာရဲ့ ရေခဲမြေခံဟာ သန့်ရှင်းတဲ့စွမ်းအားတွေဖြစ်တယ်ကွ။ အဲဒီသန့်ရှင်းတဲ့စွမ်းအားကို အားဖြည့်ထားတာဟာ ပီတိရယ်၊ မေတ္တာတရားရယ်၊ ရယ်မောခြင်းရယ်၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်းရယ်၊ အဆင်ပြေခြင်းရယ်ကွ။ အဲဒါတွေကို အရင်ရှာပါ။ မင်းအတွက် မရှာပါနဲ့။ သူတစ်ပါးအတွက် အရင်ရှာပါ။ မင်းအတွက် အလိုလိုရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ ဒီအမှတ်(၂)ကျင့်စဉ်ရဲ့ လုပ်ထုံးကလေးကို ပင်းရဲ့မှတ်စုထဲမှာ ရေးမှတ်ထားလိုက် ...။

(၁) ငါဟာ ဘယ်ကိုပဲသွားသွား၊ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ လက်ဆောင်တစ်ခုပေးဖြစ်အောင် ပေးပါမယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်ဟာ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ မေတ္တာလို့သိခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ငါဟာ အဲဒီလိုလက်ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် ဒီနေ့အဖို့ ပီတိတွေ၊ ကြွယ်ဝမှုတွေ မုရုမလွဲမသွေ ရောက်လာတော့မယ်။ သူတစ်ပါးတွေဆီကိုလည်း ပီတိတွေ၊ ကြွယ်ဝမှုတွေ ရောက်ရှိသွားပါစေ။

လို့ ဆုတောင်းရမယ်ကွ ...။

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

(၂) ငါဟာ ဒီနေ့အဖို့ ဘဝကပေးတဲ့လက်ဆောင်တွေကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံပါမယ်။ ငါဟာ သဘာဝတရားရဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလက်ခံပါမယ်။ အဲဒီလက်ဆောင်တွေဟာ နေရောင်ခြည်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တွန်ကျားသံလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဆောင်ဦးပေါက်မှာကျနေတဲ့ နှင်းစက်ကလေးတွေလည်း ဖြစ် ချင်ဖြစ်မယ်။ အဲဒါတွေနဲ့အတူ ရုပ်ဝတ္ထုတွေဖြစ်တဲ့ ကြယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ၊ ငွေတွေ၊ ဆုတောင်းမေတ္တာတွေကိုလည်း လက်ခံဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါမယ် ...။

(၃) ငါဟာ လက်ဆောင်တွေထဲမှာ လွန်စွာတန်ဖိုးကြီးတဲ့ မေတ္တာတရား အစောင့်အရှောက်ကယ်မဖို့ လိုသူကို စောင့်ရှောက်ကယ်မခြင်း၊ ချီးမွမ်းထောပနာပြုခြင်းတို့ကို မုချမလွဲမသွေ ပြုလုပ်ပါမယ်။ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ စကားမပြောသေးဘဲ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ပီတိနှင့် ရယ်မောစရာများတို့ သွယ်သို့ ရောက်ရှိပါစေသား ...

လို့ ဆုတောင်းပြီးမှ စကားပြောတဲ့အကျင့်ကို ပြုလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကျင့်စဉ်ပဲကွ ...” ဟု ပြောလေ၏။

ခွေးချေးသည် တရုတ်ကြီးဦးကွာစီထံမှ မနောကျင့်စဉ်နံပါတ်(၂)ကို ကောင်းစွာသင်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထိုကျင့်စဉ်နှစ်ခုကို ရရှိပြီးနောက် ခွေးချေးသည် စတင်လေ့ကျင့်သောအချိန်မှစ၍ နှစ်လကြာသောအခါ ၎င်း၏ရုပ်ရည်သည် သိသိသာသာကြီးပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။ မျက်နှာသည် ကြည်လင်လာ၏။ ခွေးချေး၏မျက်နှာကို ကြည့်ရသူအပေါင်းက အေးချမ်းသွားသည်ဟု ခံစားရ၏။ မြင်တွေ့သူအပေါင်းက ခွေးချေးကို ချစ်ခင်ကြည်ညိုလာကြ၏။ ကူညီချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သတည်း။

* * * *

•
•

www.burmeseclassic.com

...လုပ်ကိုင်ရာမှာ မှားယွင်းသွားရုံမက...
...ရက်စက်စွာ ဆွဲချွတ်နေရတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...

...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...
...အားလုံးပင် ဆွဲချွတ်နေတာကို...
...မြင်ရတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ...

အခန်း (၈)

ခွေးချေး ဘဝတိုနှင့် ဟော့ချိုခြင်း

ဦးကွာစိသည် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ကုန်စုံဆိုင်မှန်မှန် ထွက်ဘဲ ရောင်းတတ်ဝယ်တတ်သော တရုတ်ကလေးတစ်ဦးကို ငှားရမ်းထားပြီးလျှင် ၎င်းကမူ နေ့တိုင်းလိုလို မော်တော်ကားဝယ်ရှော့ သို့ တစ်နေ့ကုန်သွားရောက်လေ၏။

သွားသောအခါ၌လည်း ဓာတ်ပုံကြီးနှင့်အပြည့် လက်ဖက် မည်ရော်၍ထည့်သွား၏။ အကြာကျေးများလည်း ဝယ်သွားလေ၏။ ဤနီလာသောအခါ၌လည်း ၎င်း၏တစ်ကိုယ်လုံး၌ စက်ဆီများ ဆင်နွဲ့နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးက ဦးကွာစိအား -

မင်းသိ

“ဦးကွာစိ၊ ဝပ်ရှော့ကို နေ့တိုင်းသွားပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” ဟု မေးရာ ဦးကွာစိက -

“မော်တော်ကားပြင်တဲ့ပညာကို အောင်ဘည့်ရဲ့ဝပ်ရှော့မှာ သွားပြီး သင်တန်းတက်နေတာကွ၊ ကိုအောင်ဘည့်ကြီးက စိတ်ကောင်းရှိရှာပါတယ်ကွာ၊ သေသေချာချာပြပေးရှာပါတယ်၊ ငါကလည်း ကြိုးစားပြီးသင်ယူတယ်ကွ၊ အခုဆိုရင် ဓာတ်ဆီနဲ့ မောင်းတဲ့အင်ဂျင်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်နေပြီ၊ ဒီယော်နဲ့မောင်းတဲ့အင်ဂျင်ကို သင်ဖို့ပဲကျန်တော့တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ဦးကွာစိသည် ဤသို့လျှင် ကိုအောင်ဘည့်၏ဝပ်ရှော့တွင် (၆)လခန့် ပညာသင်ပြီးနောက် ဒေါ်ဂျစ်ခပ်လတ်လတ်တစ်စီး ဝယ်ယူလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ဘော်ဒီပြင်၍တင်၏။ စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ကားဘေးတွင် ‘ကွာစိ’ ဟူသော စာကြီးကို ရေးလေ၏။ ‘ကွာတာတွေ စိသွားအောင် ကွာစိဘတ်စ်ကားကိုစီး’ ဟူ၍လည်း ရေးထား၏။ ကားနားသောရက်များတွင် ကားကို ကိုယ်တိုင်ပြင်၏။ ဦးကွာစိသည် ရန်ကုန်မှလာ၍လုပ်သော ရုံးသမားများကို အပြန်တွင် ကားဖြင့်တင်လေ၏။

ရန်ကုန်သို့သွားမည့် ခရီးသည်များကိုလည်း တင်ဆောင်သွားတတ်၏။ သူ့ဘတ်စ်ကားတွင် စပါယ်ယာမှာ ခွေးချေဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဦးကွာစိက ခွေးချေးအား -

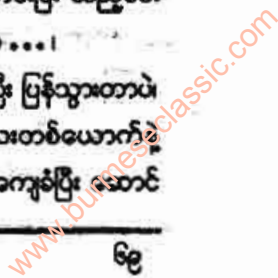
“ဒီလို ခွေးချေးရဲ့ ...၊ ကားထောင်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ လူတွေ သွားရေးလာရေးခက်တာသိလို့ စိတ်ကူးပေါ်တာ

နဲ့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာပဲ၊ ဆိုင်ကိုတော့ ကောက်တဲ့ဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ လွှဲထားရတယ်၊ ကောင်လေးက သစ္စာရှိပါတယ်၊ သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ တခြားကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုအချိန်ထိ မမိုးတတ်သေးတာကိုပြောတာပါ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက

“အခု မမိုးသေးဘူးဆိုတော့ နောက်ဆိုရင် ခိုးမယ်လို့ ခင်ဗျားက ပြောချင်တာလား ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးကွာစိက ခယ်လေ၏။ ထိုသို့ရယ်ပြီးနောက် -

“ငွေမှာက ‘အလားဂျစ်’ လို့ခေါ်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးရှိတယ်ကွ၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီယားနာ ဒီကောင်လေးမှာ ပေါက်မှာပဲ၊ အဲဒါပေါက်တဲ့နေ့မှာ မိုးမှာပဲ ...၊ အဲဒီငွေအလားဂျစ်ရောဂါဟာ (၁၀)ယောက်မှာ (၉)ယောက် ဖြစ်တတ်တယ်ကွ၊ ကာကွယ်ဖို့ ဆေးခန့်ဘူး၊ အရင်က ဒီအိမ်မှာ ငါတို့မလေးတစ်ယောက် ခေါ်ထားဖူးတယ်၊ ဖိုက်ဆံတွေလည်း သူပဲသိမ်းရတယ်၊ စာရင်းလည်း သူပဲကိုင်ရတယ်၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီတူမလေးဟာ ငွေအလားဂျစ်ယားနာပေါက် ဖိလေရော ...၊ အဲဒါကို ငါက ဖမ်းမိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကောင်မလေးက ရှက်ပြီး သူ့အိမ်ကို ပြန်ချင်နေပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့သောက်တဲ့ ကော်ဖီထဲကို ငါက ကနဦးကလေး အမှုန့်ထောင်ပြီး ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဝမ်းတွေသွားတာပေါ့ကွာ ...၊

အဲဒီတော့ သူ့အမေအိမ်ကို ပြန်မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ၊ အဲဒီလိုပြန်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆံလာဆောင်တော့တာပဲ၊ သူ့ဘက်က အကုန်အကျွန်ပြီး သောင်

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

တာ၊ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရသလဲလို့တော့မခမေးနဲ့၊ ငါ့အိမ်ကနေ ပြန်သွားတာပဲ၊ ငါက အဲဒါကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဒါက သဘာဝပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“လူတိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ တချို့ဆိုရင် လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“မင်းလိုလူမျိုးကတော့ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ မင်းက မနော ကျင့်စဉ်(၂)ကို ကျင့်နေပြီပဲ။ ငွေစီးတဲ့ ရေစီးကြောင်းကို မင်းက သိနေပြီပဲ။ အသေးအမွှေးကို မင်းက ဘယ်လုပ်တော့မလဲ။ မကြာခင် မှာ မင်းဆီကို ငွေစီးကြောင်းကြီး၊ စီးလာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခွေးချေးဆိုတဲ့ကောင် ချမ်းသာသွားပြီပေါ့ ...” ဟု ပြောကာ တခစ်ခစ် ရယ်နေလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့သွားမည့် မိန်းမခရီးသည်သုံးဦး ခွေးချေးတို့ကားပေါ်သို့ တက်လေ၏။ ထိုသုံးဦးစလုံးမှာ ဖြူဖြူသန့် သန့်များ ဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်မှာ အသားအရေ ဝင်းဝါရုံမျှမက ရှုပ်ရှည်လည်း ချောမောလေ၏။ သူသည် အဖိုးတန် သော သားရေအိတ်ကြီးကို လွယ်ထားလေ၏။ သူက ရှေးဦးစွာ တက်၍ ကား၏ခေါင်းရင်းအကျဆုံးနေရာတွင် ထိုင်၏။ ကျန်နှစ် ယောက်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်တက်ကာ သူ၏ဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ကြလေ၏။

ထိုမိန်းမသည် ထိုင်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လွယ်ထား သော သားရေအိတ်ကို မုန့်မှ ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ကျန်မိန်းမနှစ်ဦး

က သူ့ကို 'မမနီ'ဟု ခေါ်သံကိုလည်း ခွေးချေးသတ်ပြုမိလေ၏။ သူတို့သည် ပုစွန်တောင်အထိလိုက်ပါလာကြပြီး ပုစွန်တောင်သို့ ရောက်သောအခါ အလျှိုအလျှိုဆင်းသွားကြလေ၏။ ထိုမိန်းမလည်း သူ၏လွယ်အိတ်ကြီးကို မလွယ်ဘဲ မမှန်ထားခဲ့လေ၏။ ခွေးချေး သည် ထိုအိတ်ကို သွား၍မကြည့်ပြီးလျှင် သူတစ်ပါးယူသွားမည် စိုးသဖြင့် စလွယ်သိုင်းထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် -

“ဦးကွာစိရေ ...၊ စောစောကဆင်းသွားတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက် သားရေအိတ်ကြီးတစ်လုံး မေ့ကျန်ခဲ့တယ်ဗျ ...” ဟု ပြောလျှင် ဦးကွာစိက -

“ဒီလိုဆိုတော့ မင်းထောပြီပေါ့ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“မထောပါဘူး ဦးကွာစိရယ် ...၊ ကျွန်တော့်ဥစ္စာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ဥစ္စာပဲ။ ပိုင်ရှင်ပြန်တောင်းရင် ပေးရမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကားသိမ်း၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာတပည့် နှစ်ဦးလည်း ထိုသားရေအိတ်ကြီးကို ဖွင့်၍ကြည့်ကြလေ၏။ ထိုသို့ ဖွင့်ကြည့်ရာ ငွေသားချည်း သုံးသိန်းပါ၏။ မိန်းမ ငွေ၊ လက်ဝတ် ယက်စား အမြောက်အမြားလည်း ပါ၏။ စက္ကူအိတ်ဖြင့် ထည့်ထား သော လုံးချောပတ္တမြား(၂၇)လုံး ပါ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကား နားရက်ဖြစ်၍ ဦးကွာစိသည် ကားကို ဖြင်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ အိတ်မေ့ကျန်ခဲ့သော မိန်းမသည် ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုမိန်းမ

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆွေး

က ပြုံး၍ ခွေးချေးအား -
 “မောင်လေးရယ်...။ မနေ့က မမတို့ဆင်သွားတုန်းက ကားပေါ်မှာ သားရေအိတ်တစ်လုံး မေ့ကျန်ခဲ့တယ်။ မောင်လေး များ တွေ့မိသေးလား...” ဟု မေးရာ ခွေးချေးက -

“တွေ့မိပါတယ် မမရယ်။ အထဲမှာ ငွေသုံးသိန်းလည်း တွေ့တယ်။ စိန် ရွှေ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း တွေ့တယ်။ စာ အိတ်အညှို့နဲ့ထည့်ထားတဲ့ ပတ္တမြားတွေလည်း တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ စာအိတ်အပောက်တစ်လုံးလည်း တွေ့တယ်။ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့ မမ အိတ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အဲဒီစာအိတ်မှာပါလို့ လိပ်စာကို ကျွန်တော့် ကို ရွတ်ပြပါ။ မှန်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပေးပါမယ်...” ဟု ပြော လိုက်ရာ ထိုမိန်းမက -

“သို့”

ဘရဏီ

ရှမ်းတောရပ်

မိုးကုတ်မြို့လို့ ချေးထားတာပါ...” ဟု ပြော

လိုက်ရာ ခွေးချေးလည်း မဆိုင်းမတွပင် တိုင်တွင်ချိတ်ထားသော အိတ်ကို ဖြုတ်၍ ထိုမိန်းမကို ပေးလေ၏။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်ပြီးနောက် ငွေ သုံးသိန်းကို ထုတ်၍ -

“ဒါလေးတော့ လက်ခံပါ မောင်လေးရယ်...” ဟု ဆို ကာ ငွေသုံးသိန်းကို ခွေးချေးအား ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေး

က -

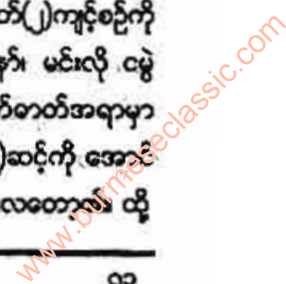
“မယူပါရစေနဲ့ မမရယ်။ ကျွန်တော်က ကျင့်စဉ်နဲ့နေနေရ တာပါ။ ဒါမျိုးတွေ မယူရပါဘူး။ မမ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ပြန်ရလို့ ရသွားတဲ့ပီတိဟာ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်လို့ နားလည်လိုက် ပါ။ ကျွန်တော်က ဦးကွာစိကားမှာ စပါယ်ယာလိုနေရတာပါ...။ ကျွန်တော့်နာမည်က ခွေးချေးတဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘရဏီက

“မောင်လေးလောက်ရိုးသားတဲ့လူ ဒီခေတ်ထဲမှာ ရှိတယ် ဆိုတာကို သူများကိုပြောပြရင် ယုံမှာတောင်မဟုတ်ဘူး။ မမ ဘယ် လိုတောင် ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပေးဘဲ ပြန်သွားတာဟာ ကျေးဇူး ဆပ်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကျင့်စဉ်လည်း မပျက်တော့ဘူး...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘရဏီလည်း ခွေးချေးအား လက်အုပ်ချီ၍ -

“သီလကို ကန်တော့ပါတယ်...” ဟု ဆိုကာ ပြန်သွား လေတော့၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို အလုံးစုံကြားနေရသော ဦးကွာစိက -

“လူကလေး မျှော်ခွေးချေး။ မင်း အမှတ်(၂)ကျင့်စဉ်ကို အောင်သွားပြီ။ ဒါ နည်းနည်းသတ္တိမဟုတ်ဘူးနော်။ မင်းလို ငမဲ့ ဆစ်ယောက်ဟာ ငြင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ စိတ်ဓာတ်အရာမှာ အတော်မြင့်နေပြီ။ မင်းကတော့ မနော့ကျင့်စဉ်(၇)ဆင့်ကို အောင် ဆိုကောင်ပါကွာ...” ဟု အားရဝမ်းသာပြောလေတော့၏။ ထို

မင်းပျို

ရာဇဝင်ထဲကလိုဇင်းအား

နောက်တွင်ကာ ဘရဏီသည် ခွေးချေးတို့အိမ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်၏။ ရောက်လာသည်အခါတိုင်းလည်း ဦးကွာစိနှင့် ခွေးချေးစားရန်အတွက် ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ၊ ဆွဲချက်ခေါက်ဆွဲများ ဝယ်လာတတ်၏။ တစ်ခါတွင် ဘရဏီက -

“သူတော်ကောင်းတွေနေတဲ့အိမ်ဆိုတော့ ကျွန်သရေရှိ လို့ မကြာခဏလာလည်တာပါ။ အကြောင်းထူးကတော့ မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ မောင်ခွေးချေးရဲ့မျက်နှာကလည်း မြင်လိုက်တာနဲ့ မြင်ရ သူအဖို့ အေးချမ်းသွားတယ်။ ဘယ်လိုခတ်များလည်း မသိဘူးနော်။ တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်။ မမနဲ့သိတဲ့ ကျောင်းဆရာလင် မယားနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာရှိတယ်။ သူတို့က ညကျောင်းလေး လည်း ထောင်ထားတယ်။ နေ့ခင်းမှာတော့ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူက အတန်းကျောင်းကလေးမှာ စာပြတယ်။ ဆရာနာမည်က ဦးသော် ကောင်းတဲ့...။ ဆရာကတော်နာမည်က မငွေခင်တဲ့။ သူတို့အိမ် ကို သွားလည်ရင်း စကားလက်ဆုံကျတာနဲ့ မမရတနာအိတ် ပြန်ရုံ ကလေးကို သူတို့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒီလို ပြောပြလိုက်တော့ မောင်ခွေးချေးအကြောင်းလည်း ပါသွားတာပေါ့လေ...။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်တောင်တောင်မခတ်ဘဲ နားထောင်နေကြ တယ်။ မမစကားလည်းဆုံးရော ဆရာဦးသော်ကောင်းရဲ့မျက်လုံး အိမ်ထဲက မျက်ရည်တွေထွက်ကျလာတယ်။ အဲဒီ... ကျွန်ကျွန်တင် မဟုတ်ဘူး။

‘တပည့်ခွေးချေးရေ... ဆရာကတော့ နောင်တရပါပြီ’

ကွာ’လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ မမကတော့ ဘာအကြောင်းအရာမှန်း မသိပါဘူး။ အနားမှာလည်း သူတို့အိမ်က ထမင်းချက်တဲ့ ဒေါ်ထွေး ဆိုတဲ့မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ အဲဒီအခေါ်ကြီးကလည်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။

ပြီးတော့ ဒေါ်ထွေးက ဆရာဦးသော်ကောင်းရဲ့သမီးလေး ရှုရိန်ဆိုတဲ့ စကားမပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို လက်ဟန်ခြေ ဟန်နဲ့ ရှင်းပြနေတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးကလည်း မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ မမလည်း အတင်းမနေနိုင်လို့ မရမကမေး ကြည့်တော့ ဆရာဦးသော်ကောင်းက ရှင်းပြတယ်။ ‘ဘရဏီ နှင် ပြောတဲ့ခွေးချေးဆိုတာ ငါ့တပည့်ပေါ့။ သူက ဒီမှာနေသွားတာ။ သူ ပိုက်ဆံမခိုးဘဲနဲ့ ခိုးတယ်လို့ တစ်ယောက်က ချောက်တွန်းလို့ သူ ကို ငါ ရိုက်နှက်ပြီး ညကြီးသန်းခေါင်မောင်းထုတ်လိုက်တာ အခု တော့ ငါ နောင်တရပြီ။ သူဟာ သူတော်ကောင်းပဲ။ နည်းနည်း ကောင်းတဲ့သူတော်ကောင်းမဟုတ်ဘူး။ အများကြီးကောင်းတဲ့ သူ တော်ကောင်း’လို့ မမကို ပြောပြတယ်...”

ထို့နောက် ဘီရဏီက ခွေးချေးအား -

“သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်းဆို မောင်ခွေးချေးဟာ စပါယ်ယာ လိုက်နေတာဆိုပေမဲ့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီဆို...” ဟု မေး လိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ...။ ကျွန်တော် ဒီနှစ်ပဲ ဆယ်တန်း အောင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ သင်္ချာမှာ ဂုဏ်ထူးထွက်ပါတယ်”

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းအစား

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘရဏီက -

“မောင်ခွေးချေးလို ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပုံ၊ ပညာတတ်ပုံနဲ့ စပါယ်ယာလုပ်တာကိုတော့ မမ သဘောမကျဘူးကွယ်၊ အလုပ်ကောင်းကောင်းလေးတစ်ခုတော့ ရှာပြီးလုပ်စေချင်တယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုလုပ်ချင်ပါတယ်၊ အခု စပါယ်ယာအလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆရာအတွက်ပါ။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ လုပ်ငန်းကောင်းကောင်းတစ်ခု ခွေးချယ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး ခွေးချယ်ရမယ်ဆိုတာ မမဘရဏီ သိရင်လည်း ညွှန်ပြပေးပါ ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဘရဏီက -

“ဒီလို မောင်ခွေးချေးရဲ့ ...၊ ပတ္တမြားတို့ နီလာတို့ စတဲ့ ရတနာလုပ်ငန်းဟာ မမတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်လုပ်လာတဲ့ လုပ်ငန်းကွဲ့ ...၊ မမက မိုးကုတ်ရှင်းတောသူအစစ်၊ အဲဒီလောကမှာလည်း မမက နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ဘရဏီလိုပြောလိုက်ရင် လူတိုင်း သိတယ်၊ အဲဒီတော့ မောင်ခွေးချေးကို အကြံပေးချင်တာက မမမင်းကို အဲဒီရတနာအကြောင်း နားလည်အောင်သင်ပေးမယ်၊ အဲဒီလောကကို ဝင်ဆန့်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ မင်းလို သစ္စာရှိပုံ၊ ရိုသားပုံနဲ့ဆိုရင် တစ်ချီတည်းထောင်သွားမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မောင်ခွေး

ချေး” ဟု မေးလိုက်ရာ ခွေးချေးသည် ပြန်၍မပြောဘဲ ဦးကွာစိအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။

“အခု မင်းကို ငါပေးထားတဲ့မုန့်က ဘိန်းမုန့်ကွ၊ ဘရဏီပေးမယ့်မုန့်က ကိတ်မုန့်ကွ၊ ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးလည်း ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဘရဏီသည် ခွေးချေးအား ရန်ကုန်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အဝတ်အစားအကောင်းစားများ ချုပ်လုပ်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် မိုးကုတ်သို့ တစ်ပါတည်းခေါ်သွားလေတော့၏။ မိုးကုတ်တွင်ရှိသော ၎င်းနှင့်အတူနေသည့် အဒေါ်သားချင်းများက

“ဘယ်ကကောင်လဲ” ဟု မေးရာ ဘရဏီက -

“အနို့မှာ အဖော်သဟဲမရှိဘူး။ မောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရလို့ ခေါ်လာတာ ...၊ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ မောင်လေးလဲဆိုတာ ရှင်းပြမယ် ...” ဟု ဆိုကာ အစအဆုံး ရှင်းပြလေတော့၏။

ထိုအခါ ၎င်း၏အဒေါ်သားချင်းများသည် မောင်ခွေးချေးအား ကြည်ဖြူစွာလက်ခံလိုက်ကြလေတော့သတည်း။ ။

* * * *

မင်းပျို

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆေး

... နေရာမှာ ဝတ်နေတာကို တွေ့ရတော့ သူ့ကို လိုက်လံရှာဖွေတော့ရတာ ခက်ခဲတာပဲ။ သူ့ကို ရှာဖွေရင်းနားမှာ အတော်ကြာကြာ ရှာဖွေရတာပဲ။

အခန်း (၉)

ခွေးခေါ်ကာ ကိုတဖိုးတို့လင်ပယားကို မော်တော်ထားတစ်ခါဖြင့် တစ်တော့ခြင်း

... ဘရဏီသည် ခွေးခေါ်အား ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ပတ်သက်သောပညာကို ဆရာစားမချန်ဘဲ အသေးစိတ်သင်ပြပေးလေ၏။ ထို့ပြင် ၎င်းသွားသော (တာပွ) ကျောက်အရောင်းအဝယ်လုပ်သော ပွဲများသို့လည်း ခွေးခေါ်ကို ခေါ်သွားတတ်၏။ ခွေးခေါ်ကို ကျန်ရတနာကုန်သည်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ခွေးခေါ်ကို မြင်ကြကုန်သော ရတနာကုန်သည်များသည် ချစ်ခင်သွားကြကုန်၏။ ခုကြည်သွားကြကုန်၏။ ဘရဏီကလည်း ခွေးခေါ်ကို သီးခြားလွှတ်၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ခိုင်းသည်လည်း ရှိ၏။

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းစား

ခွေးချေးသည် ဘုရင်ထံထပ်ထပ်ထပ်ထပ် ပင် ဉာဏ်ကောင်းသောကြောင့် ကျောက်မျက်ရတနာပညာကို ခြောက်လအတွင်း၌ပင် ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသွားလေတော့၏။ ဘုရင်ထံသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရတနာပစ္စည်းများနှင့် ခွေးချေးကို ရန်ကုန်သို့လွှတ်၍ ရောင်းချခိုင်းလေ၏။

ခွေးချေးသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ၌ တိုက်ကြီးသို့ သွား၍ ဦးကွာစိနှင့်တွေ့ဆုံမြဲဖြစ်၏။ ခွေးချေးရောက်သွားချိန်၌ ဦးကွာစိသည် မော်တော်ကားနှစ်စီး ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူ၏မော်တော်ကားများကိုလည်း ကွာစိ(၁)၊ ကွာစိ(၂) ဟူ၍ အမည်ပေးထားလေ၏။ ဦးကွာစိက ခွေးချေးကိုမြင်လျှင် -

“ငါ့လူ တသွေးတမွှေးကြီးဖြစ်လာပါလား...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ဦးကွာစိရေ...။ သင်ခန်းစာဆက်တက်ရဦးမယ်လေ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက ရယ်မော၍ -

“မှန်တာပေါ့ ငါ့လူရယ်...။ အခုတက်ရမယ့် သင်ခန်းစာကတော့ နံပါတ်(၅)သင်ခန်းစာကွ...။ အဲဒီသင်ခန်းစာက အကြောင်းအကျိုးတရားမှန်သမျှမှာ အကြောင်းတရားကင်းပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ အလွယ်မှတ်ထားဖို့ကတော့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုမျိုးစေ့မျိုး စိုက်သလဲ။ အဲဒီကပေါက်လာတဲ့ အသီးအပွင့်တွေကိုပဲ ပြန်လည်ရိုတ်သိမ်းရမှာနော်...။ ကောင်းတာတွေစိုက်ရင် ကောင်း

တာရိုတ်သိမ်းရမယ်။ မကောင်းတာတွေစိုက်ရင် မကောင်းတာတွေရိုတ်သိမ်းရမယ်။ အဲဒါဟာ သေချာပေါက်ပဲ...။

အဲဒီတော့ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားမျိုး စိုက်ပျိုးမလဲဆိုတာကို ရွေးချယ်ရတော့မယ်။ မကောင်းမှုမျိုးစေ့တွေကို စိုက်ပျိုးရင်တော့ မကောင်းတာပဲ ရိုတ်သိမ်းရလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ မကောင်းမှုဟာ သိလို့ပဲကမ္ဘာလွန်ကမ္ဘာလွန်၊ မသိဘဲနဲ့ပဲ ကမ္ဘာလွန်ကမ္ဘာလွန် သက်ရောက်လာမယ်။ မကောင်းကျိုးကတော့ အတူတူပဲနော်။ တိုတိုပြောမယ်ကွာ။ မီးကို ပူတယ်လို့သိပြီး ကိုင်ကိုင်၊ ပူတယ်လို့ မသိပြီးမဲကိုင်ကိုင် သူကတော့ ပူမှာပဲ။

ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့လူတွေကို ပီတိဖြစ်စေတာလား။ ပျော်ရွှင်မှုဖြစ်စေတာလား...။ အဲဒါ စဉ်းစားပြီး အကောင်းဘက် အလေးသာရင် လုပ်ပေတော့...။ ကိုယ်ရွေးချယ်တဲ့အပြုအမူတစ်ခုဟာ ကိုယ့်ကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်ထင်ရင် အဲဒါကို မလုပ်နဲ့တော့...။

အဲဒီတော့ ဓာတ်ဓဇတိုင်း တစ်ဓဇတိုင်းမှာကို အမှားမရှိအောင် နေရတော့မှာပေါ့။ အဲဒီလို အမှားမရှိအောင် နေထိုင်ပြုမူဖို့ဆိုတာက သတိလိုတာပေါ့။ နေတာထိုင်တာလည်း ကိုယ့်တစ်ခုအပ်စပ်အောင် အစဉ်သတိထားရတယ်ကွာ။ မနက်တက် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်တဲ့အခန်း ပြေးရင်းချော်လဲပြီး ခြေထောက်ကျိုးခွဲ၊ တယ်ဆိုပါတော့...။ အဲဒီအခါမှာ စာတိရှိတော့...။ သဘာဝ

မင်းပျို

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခဲး

တရားကြီးက အလှူခံစလို မလုပ်ဖို့ အရှိန်နဲ့ပြေးတာကို လက်မခံ တော့ဘူးလို့ သတိပေးနေပြီ။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးမကျိုးအောင် သတိထားဖို့လိုနေပြီဆိုတာလည်း နားလည်ပေတော့...။

နောက်တစ်ခါ ခြေထောက်ထပ်မကျိုးဖို့ သတိထားတဲ့ အပြင် စီးတဲ့ဖိနပ်ကိုလည်း ဟန်ချက်ညီအောင် ပုံစံပြင်ရမယ်။ ကိုယ့် လို ခြေထောက်မကျိုးဖူးတဲ့လူတွေကိုလည်း မကျိုးရလေအောင် စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် ရေးသင့်တယ်။ ကိုယ် ခြေထောက်ကျိုးသွား တာကိုလည်း သိပ်ပြီးယူကျွေးမရခြင်းမနေနဲ့။ အတိတ်က မကောင်း တဲ့ကံကို အကြွေးဆပ်လိုက်တယ်လို့ပဲ နားလည်ပါ။ ပြီးတော့ ဟောဒီ မှတ်စုကလေးလည်း ရေးထားဦးကွ...။" ဟု ဆိုကာ ကျင့်စဉ်(၃) ကို ပြောပြလေ၏။

ကျင့်စဉ် (၃)

အကြောင်းနှင့်အကျိုး

တစ်ခဏတိုင်း တစ်ခဏတိုင်းမှာ ငါဟာ ဘယ်လို အပြုအမူကို ဓမ္မဇာတိပြုမိတယ်ဆိုတာကို သတိပြုပါမည်။ ထိုသို့ သတိပြုရုံမျှမက သတိပြုချက်ကို နှလုံးသားသို့ အရောက်ပို့ပါ မည်။ အနာဂတ်တစ်ခဏတိုင်း တစ်ခဏ တိုင်းမှာ ကောင်းစွ်ဟာ ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခဏတိုင်း တစ်ခဏတိုင်းမှာ ကောင်းတဲ့မနောဓာတ်ခံ အပြည့်ရှိဖို့လိုပါတယ်။ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အခုဓမ္မဇာတိ

လိုက်တဲ့ အလုပ်ဟာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ဘာလဲဆိုတာကို သိဖို့လိုပါတယ်။ ကိုယ် ဓမ္မဇာတိပြုလုပ်တဲ့အလုပ်ဟာ ဝိပိကို ပျော်ရွှင်စေသလား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရာ ပျော်ရွှင်မှုပေးနိုင်သ လား။ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစေသလား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရာ ပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာ စေသလားဆိုတာကို စဉ်းစားပြီးမှ လုပ် ဖို့မယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ် မှန်မမှန်ကို ကိုယ့်နှလုံး သားကို ကိုယ် ပြန်စမ်းပါမယ်။ နှလုံးသားက လမ်းညွှန်မယ်။ နှလုံးသားကနေ သက်သောင့်သက်သာရှိမရှိ ပြန်ကြားလိမ့်မယ်။ သက်သောင့်သက်သာ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ရ မယ်။ အဲဒီလိုစွန့်လွှတ်ပြီးတော့ ဘာတွေဖြစ်တာလဲဆိုတာ ငြိမ်ငြိမ် ကလေးနေပြီး မနောရဲ့တုန်ပြန်မှုကို အာရုံခံရမယ်။ အဲဒီလို လုပ်တတ်အောင် လေ့ကျင့်ပါ။ မှန်ကန်တဲ့ အပြုအမူတွေကို နှလုံးသားက လက်ခံသွားပါလိမ့်မယ်။ ညွှန်ပြသွားပါလိမ့်မယ်။

ခွေးချေးသည် ဆရာဦးကွာစိနှင့် အချိန်ယူ၍နေထိုင်လို သေးကြောင်း တော်စွတ်နှင့်ပြန်ဦးမည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဘရဟ္မာ ထံသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လေ၏။ ဘရဟ္မာကလည်း ထိုသို့နေထိုင် သင့်ကြောင်း ပြန်၍ဖြေကြားလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးသည် ဦးကွာစိထံမှ မပြန်ဘဲ ဆက်၍နေလေ၏။

ခွေးချေးတွင် ငွေအမြောက်အမြားပါလာသည်ဖြစ်ရာ ဦးကွာစိနေသောအိမ်ကို ဖျက်ချပြီးလျှင် လှူပသပ်ရပ်သောအိမ်တစ်

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုပင်းစာစာ

လုံး ဦးကွာစိအတွက် ဆောက်ပေးလေ၏။ တစ်နေ့တွင် ခွေးချေးက
 “ဦးကွာစိ၊ ခင်ဗျား နောက်ဝယ်တဲ့ကားက ဘယ်ကလဲ”
 ဟု မေးရာ ဦးကွာစိက -

“ဟေး ခွေးချေး၊ မင်း မမှတ်မိဘူးလား၊ ဒီကားဟာ
 မင်း အရင်နေခဲ့တဲ့ တာတီးရဲကားပေါ့ကွာ၊ တာတီးမိန်းမ ဖဲရုံးလို့ကြွေး
 တွေပိုင်းတောင်းတာနဲ့ ဒီကားကို ရောင်းပစ်လိုက်တာ၊ အိမ်လည်း
 ရောင်းပစ်လိုက်ပြီကွာ၊ အိမ်ရောင်းပြီး မြောင်းတာကာဘက်ကို ပြောင်း
 သွားတယ်၊ သူတို့လင်မယားကတော့ မွဲပါပြီကွာ ...” ဟု ပြောလေ
 ၏။ ခွေးချေးလည်း ဦးတာတီးတို့လင်မယားအတွက် စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် -

“ဦးကွာစိရယ် ... ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီကားကိုဝယ်ပြီး ဦးတာ
 တီးတို့လင်မယားကို ပြန်ပေးချင်တယ်ဗျာ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ
 ဦးကွာစိက -

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလှူဒါန ရှိမယ်ထင်မိဘူးကွာ” ဟု
 ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက -

“ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းတော့ လုပ်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ မဘာရဏီ
 ကို အကြောင်းကြားစဉ်းမယ်၊ ငွေက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
 ဝိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ပါဝိုင်တော့ သူ့ရဲ့သဘောတူညီမှုယူပြီးမှ လုပ်
 တာကောင်းမယ်ထင်တယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက

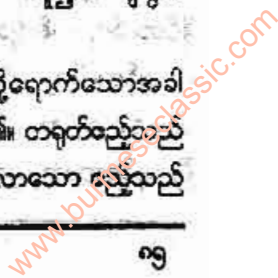
“ဟောင်ခွေးချေး၊ မင်းပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း
 လုပ်တာကိုတော့ ဘာရဏီက ကန့်ကွက်မယ်ထင်ဘူးကွာ” ဟု ပြော

လေ၏။
 သို့ရာတွင် ခွေးချေးသည် ဘာရဏီထံသို့ အကြောင်းကြား
 လေ၏။ ဘာရဏီက သဘောတူကြောင်း၊ ကန့်ကွက်ရန်မရှိကြောင်း
 ပြောလျှင် ဦးကွာစိထံတွင် ငွေချေ၍ ကားကိုယူပြီးလျှင် ပြောင်း
 တာကာတွင် ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာနေရသော ဦးတာတီးတို့လင်
 မယားထံသို့ ထိုကားကို ယူသွားပြီး ‘ကျွန်တော့်ကို ကယ်ခွဲဖူးတဲ့
 ကျေးဇူးကို ကန်တော့တာပါ’ ဟု ဆိုကာ ထိုကားကို ပေးလေတော့
 ၏။

ဦးတာတီးတို့လင်မယားလည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုကြလေ
 ၏။ ထိုသို့ ငိုရုံမျှမက ဦးတာတီးက ဒီနေ့မှစ၍ အရက်မသောက်
 တော့ပါဟု ကတိပေးလေ၏။ ဦးတာတီး၏မိန်းမကလည်း ဒီနေ့မှ
 စ၍ ဖဲမရိုက်တော့ပါဟု သစ္စာပြုလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းလင်
 မယားသည် ချွေတာစွာသုံးစွဲ၏။ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်
 ကြကုန်၏။ ဦးကွာစိသည် ခွေးချေးအား -

“မင်းကတော့ အမှတ်(၃)သင်ခန်းစာ အောင်ပြီးရင်း
 အောင်ရင်ဖြစ်နေပါလားဟေ့၊ ငါ့ကိုလည်း အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေး
 တယ်၊ မင်းလိုလူ ဇမ္ဗူမှာတွင် ရှိရိုးလား ...” ဟူ၍ပင် ချီးမွမ်း
 လေတော့၏။

ထိုနှစ် တရုတ်နှစ်သစ်ကူးအချိန်သို့ရောက်သောအခါ
 ဦးကွာစိက သူ၏အိမ်တွင် နှစ်ကူးပွဲကျင်းပလေ၏။ တရုတ်ညီညာညီ
 အမြောက်အမြား ရောက်လာ၏။ ထိုသို့ရောက်လာသော ညီညာညီ

မိန့်

ရာဇဝင်ထဲကလိုပင်အား

ထဲတွင် ဦးရှားမိလောဆိုသော တရုတ်ကြီးတစ်ဦး ပါလာလေ၏။ ထိုတရုတ်ကြီးက ခွေးချေး၏မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေးပြီးလျှင် -

“ဪ... မင်းက ယုန်နှစ်မွေးတဲ့ကောင်ကိုး၊ မင်းဆရာ ဦးကွာစိလည်း၊ ယုန်နှစ်ပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ယုန်ချင်းတူပေမဲ့ အသက်က (၁၂)နှစ်ကွာတယ်ကွ၊ ငါတို့တရုတ်ပြက္ခဒိန်က အကောင် (၁၂)ကောင်နဲ့ သတ်မှတ်ထားတာ...၊ တစ်ကောင်ကို တစ်နှစ် ကျပ်ကွ၊ ဒီအကောင် ပြန်ထပ်တယ်ဆိုတာက (၁၂)နှစ်စောင့်ရတယ်၊ ဦးကွာစိက မင်းထက် (၁၂)နှစ်ကြီးတဲ့ မင်းဆရာ၊ မင်းက ဦးကွာစိ ထက် (၁၂)နှစ်ငယ်တဲ့ သူတပည့်၊ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ယုန်တွေ ချည်းပါပဲကွာ...။

တရုတ်ပြက္ခဒိန်မှာက ကျားနှစ်ပြီးရင် ယုန်နှစ်ပဲကွ၊ တရုတ် ဗေဒင်ဆရာတွေရဲ့ အယူအဆမှာဆိုရင် ကျားနှစ်ပြီးရင် အေးချမ်း ပျော်ရွှင်စွာနေရတဲ့နှစ်လို့ ဆိုတယ်ကွ၊ ယုန်တွေဟာ အကြမ်းဖက် လေ့မရှိဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေလေ့ရှိတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှသတိမလွတ်ဘူး၊ သတိကြီးတဲ့သတ္တဝါတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။

ပြီးတော့ ယုန်တွေဟာ အနုပညာဘက်မှာ စွမ်းဆောင် နိုင်တယ်ကွ၊ ပန်းချီဘက်မှာ ချွန်ချင်ချွန်၊ မချွန်ရင် စာရေးတဲ့ဘက် မှာ ချွန်တယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အကောင်ဆုံးအကြံပေးချင် တာကတော့ အားလပ်တဲ့အချိန်မှာ စာရေးလေ့ကျင့်ပါကွာ၊ နောက် ပြီး ယုန်တွေဟာ သူတို့ကိုကြည့်တော့ ကြောက်သလိုနဲ့ စွန့်စားစရာရှိ

ရင်တော့ စွန့်စားပုံတယ်ကွ။
ပြီးတော့ ယုန်တွေဟာ သစ္စာရှိတယ်၊ ယုန်နှစ်မွေးတဲ့သူ သစ္စာဖောက်တာ ငါ့ဖြင့် တစ်ခါမှတောင် မတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ ပြီး တော့ ယုန်တွေဟာ ငယ်စဉ်မှာ ဆင်းရဲပေမဲ့ ကြီးတဲ့အခါ ချမ်းသာ တယ်ကွ။

တစ်ခုသတိထားရမှာတော့ ယုန်တွေဟာ ခွားနှစ်ရောက် တဲ့အခါမှာ ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီတော့ ဘာနှစ်ပြီးရင် ဘာ နှစ်ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို မင်းသိထားဖို့လိုတယ်၊ ကြွက်နှစ်ပြီး ရင် ခွားနှစ်၊ ပြီးရင် ကျားနှစ်၊ ကျားနှစ်ပြီးရင် ယုန်နှစ်၊ ယုန်နှစ်ပြီး ရင် နဂါးနှစ်၊ ပြီးရင် ခြေနှစ်၊ ခြေနှစ်ပြီးရင် မြင်းနှစ်၊ ပြီးရင် ဆိတ်နှစ်၊ ဆိတ်နှစ်ပြီးရင် မျောက်နှစ်၊ ပြီးရင် ကြက်နှစ်၊ ပြီးရင် ခွေးနှစ်ကွ၊ ခွေးနှစ်ပြီးရင်တော့ ဝက်နှစ်ကွ၊ (၁၂)ကောင်ပြည့်ရောဆိုပါ တော့ကွာ...။ ဒီနှစ်က ယုန်နှစ်ကွ၊ မင်း သတိထားရမယ့်ခွားနှစ် လာဖို့ ကြားထံမှာ (၁၀)နှစ်တောင် လိုသေးတယ်...” ဟု ပြော ပြလေ၏။

ထိုအခါ ခွေးချေးက သက္ကရာဇ်တစ်ခုပေး၍ ကြည့်ခိုင်းလေ ၏။ ထိုသက္ကရာဇ်ကို ဦးရှားမိလောက -

“ဒီနှစ်က ကြွက်နှစ်ကွ၊ ကြွက်နှစ်မှာမွေးတဲ့ မိန်းမတွေ ဟာ ယောက်ျားလုပ်စားကို ထိုင်မစားတတ်ဘူးကွ၊ သူတို့ကပဲ စီးပွား ရေးကို ဦးဆောင်တတ်တယ်၊ မိန်းမဆို ကြွက်မပေါ့ကွာ၊ ကြွက်မတွေ ဟာ ယောက်ျားတွေကို ဖမ်းစားတဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိ

www.burmeseclassic.com

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုပင်အေး

ဘူးကွ၊ မင်းလိုယုန်ကတော့ ကြွက်မနဲ့တွေ့ရင် ရွာလည်သွားလိမ့် မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးရှားမိလောက -

“ဘယ်သူ့သက္ကရာဇ်လဲ ...” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော့်မွေးစားအစ်မသက္ကရာဇ်ပါ။ သူက ရတနာ ကုန်သည်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့က ဟိုလိုဒီလိုပတ်သက်ပါဘူး ...။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖို့ပြီး ကြီးပွားအောင်လုပ်နေရတာပါ ...” ဟု ပြောပြလိုက်လျှင် ဦးရှားမိလောက -

“မွေးစားတယ်ဆိုတဲ့စကားမှာ နှစ်ခုရှိတယ်။ မွေးတာနဲ့ စားတာလေး၊ မွေးပြီးရင် စားတာကများတယ်။ ယုန်ကလေးတော့ ကြွက်ကိုက်ခံရတော့မယ် ...” ဟု ပြောရာ ခွေးချေးက -

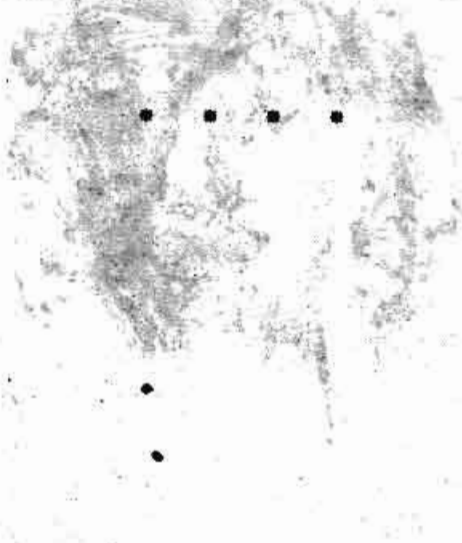
“မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ဦးရှားမိလောရယ် ...” ဟု ဆိုတာ နောက်ထပ်မွေးသက္ကရာဇ်တစ်ခုကို ပြောပြနိုင်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးရှားမိလောက -

“အခု မင်းပြောတဲ့သက္ကရာဇ်ကတော့ မင်းထက် လေးနှစ် ငယ်တယ်ကွ။ မြင်းနှစ်ပေါ့၊ မိန်းမဆိုရင် မြင်းမပေါ့ကွာ။ မြင်းမတွေ ဟာ ကလေးရတာ နည်းတယ်ကွ။ မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်ရုပ်သူလို ပြောလို့ရပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးရှားမိလောက -

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ကွာ ...။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ရရှိခက်တယ်ကွ။ တစ်ခုပြောလိုက်ဦးမယ်။ ဒီမှာ ယုန်ကလေး ... ယုန်တွေဟာ ယုန်နှစ်ကွဲတဲ့နှစ်မှာ ဘဝအခြေအနေ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်ကွ။ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီနှစ်မှာပဲပြီး မင်း ချမ်းသာ တော့မယ်ထင်တယ်ဟေ့ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဦးကွာစိ၏ တရုတ်နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကြီး သည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ပြီးဆုံးသွားလေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။

... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။

... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။
... အသံထွက်လာသည်။

အခန်း (၁၀)
မွေးချင်းတူလည်း ကြွင်းနီးပါက

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဦးကွာစိသည် မော်တော်ကား ဆွဲရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခွေးချေးက လက်ဖက်ရည်ဖျော်၍ တိုက်ထားသဖြင့် အေးချမ်းစွာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေလေ၏။ ထို့နောက် ဦးကွာစိက -

“ဒီနေ့ဟာ တရုတ်နှစ်ဆန်.တစ်ရက်နေ့ကွာ ဒီနေ့အဖို့ အမှတ်တရအနေနဲ့ မင်းကို မနောကျင့်စဉ်(၄)ကို ပြောပြရမယ်။ အဲဒါကတော့ ဘာလဲဆိုရင် အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ အားမဝငြည့်ဘဲ လုပ်တတ်ဖို့ပါပဲ။ သဘာဝတရား ကြီးဟာ သူလုပ်စရာရှိတာကို မှန်

မင်းပြီ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းအစား

မှန်တော့လုပ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ဟာမှအားမထည့်ဘူးကွ၊ မှန်မှန်တော့လုပ်တယ်။

တို့ဒီဒီရေက မြက်တွေကိုကြည့်စမ်း။ အဲဒီမြက်တွေဟာ ပေါက်မယ်ဟေ့ဆိုပြီး ကြိုးစားပြီးပေါက်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူဟာသူ ပေါက်စရာရှိလို့ပေါက်နေတာ တောကြီးဖြစ်နေပြီ။ ရေထဲမှာ ကူးနေတဲ့ငါးတွေကလည်း ကူးမယ်လို့ဆိုပြီး ကူးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကူးစရာရှိလို့ ကူးနေတာ ...။ အားမပါဘူး။ ...။ ဟိုအပင်မှာပွင့်နေတဲ့ တရုတ်စကားပန်းတွေကိုကြည့်စမ်း။ ပွင့်မယ်ဟေ့ဆိုပြီး ပွင့်လာတာမဟုတ်ဘူး။ သူဟာသူ ပွင့်စရာရှိလို့ ပွင့်လာတာ ...။

ဆိုလိုတာကတော့ မှန်မှန်လုပ်။ သိပ်ပြီးအားကြီးမထည့်လိုက်နဲ့။ အားထည့်လိုက်တာနဲ့ ဟန်တွေ၊ ဒေါသတွေ ပါလာရောကွ၊ ဒီကမ္ဘာပြေကြီးဟာ (၁)ဒီဂရီကို (၄)မိနစ်နုန်းနဲ့ လည်နေတာ။ ဘယ်သူကမှ အားနဲ့လှည့်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အားမခိုက်ဘူး။ သဘာဝတရားကိုက အဲဒီလိုလည်ဖို့ဖြစ်လာလို့ လည်နေတာ ...။ အဲဒါကို နမူနာယူပြီး ဘယ်အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် အားမထည့်ပါနဲ့။ အကျကလေးအတိုင်း လုပ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းတယ်။

ပြီးတော့ မင်းမှတ်စုထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ဦး။ အဲဒီဟာကို မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် ဆိုရမယ် ...။” ဟု ဆိုကာ ဦးကွာစိသည် မနောကျင့်စဉ်(၄)၏ ဆိုရမည့်စာများကို ပြောပြလေတော့၏။

ကျင့်စဉ်(၄)

အားထုတ်မှုမဲ့ အလုပ်လုပ်ခြင်း

ဒါသည် လက်ခံနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပါမည်။ ယနေ့အစို့ ငါသည် လူများ၊ တည်ရှိမှုများ၊ ပတ်ဝန်းကျင်များကို သူဖြစ်နေသည့်အတိုင်း လက်ခံပါမည်။ ဒီတစ်ခဏလေးမှာ သူဟာသူ ဖြစ်စရာရှိလို့ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ငါ့အနေနဲ့ သိပြီး လက်ခံပါမည်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ သဘာဝတရားကြီးဟာလည်း သူဟာသူ ဖြစ်စရာရှိတာ ဖြစ်နေတာပါလို့ နားလည်ပါမည်။

ငါသည် သဘာဝတရားကြီးနှင့် စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးကို ဤစကားတွင် ဆန့်ကျင်ခြင်းမပြုလုပ်ပါ။ ငါ၏ လက်ခံမှုသည် ပြည်စုံသောလက်ခံမှု ဖြစ်စေရမည်။ အရာဝတ္ထုတိုင်းကို သူ့အလိုအတိုင်းဖြစ်စေရမည်။ ငါ၏ဆန္ဒမထည့်ပါ။

အရာဝတ္ထုတိုင်းကို သူ့အတိုင်းတိုင်းရှိနေခြင်းအတွက် လက်ခံပါမည်။ အရာဝတ္ထုတိုင်းသည်ရှိမှုနှင့် အဖြစ်အပျက်တိုင်းကို ပြဿနာတစ်ခုအဖြစ် ကြည့်ရှုကာ ငါက တာဝန်ယူပါမည်။ ထိုသို့ တာဝန်ယူလိုက်ခြင်းသည် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ လှည့်စားလိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း အဓိပ္ပါယ်ကို ငါသိပါမည်။ ထိုသို့ လက်ခံသည့်အထဲတွင် ငါအပါအဝင် ထည်ရှိနေမှုအားလုံးနှင့် အကျုံးဝင်ပါသည်။ ကြည့်ရှုသမျှပြဿနာများတွင် ရေရှင်းစိုစေသော အခွင့်အလမ်းကောင်းများသည် ရုပ်ပျက်၍တည်ရှိနေကြောင်းကိုလည်း ငါသိပါမည်။ ထိုအခွင့်အလမ်းများကို ကောင်း

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုပင်။

ကျွန်းအတွက် အသုံးချနိုင်ရန် သတိပြုပါမည်။

ယနေ့အဖို့ ငါ၏ကမ္ဘာဌာနသည် အခုခံမဲ့ပူအပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားပါမည်။ ငါ၏အမည်၊ ငါ၏ လိုအပ်ချက်များကို ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါမည်။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ငါ၏ အမည်ကို လက်ခံရန် မစည်းရုံးပါ။ အခြားသူ၏ အမြင်များ ကိုလည်း လွတ်လပ်စွာမြင်ခွင့်ရှိအောင် ဖွင့်ထားပေးပါမည်။

ဦးကွာစိသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကားထွက်ရန်အတွက် စက်ကို နှိုးနှေးပြုဖြစ်၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဒီမှာ ဦးကွာစိ၊ စပါယ်ယာမရှိဘဲ ခင်ဗျားတစ်ယောက် တည်း စက်ကို ဘယ်လိုနှိုးမလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိ က -

“ခွေးချေးဆိုတဲ့ စပါယ်ယာမရှိတော့လည်း ကြောင်ချေးဆို တဲ့ စပါယ်ယာကို တင်ထားရတာပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်က ဟောဟိုက လယ်တီလမ်းထိပ်ကကွာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပေကျဲနေတာပဲ။ ကြောင် ချေးရုပ်အတိုင်းပဲ။ မျက်နှာတောင်သစ်ရဲ့လားမသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကြောင်ချေးရုပ်နဲ့တူလို့ ကြောင်ချေးလို့ခေါ်တာ ...။

ဒီကောင်လေးက သနားဖို့တော့ကောင်းတယ်ကွာ။ သူ့အဖေ က ရထားအလုပ်သမား။ ရထားကြိုတ်လို့ သေရှာပါပြီ။ သူ့အဖေ မုဆိုးမကြီးက အကြော်ရောင်းတယ်ကွာ။ မုန့်ဟင်းခါးထမ်းသည်တစ် ယောက်က သူ့ဆီက အကြော်ကို ယူရောင်းတယ်ကွာ။ သူ့အဖေက အဲဒီမုန့်ဟင်းခါးသည်နဲ့ လိုက်သွားပြီ။ တိုတိုပြောရရင် သူ့မှာ အဖေ

အဖေ မရှိတော့ဘူးကွာ ...။

ဒါနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေက သနားလို့ ငါ့ဆီပို့ပေးထား တာ။ အဲဒီကောင်လေးက ခေဗိုးပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမိုးတတ် တယ်။ များများတော့မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သူ မုန့်လေးတာလေး ဝယ် စားဖို့ နည်းနည်းပါးပါးကွာ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်တယ်။ ငါ သိသွားရင် သူ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်မှာဖိုးလို့ မသိချင်ယောင်ကို ဆောင်နေလိုက်တာကွာ။

ကြာရင်တော့လည်း ကျကျနန ခိုးတတ်မှာပေါ့ကွာ။ အဲဒီ တော့ သူ့ခိုးဖြစ်ပြီပေါ့။ သူ့ခိုးဆိုတာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှုစနစ်ကို ခေတ် မမှီတဲ့နည်းနဲ့ တော်လှန်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတစ်မျိုးကွာ။ ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးက ငွေကို သုံးတတ်တယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့တိုး တက်လမ်းပဲကွာ။ သုံးတတ်တဲ့ကောင်မှ ရှာတတ်တာလေကွာ။ ငါက တစ်မျိုးကွာ။ သူ့ရိုးကို သိပ်မမှန်းဘူး။ လူလိမ်ကိုပဲ မှန်းတာကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက ပြုံးလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက

“ဘာပြုံးတာလဲကွာ ...” ဟု မေးလေ၏။ ခွေးချေးက

“ဦးကွာစိပြောတာကို သဘောကျလို့ပြုံးတာပါ။ သရော် တာ မဟုတ်ပါဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်ခွေးချေးရေ ...။ ဓားပြကတော့ အညံ့ဆုံးပဲကွာ။ လက်နက်အားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ပြီး သူ့များမစွန့် ဟူတာကွာ။ သူ့ရိုးက သူ့ထက်တော်တယ်ကွာ။ အိမ်ရှင်အိမ်ရှင်တုန်း အိမ်ရှင် ဘယ်နားထားမှန်းမသိတဲ့ပစ္စည်းကို ရအောင်ယူရတာကွာ။

မင်းပျို

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခေတ္တ

ပညာပါတယ်၊ အတွေးပါတယ်ကွ၊ ခါးပိုက်နှိုက်ကတော့ သူ့ထက်
တော်တယ်ကွ၊ နီးနေတဲ့လူပုဂ္ဂိုလ်ကို ရအောင်ယူရတာ လွယ်တဲ့
ကိစ္စတော့မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူလိမ်ကတော့ အပါးနပ်ဆုံးပဲ၊ သူတစ်ပါး
ဆီကပစ္စည်းကို ကိုယ့်လိလာပိုရတဲ့အထိ လှည့်စားနိုင်တာကွ၊ အဲဒီ
ဝတ်ကိုတော့ ငါက နည်းနည်းမှန်းတယ်ကွာ ...” ဟု ပြောလိုက်
လျှင် ဓွေးချောက -

“ခင်ဗျား အခုပြောတာတွေဟာ တစ်ယောက်မှမကောင်း
ပါဘူးဗျာ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကွာစိက -

“မကောင်းဘူးဆိုတာတော့ မင်းမှမဟုတ်ဘူး၊ ကလေး
တောင် သိတယ်ကွ၊ အဲဒီမကောင်းတဲ့အထဲမှာကိုက နှုန်းချင်းမတူ
ဘူး၊ အဲဒီနှုန်းကို ပြောပြနေတာ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဓွေးချော
က -

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ...” ဟု ဝန်ခံလိုက်ရလေတော့သတည်း။

[Faint, illegible text continues in the lower portion of the page.]

မင်းမင်း

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်အောင်

အခန်း (၁၁)
ကာလိဘာဂ် နောင်ပိုးတက်

ဘုရင်ထံသည် (၂၉)လမ်းတွင် နှစ်ခန်းတွဲတိုက်ခန်းကြီး တစ်ခန်းကို ဝယ်လိုက်ပြန်၏။ ထိုခနားကို စိတ်ကြိုက်ပြင်ဆင်လေ၏။ အတွင်း၌လည်း ရေခဲသေတ္တာ၊ မီးခဲသေတ္တာမှအစ ထည့်ထားသေး ၏။ ထိုခနားကို ခွေးချေးကို ထိုအခန်းတွင် အထိုင်ချလေ၏။

ခွေးချေး၏တာဝန်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ရတနာလောကတွင် ပွဲစားဝင်၌လုပ်ရန်ဖြစ်၏။ ဘုရင်က ပိုးကုတ်မှနေ၍ ခွေးချေးထံ သို့ အကောင်းစားရတနာများ ပို့ပေးမည်ဖြစ်၏။ ခွေးချေးသည် ရတနာပွဲစားလုပ်ရင်း တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရမည်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းခရီး

ခွေးချေးသည် အလုပ်လည်းမလုပ်ဟင်း။ ကျောင်းလည်း မဖျက်ရအောင် ကြိုးစား၍လုပ်ရှာလေ၏။ တက္ကသိုလ်တွင် ဥပဒေ ကျောင်းသားအဖြစ် တက်ရလေ၏။

ခွေးချေးသည် လွန်စွာကြိုးစားသည်ဖြစ်ရာ တစ်နှစ်တစ် တန်း မှန်မှန်အောင်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဥပဒေဘွဲ့ရသွားလေ တော့၏။

ထိုအချိန်၌ ခွေးချေးက အစိုးရအလုပ်တွင် လုပ်လိုသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဘရဏီက လုပ်ခွင့်ပေးရာ ရာဇဝတ်တရားဘက်တွင် တရားသူကြီးဖြစ်သွားလေ၏။ တရားသူကြီးဖြစ်သွားသော်လည်း ၎င်း၏အိမ်သို့ ရတနာကုန်သည်များ လာရောက်မြဲလာရောက်လေ ၏။ ၎င်းကလည်း ပွဲစားအလုပ်ကို အချိန်ရတိုင်း လုပ်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ၎င်းအား ပယ်ပယ်နယ်နယ်ချောက်တွန်းခဲ့ သော ဟန်စိန်သည် 'ဟန်ဒိုင်းမွန်း' ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ကားတစ်စီး၌ သုံးပြုခြင်းနေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ထွေးက ခွေးချေးတို့ဆရာကတော် အား ခွေးချေးတစ်ယောက် တရားသူကြီးဖြစ်နေပြီဟုပြောရာ ဆရာ ကတော်က မဲ့ခွဲ၍ -

"ဒေါ်ထွေးရယ် ပြောမနေပါနဲ့...။ ခွေးချေးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်ပါ။ သူက ခွေးချေးတောင်မဟုတ်ဘူး။ ခွေးချေးဆိုတော့ ဘာများပြောစရာရှိသေးလို့လဲ...။" ဟု ပြောလေ၏။

ဟန်စိန်သည် တွေ့သမျှလူများကို သူ၏ နာမည်ပါသော

ခပ်ခပ်တင်းကဒ်ခေါ် ကတ်ပြားကလေးကို ထုတ်၍ပေး၏။ ထိုသို့ ပေးသောအခါမှသာ အချို့က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးမှန်း သိသွားကြ လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာကတော်က ဒေါ်ထွေးအား -

"ဒေါ်ထွေး ကောင်းကောင်းနားထောင်၊ ခွေးချေးကောင်း စားတယ်ဆိုတာ ဟန်စိန်ကို မသိသေးဘူး။ ဟန်စိန်က ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီ။ သူ ဘယ်လောက်ပဲကြိုးစားကြိုးစား ဟန်စိန် ကို မသိနိုင်ဘူး ကြားလား...။" ဟု ပြောလေ၏။ ဒေါ်ထွေးသည် ရှုရိန်ဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်နှာကို မဲ့ပြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ခွေးချေး၏ရုံးသို့ တရားခံ(၃)ဦးရောက်လာ လေ၏။ ထိုတရားခံများမှာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဟုပြောကာ လိမ်ခဲ့သော လူလိမ်ကြီးများဖြစ်၏။ ၎င်းတို့လိမ်ခဲ့သောသူများမှာလည်း မနည်း လှပေ။ စွဲထားသောပုဒ်မများမှာလည်း လွန်စွာများလေ၏။

ဆရာကတော်သည် တရားသူကြီးကုလားထိုင်တွင် ခန့်ခန့် ညားညားထိုင်နေသော ခွေးချေးကိုမြင်လျှင် မဲ့လိုက်လေ၏။ တရား ခံဟန်စိန်မှာမူ ကြက်သီးထရွပ်ပင်သွားလေ၏။ ထိုအမှုတွင် တရား လိုတစ်ဦးဘက်မှ ရှေ့နေလိုက်သူမှာ ခွေးချေးတို့နှင့် ညကျောင်း ထက်ဖက် ကျော်မြင့်ဆိုသောသူဖြစ်လေ၏။ ကျော်မြင့်သည် ခွေး ချေးကိုမြင်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ခွေးချေးကလည်း ပြုံး၍ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်လေ၏။ ဟန်စိန်မှာမူ မပြုံးနိုင်ပေ။

ဟန်စိန်၏စိတ်၌ ခွေးချေး၏အပြုံးကို သံသယဖြစ်ဖွဲ့...။ သူ၏စိတ်တွင် 'ဒီကောင်ပြုံးတာ အဓိပ္ပာယ်ပါတယ်၊ တစ်ကွေ့ကွေ့

ပန်းပွဲ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆား

တွေ့မယ်ဆိုတဲ့အမိပွယ် ပါနေတယ်” ဟု ထင်မှတ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ခွေးချေးမှာမူ ဤစိတ်မရှိပေ။ သူသည် ဦးကွာစိ၏ မနောကျင့်စဉ်(၄)ကို စတင်ကျင့်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင် အမှုကို စတင်ကြားနာစစ်ဆေးလေ၏။

ထိုနေ့ ရုံးဆင်းသောအခါ ဆရာကတော်က ခွေးချေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီးလျှင် -

“ကျောင်းတော်ကရန်စကိုတော့ လက်စားမချေလိုက်ပါနဲ့နော် ...” ဟု ပြောရာ ခွေးချေးသည် အောင့်သက်သက်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက ဆရာကတော်အား -

“စိတ်ချပါ ဆရာကတော် ...၊ ဒါမျိုး ကျွန်တော် မလုပ်ပါဘူး၊ ဥပဒေကလည်း လုပ်ဖို့ခွင့်မပြုပါဘူး။ ဒီအမှုကို ကျွန်တော် စစ်တယ်ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်အထက်မှာ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ ဆရာကတော်တို့ မကျေနပ်ရင် တိုင်နိုင်ပါတယ် ...” ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်လျှင် ဆရာကတော်က -

“ဒီလိုဆိုရင် အာမခံလျှောက်တာ ဘာလို့မပေးတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဒီလိုပါ ဆရာကတော် ...၊ သူ့ကို စွဲထားတဲ့ပုဒ်မထဲမှာ (၄၀၆)ပါတယ်၊ အဲဒီပုဒ်မဟာ ရုံးပြောင်းလျှောက်လို့လည်း မရဘူး၊ ကျွန်တော်စစ်တာကို မကျေနပ်ရင် ခရိုင်ကိုတင်ပြပြီး ကျွန်တော် စစ်ဖို့ ကန့်ကွက်ပေါ့၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ မတရားဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သစ္စာဆိုပြခဲ့ပါတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ

ဆရာကတော်လည်း -

“ကောင်းပြီလေ ...” ဟု ဆိုကာ မဲ့၍ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျန်သောရုံးချိန်းများတွင် ရှေ့နေဦးကျော်မြင့်က ဥပဒေအကိုးအကားများနှင့် တရားခံဦးဟန်စိန်နှင့် အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြောဆိုတင်ပြလေ၏။

ဟန်စိန်ကျူးလွန်သောအမှုမှာ ဘွားဘွားပေါ်နေပြီဖြစ်၍ တရားသူကြီးဖြစ်သူ ခွေးချေးသည် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးရန်သာ ဆင်ခြင်တုံတရား၌ ပေါ်နေလေ၏။ လိမ်လည်မှု၊ အယောင်ဆောင်မှု၊ အကျိုးပျက်စေမှုများကို ပေါင်းရုံး၌ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ် ချလိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ အမိန့်ချပြီးနောက် ခွေးချေးက ဟန်စိန်အား -

“ဆောရီးပဲ သူငယ်ချင်း ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ဟန်စိန်သည် ရင်ထဲတွင် တေး၍မှတ်သွားလေတော့၏။ ‘လုပ်ထားဦးပေါ့ကွာ ...၊ မင်းရဲ့နဖူးတည့်တည့်ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီးမှ ငါလည်း ဆောရီးလို့ပြောမယ်’ ဟု စိတ်ထဲတွင် ကြိမ်းလိုက်လေတော့၏။

ခွေးချေးတို့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းအားလုံးသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိသွားသည်ဖြစ်ရာ အားလုံးက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်မောကြလေတော့သတည်း။

* * * *

မာရ်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အခန်း (၅၂) ခွေးချေး နယ်သို့ပြောင်းချိန်

ထိုအမှု အပြစ်ပေးပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မကျေနပ်သောကြောင့် ခွေးချေးကို ဆရာကတော်က အထက်ရုံးများသို့ တိုင်လိုက်ရာ ခွေးချေး၌ အပြစ်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသော်လည်း နယ်ပြောင်းလိုက်လေတော့၏။ ပြောင်းလိုက်သောနယ်မှာ တိုက်ကြီးနယ်ပင်ဖြစ်၏။ ခွေးချေးသည် ဦးကွာစိအိမ်တွင် သွား၍နေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“မင်းရဲ့ဆရာကတော်က မင်းကို တိုင်လိုက်လို့ မင်းမြောင်းလာရတာကွ၊ ငါနဲ့အတူနေရတာပေါ့၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လက်

မာ့မာ်

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းအား

ဖက်ရည်လေးဘာလေးဖျော်ပြီး သွားတိုက်လိုက်ပါလား...။ ခင်ဗျား အဲဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ ကျုပ်တော့ ကျုပ်ဆရာနဲ့အတူနေရပြီ လို့ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်စကားလေးဘာလေး ပြောလိုက်ပေါ့...။” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဦးကွာစိလည်း သိသားနဲ့ဗျာ...။ ကျွန်တော်က အညှိုး အမှတ်တွေဘာတွေ မထားတတ်ပါဘူး။ လောကကြီးကို သူ့အတိုင်း တိုင်းလေး မြင်တတ်ပါတယ်...။” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက ခွေးချေးအား -

“မင်ကလေ တော်တော်စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့တာဝကနေ ကြိုးစားတာ အခုဆို ငွေလည်း အတော်ရနေပြီ။ ရာထူးရာခံလည်း ရနေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကြိုးစားနေတာလဲ...။” ဟု မေးလေ ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော့်အတွက် ကြိုးစားတာမဟုတ်ဘူး ဦးကွာစိ။ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံချမ်းသာမှုဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်ချမ်းသာမှ စကား မပြောတတ်တဲ့ ရှစ်နီလေးကို ပြောတတ်လာအောင် နိုင်ငံခြားမှာ သွားပြီးကုရမယ်။ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အသံကို ကျွန်တော့်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားချင်တယ်...။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံးချင်ခြင်းပဲ...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“အာကကောင်ပဲကွာ...။” ဟု ပြော၍ နှစ်လို့ဖွယ်ရာ ပြုံး ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက -

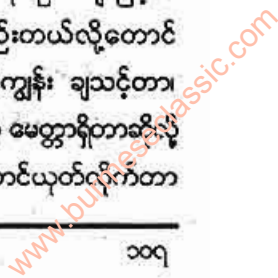
“ကျွန်တော် အရောင်းအဝယ်လုပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ပိုင်ငွေ တစ်သန်းခွဲရှိတယ်။ အဲဒါကို ချက်ရေးပြီး ဦးကွာစိကို အပ် ထားဦးမယ်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ရှုရိန်နဲ့ လွဲ ချော်ခဲ့ရင် သူ့ကို ပေးလိုက်ဖို့ပါပဲ...။” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ချက်လက်မှတ်ကိုရေး၍ ဦးကွာစိအား အပ်ထားလိုက်လေ၏။ ဦးကွာစိလည်း ထိုလက်မှတ်ကိုကြည့်ပြီးနောက် -

“ဒါဆိုရင် ဆေးကုဖို့လုံလောက်ပါပြီကွာ...။ မင်းရဲ့ စေတနာဟာ မင်းကို အကျိုးပေးတာပဲကွ...။” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ခွေးချေး၏သူငယ်ချင်း ရှေ့နေကိုကျော်မြင့် နှင့် ဆရာကတော်တို့ လမ်းတွင် အမှတ်မထင် ဆုံကြလေ၏။ ထို အခါ ဆရာကတော်က -

“ခွေးချေးဟာ တော်တော်ဆိုတဲ့ကောင်၊ ဟန်စိန်ကို အညှိုး နဲ့ ထောင်(၁၀)နှစ်တောင် ချလိုက်တယ်။ ငါကလည်း မကျေနပ်လို့ အဲဒီကိစ္စကို တိုင်လိုက်တာ ဒီကောင် တိုက်ကြီးဘက်ကို ပြောင်းသွား ရပြီ။ အဲဒီအမှုတုန်းက မင်းကလည်း ဟန်စိန်ကို ထောင်မကျကျ အောင် ဆွဲချတော့တာပဲ...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကျော်မြင့်က

“ခွေးချေးက (၁၀)နှစ်ချတာ နည်းတယ်လို့တောင် ကျွန်တော် ထင်နေတာ...။ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ချသင့်တာ ဒီကောင်က သိပ်ကိုယုတ်တဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်ကို မေတ္တာရှိတာဆိုလို့ ဆရာကတော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီကောင်ယုတ်လိုက်တာ

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းခွေး

ခွေးခေ့ဟာ လူလားမမြောက်ခင်ကတည်းက လမ်းပေါ်ရောက် သွားတယ်လေ ...။ ကံကောင်းလို့ ဒီလိုအဆင့်ကို ရောက်လာတာ။

ဆရာကတော်ကို ကိုယ့်ဆရာရဲ့မိန်းမအဖြစ်နဲ့ လေးလည်း လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ ကျွန်တော့် ကို ဟန်စိန်ကောင်းကြောင်း ဘယ်တော့မှလားမပြောပါနဲ့။ ပြီးတော့ ခွေးချေးမကောင်းကြောင်းလည်း မပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော်က လက်ခံ မှာမဟုတ်ဘူး။ လက်မခံဘူးဆိုတာ ရိုးရိုးလက်မခံတာမဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာရှာမယ် ...”ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကတော်သည် မျက်နှာပျက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ဆရာကတော်က -

“နေစမ်းပါဦး ကျော်မြင့်ရဲ့ ...။ နင်က ဘယ်လိုခုကွပေး မှာတုံး ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျော်မြင့်က -

“တစ်နှစ်မှာ ဆရာကတော်နဲ့ ဟန်စိန် ကျွန်ထီးရိုးဘုရား ဖူးသွားကြတယ်လေ ...။ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းကြတယ်။ အဲဒီ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ခန်းတည်း နှစ်ယောက်နေတယ်လေ။ အဲဒီ အခန်းထဲမှာ ရွယ်တူမဟုတ်ဘဲ ဝတ်လစ်စလစ်တွေနဲ့ အချင်းချင်း ပလူးနေတဲ့ပုံကို ဟိုတယ်ပိတ်တာက ခိုးပြီးဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာ ကျွန်တော့်မှာ သိမ်းထားတာရှိတယ်။ အဲဒါကို ဖြန့်လိုက်ရင် ဆရာ ကတော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လူတောတိုးလို့ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကတော်က ကျော်မြင့်အား -

“လူယုတ်မာ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျော် မြင့်က -

“ကျွန်တော်က လူယုတ်မာမဟုတ်လို့ ဒီပုံကို သူများ မမြင် အောင် သိမ်းထားတာပေါ့ဗျာ ...။ အပြင်ကို သူများမြင်အောင် မဖြန့်သေးဘူး။ အဲဒါလည်း ဆရာမျက်နှာထောက်လို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ ထောက်ဖို့ကို မရှိဘူး။ သွားပါဗျာ နောင် ကိုလည်း မကျွေးပါရစေနဲ့ဗျာ ...” ဟု ပြောဆိုကာ မောင်းထုတ် လိုက်လေတော့၏။ ဆရာကတော်လည်း မြဲကိုဆောင်၍ ထွက်သွား လေတော့၏။

ခွေးချေးမှာမှ တိုက်ကြီးမြို့တွင် သွန်စွာနာမည်ကောင်း ရနေသော တရားသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဦးကျွာစိက -

“ဟေ့ ခွေးချေး ...။ မင်းကိုပြောတာ မနောက်ကျင့်စဉ်(၄) သွားကပ် ရှိသေးတယ်ကွ။ အခု နံပါတ်(၅)အချက်ကို ပြောရဦးမယ်။ မှတ်စုစာအုပ်ပေးတာလေး ယူပါကွ ...” ဟု ပြောလေ၏။

“အမှတ်စဉ်(၅)မနောက်ကျင့်စဉ်က ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုအင် ဆန္ဒကူ ...” ဟု ပြောပြန်ရာ ခွေးချေးလည်း မှတ်စုစာအုပ်ကို ယူ၍ ရေးမှတ်ထားရန်လေ၏။

ကျင့်စဉ်နံပါတ်(၅)

ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ

“ပထမဦးဆုံး မင်းသိထားရမှာက စွမ်းအားနဲ့ သတ် မှတ်ချက်ပဲကွ။ သဘာဝတရားဟာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိမ်းအားနဲ့

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထက် လိုမင်းသစ်

သတ်မှတ်ချက်တွေ ရှိနေတယ်။ တကယ်ပြောရရင် ဒီကမ္ဘာ လောကမှာ စွမ်းအားအပြင် တခြားဘာမှမရှိဘူး...။ နောက် အဲဒီစွမ်းအားဟာလည်း သန့်ရှင်းသောစွမ်းအားကွ။ အဲဒါကို ဘယ်သူကလွှမ်းမိုးထားတာလဲဆိုရင် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လိုအင် ဆန္ဒက လွှမ်းမိုးထားတယ်ကွ...။

ဥပမာကွာ မင်းဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ဟော ဟိုမှာက ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်၊ သစ်ပင်တစ်ပင်၊ မြက်ပင်ကလေးက တစ်ပင်၊ ဒီစကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးမှာကလည်း စွမ်းအားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပဲ ရှိတယ်ကွ။ မင်းနဲ့ ဟောဟိုကသစ်ပင် ဘာကွာ သလဲလို့မေးရင် အတူတူပဲလို့ ပြောရမှာပဲ။ သစ်သစ်လှုပ်ရှား နေတဲ့ဓာတ်တွေ ပေါင်းစပ်ထားတာပဲ။ ကာဗွန်ရယ်၊ ဟိုက်ဒရို ဂျင်ရယ်၊ အောက် သီဂျင်ရယ်၊ နိုက်ထရိုဂျင်ရယ်၊ အခြားဓာတ် တွေရယ်ပေါ့ကွာ...။

ဒါတွေကလည်း ဓာတုပစ္စည်းရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ ရာ တန်နှစ်ရွက်ယူသွားပြီးဝယ်ရင် ချက်ချင်းရနိုင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ပုံထားလို့တော့ ခွေးချေးဆိုတဲ့ကောင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ သစ်ပင်လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စွမ်းအားတွေ မပါလို့ပေါ့ကွာ။ အဲဒီစွမ်းအားတွေ ထည့်ပြီး လှုပ်ရှား လိုက်ရင်တော့ နှစ်ခုစလုံးဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဟောဒါက ခွေး ချေးဆိုတဲ့လူ၊ ဟောဒါက သစ်ပင်လို့ ပြောနိုင်ပြီကွ။ မင်းတို့ငါ တို့မှာကတော့ စွမ်းအားနဲ့အတူ အသိဉာဏ်ပါရှိလာတော့ ဒါတွေ

ကို သိလာတာပေါ့ကွာ။ စောစောကပြောတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တွေရော၊ အလိုဆန္ဒတွေရောဆိုတာတွေက တွေးထင်ထား တဲ့အရာတွေကွ။ အဲဒီအတွေးတွေကနေ ယုံကြည်မှုကို မောင်း တော့တာကွ...။

တကယ်ပြောရရင် ခွေးချေးရေ... မင်းနဲ့ငါနဲ့ နှစ် ယောက်ဖြစ်နေပေမဲ့ မင်းလည်း ထိုအရာဖြစ်တယ်။ ငါလည်း ထိုအရာဖြစ်တယ်။ မင်းနဲ့ငါနဲ့က သစ်သစ်ပင် မဟုတ်ဘူးနော်။ ပင်လယ်ထဲကလွိုင်းတွေလိုပဲ လွိုင်းတစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူပေမဲ့ တစ် ဆက်တစ်စပ်တည်းကွ။ တစ်ခုတည်းသော စွမ်းအားထဲမှာ ရောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက် လုပ်နေကြရတာကွ။

အဲဒီမှာ အချိန်ကာလကလည်း မင်းဟာ မင်းပတ်ဝန်း ကျင်၊ မင်းလှုပ်ရှားမှုဆိုပြီး ဖန်တီးတော့တာပဲ။ အချိန်ကာလက လည်း များများစားစားရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အတိတ်ရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ရယ်၊ အနာဂတ်ရယ် သုံးခုပဲရှိတာမဟုတ်လား...။ အတိတ် ဆိုတာ အချိန်ကာလမဟုတ်ဘူး။ မှတ်မိခြင်းနဲ့ပဲ ဆိုင်တာကွ။ အနာဂတ်ဆိုတာလည်း အချိန်ကာလလို့သာပြောတာ တွေး တောခြင်းနဲ့ပဲ ဆိုင်တာ။ တကယ်အချိန်ကာလအစစ်ကတော့ ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်...။ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးမှာရှိတဲ့ အရာအားလုံးဟာ စည်းဝါးစနစ်နဲ့တီးနေတဲ့ တီးဝိုင်းကြီးလို့ပဲ ခွား ကိုယ့်အလိုကိုယ်လုပ်နေတယ်ဆိုပေမဲ့ တခြားဟာတွေနဲ့လည်း ဆိုင်တယ်ကွ။ တီးဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို ကြည့်လိုက်ကွာ။ တယော

မိမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခစား

ထိုးတဲ့လူက သူဟာသူ ထိုးနေတယ်ဆိုပေမဲ့ အဝေးမှာထိုင်နေတဲ့ စည်းဝါးသမားနဲ့ ချိတ်ပြီးသားကွ။ အဲဒီတော့ကွာ မင်းခန္ဓာ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ အသေးဆုံးကလောင်စည်းကလေးတစ်ခုကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ အလုပ်လုပ်နေရတယ်ကွ။ တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ အလုပ်ပေါင်း သုံးသန်းလောက် လုပ်နေရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဖြစ်တာတွေရော၊ ပျက်တာတွေရော ပါတာပေါ့ကွာ ...။

အဲဒီမြောက်မြားစွာသော အလုပ်တွေထဲမှာ တခြား ကလောင်စည်းတွေ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတဲ့ အလုပ် တစ်ခုလည်း ပါသေးတယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် လူဟာ ဒီခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုတည်းနဲ့ လမ်းလျှောက်တယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်။ ကလေးမွေးတယ်။ ကဗျာစပ်တယ်။ ဘယ်လောက်ထူးဆန်း သလဲကွာ။ စွမ်းရည်တွေ အမျိုးမျိုးထုတ်နိုင်တာပေါ့ကွ။ အဲဒီ လောက်စွမ်းအားရှိတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ မနော ကိုလည်းကောင်း ဒါကိုပဲတောင့်တရမယ်။ ဟိုဟာ မတောင့်တ ရဘူးလို့ ကန့်သတ်ထားတာမရှိဘူးကွ ...။

သဘာဝတရားနဲ့သာ မဆန့်ကျင်နဲ့ကွာ ...။ မင်းရဲ့ စိတ်ကူးတွေ၊ ဆန္ဒတွေဟာ သဘာဝတရားကြီးက ဖြည့်ကိုပေး ရတော့မှာ ဒါတွေထားလိုက်ပါကွာ။ ဒါတွေက သဘောတရား တွေပါ။ လုပ်နည်းကိုပဲ တည်တည်ပြောပြောတော့မယ်။

မလာဟင်းလင်းထဲကို ဝင်လိုက်ပါ။ အဲဒါက ဘာလုပ် တာလဲဆိုတော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနယ်ပယ်နဲ့ အတွေးအကြံတွေ

ကို အကြောဖြတ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ အရေးကြီးဆုံး လုပ်ရပ်ဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုလောထဲကို ဝင်ပြီးရင်တော့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ဆန္ဒတွေကို လျော့ချပစ်ရမယ်။ လျော့ချပစ်ရမယ်လို့သာ ဆို တာပါ။ ဗလာထဲရောက်သွားတာနဲ့ အဲဒါတွေဟာ ပျောက်သွား တော့တာပါပဲ။ ဗလာထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါမှာ အဲဒီဗလာနဲ့ အတွေးအကြံတွေရဲ့ စပ်ကြားကိုရောက်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီရည်ရွယ် ချက်တွေကို စာရွက်နဲ့ချရေးထားလိုက်ပါ။ နောက်တစ်ခါ ဗလာ ထဲသွားတဲ့အခါမှာ တစ်ခေါက်ဖတ်လိုက်ပါ ...။ အဲဒီ မင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ ဗလာထဲမှာ မှုန်ဝါးဝါး မျက်တောင်ခတ်ပြီး ရပ်တည်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ အဲဒါတွေကို ဗလာ ထဲမှာ ဈေးကွက်ပစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဈေးကွက်ပစ်တာလဲဆိုတော့ မင်းလိုချင်တဲ့အရာတွေကို မြေဩဇာကောင်းကောင်းဆိုက်ပျိုးဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း စိုက်ပျိုးတဲ့ချိုးစေ့တွေကိုတော့ ပေါက်လား၊ မပေါက်လား မော်ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ပေါက်ကိုပေါက်မှာ ...။ ဖြစ်မလားလို့ မေးစရာမလိုဘူး ...။ ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ ...။

ဗလာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပြီး မျက်မြင်လောကနဲ့ ကင်း ကွာလိုက်ပါ။ မျက်မြင်လောကက ဝေဖန်မှုတွေ အကြံပေး တွေကို ဘေးချိတ်လိုက်ပါ။ ဒီအလုပ်ဟာ မင်း အလိုရှိတာတွေရရှိ အကောင်းဆုံးလုပ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ မင်းလုပ်နေတဲ့ အကြောင်း

မိုးပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အရာကိုလည်း မင်းနဲ့ ဆန္ဒချင်းတစ်ထပ်တည်း တူတဲ့လူကိုတောင် မဖြောဖြောပါနဲ့၊ ရေငုံပြီး နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ပါ ...။

ဒီလိုလုပ်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲလို့လည်း တွေးမနေပါနဲ့၊ အဲဒါတွေလည်း လွှတ်ထားလိုက်ပါ။

အဲဒီလိုလွှတ်ထားလိုက်ရင် စကြာဝဠာတီးဝိုင်းကြီးဟာ သူ့ဟာသူ စည်းချက်ဝါးချက်ညီညီ တီးသွားလိမ့်မယ်၊ နဲ့သမားဟာ နဲ့လို မှုတ်သွားမယ်၊ ဗုံသမားဟာ ဗုံလိုတီးသွားမယ်၊ အဲဒီလိုဆိုရင် သင့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ မဖြစ်နိုင်စရာ ဘာမှ ကိုမရှိတော့ပါဘူး။ သူ့အတိုင်းတိုင်းဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ဒီဟာတွေကို မအိပ်ခင်မှာ တစ်ခေါက်ဖတ်မယ်ဆိုပြီး အဓိဋ္ဌာန်ထားရမယ်၊ မအိပ်ခင်မှာလည်း ဝတ်ခေါက်ဖတ်ရမယ်၊ မိုးလင်းအိပ်ယာထရင်လည်း တစ်ခေါက်ဖတ်ရမယ်ပေါ့ ...။ အဲဒီအလိုဆန္ဒတွေကို ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ ကျင့်စဉ်ထဲမှာ အပြီးပိတ်သိမ်းထားလိုက်ပေတော့ ...။

တကယ်ပြောရရင် ပစ္စုပ္ပန်ခဏတိုင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကလေးအနာဂတ်ကို ပို့လွှတ်ပေးဖို့ပါပဲ၊ အဲဒါတွေက အနာဂတ် တစ်နေရာကနေ ကြိုပြီးစောင့်နေလိမ့်မယ် ...။”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

မင်းသိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အနန်း (၁၃)

လောကကြီးတွင် ဖျဉ်သည်အရာမှ သေချာခြင်းမရှိဟူသော
သဘောတရားသည်ဝင်လျှင် သေချာ၏

တစ်နေ့တွင် ခွေးချေးနေထိုင်ရာ တိုက်ကြီးမြို့သို့ သူငယ်
ချင်းဖြစ်သူ ရှေ့နေကိုကျော်မြင့် ရောက်လာလေ၏။ ခွေးချေးသည်
သူ၏ဆရာ ဦးကွာစိနှင့် ကိုကျော်မြင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။
မိနစ်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ဦးကွာစိနှင့် ကိုကျော်မြင့်သည် အင်မတန်
ရင်းနှီးသွားကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကွာစိသည် သူ၏ကာ၌ လိုက်
နေသော ကြောင်ချေးဆိုသည့် သူငယ်လေးကိုခေါ်၍ ဈေးသို့သွတ်
ကာ ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်ခိုင်းလေ၏။

ပါးမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းခေတ္တ

ကြောင်ချေးပြန်လာသောအခါ ၎င်းကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်
၏။ ထိုသို့ချက်ပြုတ်ရင်း ဦးကွာစိက -

“မောင်ကျော်မြင့်ရေ... မပြန်နဲ့ဦးနော်၊ စားသောက်ပြီး
မှ ပြန်၊ ကျွေးချင်လို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီးချက်နေတာ...” ဟု
ပြော၍ ကြုံးစားပမ်းစား ချက်နေလေ၏။ ထမင်းစားချိန်သို့ ရောက်
သောအခါ ထမင်းပွဲပြင်လေ၏။ ထမင်းပွဲတွင် ဝက်သားကို ပဲငါးပိ
ဖြင့် နှပ်ထား၏။ ဝက်သားလုံးချိုချဉ်တစ်ခွက်လည်း ပါ၏။ ဝက်ဦး
နောက်ကိုလည်း ဟင်းချိုလှုပ်ထား၏။ ဦးကွာစိသည် ထိုသို့ချက်ပြုတ်
၍ ဧည့်သည်ကိုကျွေးရသည်ကိုပင် ပျော်၍နေ၏။ သုံးယောက်သား
ထမင်းစိုင်းတွင် ဆုံကြသောအခါ ကိုကျော်မြင့်က -

“ဦးကွာစိရယ်...၊ အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်က
ဘာသာရေးအရ ဝက်သားမစားဘူးဗျ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင်
ဦးကွာစိလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ကားဖြင့် မြို့တွင်းသို့သွားကာ မြန်မာထမင်း
ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ကြက်သားဟင်းများ ဝယ်လာပြန်၏။ ပြီးလျှင်
ကိုကျော်မြင့်အား ကျွေးပြန်၏။

“အားနာစရာကြီးဖြစ်နေပြီ ဦးကွာစိရေ...၊ ကျွန်တော်
က ဘာသာရေးအရ ကြက်ကို လည်လှီးသားမဟုတ်ရင် စားလို့မရ
ဘူးဗျ၊ အဲဒါကြောင့် မွတ်စလင်ဆိုင်မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာမှမစားရဲ
ဘူး၊ စိတ်မချလို့ပေါ့ဗျာ...” ဟု ကိုကျော်မြင့်က ပြောပြန်သဖြင့်
ဦးကွာစိလည်း ဘူတာအနီးသို့ပြေးကာ ကြက်သားဟင်း ဘာကြောင့်

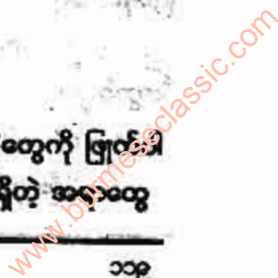
စသည်တို့ကို ဝယ်ပြန်၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကိုကျော်မြင့်လည်း
စားရလေတော့၏။ ဦးကွာစိချက်ထားသော ဟင်းများကိုမူ ကိုကျော်
မြင့် ပြန်သွားမှသာလျှင် စားရလေတော့၏။ ကိုကျော်မြင့်ကို အား
နာသောကြောင့် ထိုစိုင်းထဲတွင် မစားကြပေ။ ကိုကျော်မြင့်ပြန်သွား
မှ ဦးကွာစိနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ရည်ယုက်ရည်စားကြလေတော့၏။
ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ခွေးချေးမရ...၊ ငါကတော့ ချက်လိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်
ကို မောနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မှားတယ်ကွ၊ ခွေးချေးသူငယ်ချင်း
ကျော်မြင့်လည်း ခွေးချေးလိုပဲ ဝက်သားကြိုက်မှာပဲလို့ အပိုင်တွက်
လိုက်တာကိုးကွ...၊ အဲဒီလို အပိုင်တွက်ပြီးချက်လိုက်တာဟေ့၊
တက်တက်စင်အောင် လွှဲတော့တာပဲ။

ဒါကြောင့် နံပါတ်(၆)မနောကျင့်စဉ်မှာ ဘာကိုမှ အပိုင်
တွက်ပြီးမထားနဲ့လို့ ဖော်ပြထားတယ်ကွ၊ အပိုင်တွက်ပြီး အသေခွဲ
မှတ်ထားရင် စိတ်ဟာ မလွတ်လပ်တော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒီခွဲထားတဲ့အ
ပေါ်မှာ ကပ်ပြီးနေရောတဲ့...၊ အဲဒါကြောင့် နံပါတ်(၆)မနော
ကျင့်စဉ်ဖြစ်တဲ့ အခွဲမရှိခြင်းဆိုတာကို ရေးထားဦးကွ...၊

ကျင့်စဉ်နံပါတ်(၆)
အခွဲမရှိခြင်း

“ယနေ့အဖို့ ငါဟာ ငါ့မှာရှိတဲ့ အခွဲတွေကို ဖြုတ်ခါ
ယော်၊ ငါ့ရဲ့လွတ်မြောက်ခြင်းပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ အရာတွေ

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းအား

ကို သူ့အတိုင်းတိုင်းကလေး လွတ်မြောက်အောင် ထားပါ မယ်၊
ပြဿနာတွေကိုဖြေရှင်းတဲ့အခါမှာလည်း အစွဲဖြုတ်ပြီးမှ ဖြေ
ရှင်းပါမယ်။ အစွဲမဖြုတ်ဘဲ ဖြေရှင်းခဲ့ရင် နောက်ထပ် ပြဿနာကို
မွေးဖွားရာရောက်ပါမယ်။

ဒီနေ့အဖို့ ငါဟာ လောကကြီးမှာ ဘာမှသေချာထယ်
ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတာကို လက်ခံပါမယ်။ မသေချာဘူးဆိုတာ
ကို အပိုင်လက်ခံလိုက်တာနဲ့ တွေ့တွေ့သမျှပြဿနာတွေကို
အပိုင်လက်ခံဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားပါမယ်။ ဘယ်ဟာမှ
မသေချာဘူးလို့လက်ခံလိုက်တာနဲ့ အရွယ်အထွေးတွေ၊ ကြောင့်ကြ
မှုတွေက လွတ်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်ဟာမှ မသေချာဘူးလို့
လက်ခံလိုက်တာဟာ ဘဝအတွက် ပိုပြီးတော့ လုံခြုံသွားပါမယ်။
မသေချာဘူးဆိုတာက ငါတွေ့ရမယ့်လမ်း၊ မဟုတ်လား
မသေချာဘူးလို့ လက်ခံလိုက်တာဟာ အရာအားလုံး ဖြစ်နိုင်
ချေရှိတယ်လို့ လက်ခံလိုက်တာနဲ့အတူတူပါပဲ။ အဲဒါကိုက ငါ့ရဲ့
ဖွင့်ပြီးစင်သွားရမယ့်သော့ဖြစ်တယ်။ အရာအားလုံး ဖြစ်နိုင်ချေ
ရှိတဲ့နယ်ပယ်ထဲကို ငါ ဝင်သွားပြီဆိုရင် ငါ့အတွက် ဘာမဆို
ဖြစ်နိုင်ပြီပေါ့။”

လို့ ရေးထားပြီး တစ်နေ့တစ်ကြိမ်ဖတ်ပေါ့ ...” ဟု
ဦးကွာစိက ပြောလေ၏။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ခွေးချေးက ဦးကွာစိအား
“ဦးကွာစိရေ... ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပျူ ဟိုအပတ်က

ကျော်မြင့်လာမယ်လို့ပြောသွားတယ်။ ဟင်းလေးဘာလေး ချက်ထား
ဦးမှဖြစ်မယ်ထင်တယ် ...” ဟု ပြောရာ ဦးကွာစိက -

“ဘယ်ဟာမှ မသေချာဘူးဆိုတာ သတိရလေ ခွေးချေးရဲ့
မင်းသူယေချင်း ကျော်မြင့်က လာမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာဟုတ်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ သေချာတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးလေ ...” ဟု
ပြောလိုက်လေ၏။

အမှန်တကယ်လည်း ကျော်မြင့်သည် ထိုနေ့က မလာဖြစ်ခဲ့
ပေ။ ကျော်မြင့်ရောက်မလာသော်လည်း ဒေါ်ထွေးကြီးရောက်လာ
လေ၏။ ဒေါ်ထွေးကိုပင် နံနက်စာကျွေးရလေတော့၏။ ထမင်းစား
ပြီးသောအခါ ခွေးချေးက ဒေါ်ထွေးအား -

“ဒီမှာ ဒေါ်ထွေး၊ ကျွန်တော် ရှုရိန်ကို ယူမယ်၊ ပြီးရင်
နိုင်ငံခြားမှာ စကားပြောနိုင်အောင် ဆေးကုပေးမယ်” ဟု ပြောလိုက်
လျှင် ဒေါ်ထွေးက တစ်စုံတစ်ရာမပြောသော်လည်း ဦးကွာစိက -

“ခွေးချေး ပိုင်လှချေလားကွာ သေချာလှချေလား။ ငါသိတဲ့
အတိုင်းပြောရရင် ဘယ်ဟာမှမသေချာဘူးနော် ...” ဟု ပြောရာ
ခွေးချေးက -

“ဒီမှာ ဦးကွာစိ... အခု ကျုပ်ပြောတာကတော့ သေ
ချာလိမ့်မယ်ထင်တယ်ပျူ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“ဒီမှာ ခွေးချေးရေ... ဘယ်အရာမှ မသေချာဘူးဆို
တာ မြှင်းချက်မရှိဘူးကွာ အရာအားလုံးနဲ့ဆိုင်တယ်။ မင်းတွေးတား
တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။

မဂ်ဂီ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အခု မင်းရည်ရွယ်ထားတာက နှစ်ခုမဟုတ်လားကွ၊ ရှုရိန်ကို ယူမယ်၊ ပြီးတော့ စကားပြောတတ်အောင် ဆေးကုပေးမယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနှစ်ခုအနက် ယူတာဖြစ်ချင်ဖြစ်ပြီး ဆေးကုတာဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်ပေါ့ကွာ၊ ဆေးကုတာဖြစ်ချင်ဖြစ်ပြီး ယူတာဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်ပေါ့ကွာ...။

ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုစလုံးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့ကွာ။ အဲဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုစလုံး မဖြစ်ချင်မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။ မသေချာဘူးဆိုတာကို ပြောတာပါ။ ကျိန်းသေပေါက်ကြီး ရှုရိန်နဲ့မရဘူး။ ရှုရိန်ကို ဆေးကုမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မသေချာဘူးဆိုတဲ့ စကားမှာကိုက ကိုယ့်ဘက်ကို တစ်ဝက်ပါပါတယ်...။”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါ်ထွေးကိုလည်း ထမင်းကျွေးပြီးနောက် ၎င်းလွန်စွာ နှစ်သက်သော ဦးဝိသုလလေးဆေးတစ်ခါစင်ကို ပေးလိုက်လေ၏။ သုံးစွဲရန် မုန့်ဖိုးကိုလည်း ဦးကွာစိက ပေးလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခွေးချေး၏သူငယ်ချင်း ရှေ့နေကိုကျော်မြင့် ရောက်လာ၏။ ကိုကျော်မြင့်သည် ခွေးချေးအား ဆရာကတော်နှင့် ဟန်စိန်တို့၏ တတ်ပုံအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ခွေးချေးလည်း တအံ့တဩ နားထောင်နေလေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီးနောက် ကိုကျော်မြင့်က -

“ဒီလိုကွ...။ အဲဒီတတ်ပုံ ငါ့မှာရှိတဲ့အကြောင်း ငါက ဆရာကတော်ကို ကြိမ်းဖူးတယ်ကွ။ အဲဒီတတ်ပုံဟာ အခုထက်ထိ

လည်း ငါ့ဆီမှာ ရှိပါတယ်၊ လုံခြုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတတ်ပုံက ဆရာကျောင်းမှာနေတဲ့ ကျောင်းသားမိဘတွေရဲ့အိမ်ကို ရောက်သွားတယ်၊ ကျောင်းသားမိဘတွေဟာ သူတို့ကျောင်းသားတွေကို ကျောင်းထုတ်ပြီး ပြန်ခေါ်သွားကြတယ်။ ဆရာကတော်နဲ့ ဆရာလည်း အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ဆရာကတော်က နေ့တိုင်း ဟန်စိန်ဆီကို ထောင်ဝင်စာ အစားအသောက်တွေ သွားပြီးပို့နေကျကွ။ အခု မပို့ရတော့ဘူး...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက

“ခက်တော့တာပဲကွာ...။ ဒီကိစ္စကို ရှုရိန်သိရင် အလွန်ရှက်ရှာမှာပဲ...။”ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုကျော်မြင့်က -

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူးကွ။ အရေးကြီးတာက ဒီတတ်ပုံတွေ ကျောင်းသားမိဘတွေလက်ထဲ ရောက်သွားတာဟာ မင်းလုပ်တာလို့ ထင်နေတယ်။ သူထင်သလိုပဲ ထောင်ထဲက ဟန်စိန်ကလည်း ထင်နေတယ်။ မင်းအပေါ်ကို ကောင်းကောင်းကြီးရန်ကြိုးပွဲနေတယ်။ အဲဒါကို မင်းသိထားဖို့ ငါပြောပြတာပါ...။” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ထင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ...။ ဒီကိစ္စကို ငါမှ မသိဘဲ”ဟု ညည်ဆံလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

* * * *

www.burmeseclassic.com

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

Faint Burmese text in the left column, mostly illegible due to low contrast.

Faint Burmese text at the bottom of the left column.

Faint Burmese text in the top half of the right column.

အခန်း (၁၄)

ဘဝလီနှင့် ခွေးချေး လက်ထပ်လိုက်ခြင်း

ခွေးချေးသည် ဦးကွာစိထံသို့ ရောက်သည်မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်ခုသောရုံးပိတ်ရက်တွင် ခွေးချေးနှင့် ဦးကွာစိ သည် အိမ်တွင် ခေခွေးကြမ်းသောက်ရင်း စကားပြောနေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ အိမ်ရှေ့တွင် ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး လာ၍ရပ်လေ ၏။ ထိုဘတ်စ်ကားပေါ်မှ လင်မယားနှစ်ယောက် ဆင်းလာပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ထိုလင်မယားမှာ ဦးတာတီးနှင့် ၎င်း၏ မိန်းမဖြစ်၏။ ဦးတာတီးက ခွေးချေးအား -

“ဆရာခွေးချေးက တရားသူကြီးဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ အလွန်

www.burmeseclassic.com

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခေတ္တ

ပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆရာခွေးချေးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် တစ်သက်လုံး လုပ်စားလာတဲ့ကားလေး ကိုယ့်လက်ထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ လင် ရောမယားပါ ကြီးစားကြတယ်။ ကျုပ်လည်း အရက်မသောက်တော့ ဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမလည်း ဖဲမရိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ကားတစ်စီးက ကားနှစ်စီးဖြစ်သွားပြီ။ အခုလာတာက ဆရာခွေးချေးနဲ့ ဦးကွာစိ ကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရင်း အရင်ရောင်းခဲ့တဲ့အိမ်ကို ပြန်ပြီးဝယ်လိုက် ပြီလေ ...။ အဲဒါ ငွေလာချေတာ ...။ ဆရာခွေးချေးရဲ့ကျေးဇူးကို သတိရတဲ့အနေနဲ့ ကားမှာရေးထားတဲ့စာကို ကြည့်ပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ခွေးချေးလည်း ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး၏ဘေးတွင် ရေး ထားသောစာကို လှမ်း၍ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည် ကို တွေ့ရ၏။

မင်းခွေးချေး

ခွေးချေးသည် ထိုစာတန်းကိုဖတ်ပြီးနောက် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် -

“မင်းခွေးချေးဆိုပါလား ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးတာ တီးက -

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့သိတဲ့ခွေးချေးဟာ ရိုးရိုးခွေးချေးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းခွေးချေးပဲဥစ္စာ ...” ဟု ပြောကာ တဟဲဟဲ ရယ် နေလေ၏။ ဦးတာတီး၏မိန်းမကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်

ထပ်ပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောပြီးနောက် -

“ဒီအိမ်မှာ ပြန်နေပြီဆိုတော့ လူချင်းပြန်နီးသွားပြီလေ။ မောင်ခွေးချေးနဲ့ ဦးကွာစိတို့စားဖို့ ဟင်းတွေဘာတွေလည်း ချက် ပြုတ်ပြီး ပို့မှာပေါ့ ...” ဟု ဆိုကာ အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားကြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ဒီအပင်တွေက သေပြီးသားအပင်တွေကွ၊ မင်းပြန်ပြီး ပြုရလို့ အသက်ရှင်လာတာ၊ ဘယ်လောက်ကြည့်စွာဖို့ကောင်းလဲကွ။ စစ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက သူတို့နေတဲ့အိမ်ကလေးကို သူတို့ ပြန်နေ ခွင့်ရသွားပြီ၊ ကားလည်း နှစ်စီးဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်လောက်များ ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းလိုက်လဲ မင်းခွေးချေးလေးရယ် ...” ဟု ပြောကာ ခွေးချေးသောက်မည့် ပန်းကန်ထဲသို့ ရေခွေးကြမ်း ဝှံ့၍ပေးလိုက်လေတော့၏။

ခွေးချေးလည်းယူ၍ ရေခွေးကြမ်းကို မှုတ်ကာ သောက် လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ထိုအိမ်ရှေ့သို့ မော်တော်ကားတစ်စီး လာရပ်သဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကားပေါ်မှ ဘရဏီဆင်းလာ၏။ ခွေး ချေးသည် ပြေးဆင်းသွားပြီးလျှင် ဘရဏီအား ကြိုလေ၏။ ဘရဏီ၏ လက်မှ အထုပ်အပိုးများကို သယ်လေ၏။ ဘရဏီကလည်း ခွေးချေးကိုတွေ့လျှင် တအားသိုင်းဖက်၍ ‘မောင်လေး’ဟု ခေါ်ကာ ငိုလေတော့၏။ ဘရဏီ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း ငိုထားသဖြင့် ယောင်သကဲ့သို့ဖြစ်နေ၏။

မဂ်ဂီ

ရာဇဝင်ထဲကလို ဘဲးသား

“မမ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ခွေးချေးက မေးရာ ဘရဏီက
 “မမ ဒုက္ခတွေ့လာတာပေါ့။ မောင်လေးကို အသေးစိတ်
 ပြောပြရမယ်။ ဒီစကားက နှစ်ယောက်တည်းပြောရမယ့် စကား”
 ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကွာစိလည်း ရှောင်ပေးသောအနေဖြင့်
 အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ဒီလို မောင်လေးရေ ...။ မမမှာ ချစ်သူရှိတယ်ကွဲ့၊
 ယူမယ်လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ။ သူက အခု ပြင်သစ်ကို ထွက်
 သွားတယ်။ ပြင်သစ်မှာ ကျောက်ကုန်သည်လုပ်မယ်ပေါ့ကွယ်။ ဒါမှ
 မဟုတ်လည်း ရတနာဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်မယ်ပေါ့။

မမ သိသလောက်ကတော့ သူဟာ ပြန်မလေတော့ဘူး။
 အပြီးထွက်သွားတာပဲ။ မမဟာ သူ့ကို ပြန်လာဖို့ အမျိုးမျိုးဆက်သွယ်
 ပါသေးတယ်။ သူက အကြောင်းမပြန်ဘူး။ မမ ထင်သလောက်ပြော
 ရရင်တော့ သူဟာ မမအပေါ် ညှစ်သွားပြီ။ မရှုံးမသားလုပ်သွားပြီ။
 မယူချင်လို့ကို ရှောင်သွားသလိုဖြစ်နေတယ်။ မမမှာက သူနဲ့ရင်းနှီး
 ခဲ့တဲ့အတွက် ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တယ်။ အစကတော့ မသိဘူး။ သိတဲ့
 အချိန်မှာ သူ အပြင်ကိုရောက်သွားပြီ။ အဲဒီအတွက် ဖြေရှင်းဖို့
 နည်းလမ်းတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ မမကိုယ်မမ သတ်
 သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ် ...”

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ဒီလူက မိုးကုတ်သားမဟုတ်ဘူးလား”

“မိုးကုတ်သားလို့တော့ ပြောလို့မရဘူး။ မိုးကုတ်မှာတော့
 အခြေချနေတာကြာပြီ။ သူတို့လည်း ဂုဏ်ခံခြစ်နဲ့နေလာတဲ့လူတွေ

ပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မမအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်သွားတယ်ဆိုတာ
 တော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး ...” ဟု ဆိုကာ ဘရဏီသည် ငိုပြန်
 လေတော့၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်တဲ့လမ်းကိုတော့ မရွေးပါနဲ့
 မမရယ်။ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးပဲရှိရှိ အဖြေဟာ မျက်နှာထုံးစွပ်ပြီး
 ကိုယ့်အနားကို ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအဖြေကို ရအောင်
 ရှာရုံပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်တို့နှစ်ယောက်ထက်စာရင်တော့
 ဦးကွာစိကြီးက အတွေးအခေါ် အပြောအမြင်ရှိတယ်။ သူ့ကို ဖွင့်ပြီး
 တိုင်ပင်ရင်ကောင်းမယ်။ ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ တော်တော်ကို အား
 ကိုးခွဲကောင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ပါ ...” ဟု ပြောရာ ဘရဏီက

“ဒါကတော့ မောင်လေးသဘောပဲ။ မမကတော့ ဘာမှ
 မပြောတတ်တော့ဘူး။ ခေါင်းတွေပူနေပြီ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ
 ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဦးကွာစိသည် ဟင်းချက်စရာများဖြင့် ပြန်၌
 ရောက်လာလေ၏။

ခွေးချေးသည် ဦးကွာစိအား အနီးသို့ခေါ်ပြီးလျှင် ဘရဏီ
 ၏ အကျပ်အတည်းကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောပြလေ၏။ ဦးကွာစိ
 လည်း သေချာစွာနားထောင်ပြီးနောက် -

“ဒီမှာ မင်းခွေးချေးရေ ...။ အဲဒီကိစ္စဟာ သေးသေးကိစ္စ
 မဟုတ်ဘူး။ ဘရဏီတို့တစ်မျိုးလုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး
 ဘရဏီကိုယ်တိုင်လည်း သတ်သေသွားနိုင်တဲ့ကိစ္စကွာ။ အဲဒီတော့
 မင်းအနေနဲ့ ကြားဝင်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုဝင်ရမယ်ဆိုတာ နိုင်ငံ

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ခြားကို ထွက်သွားတဲ့ကောင်အကြောင်းကို မစဉ်းစားနဲ့တော့ ...။ ဘုရင်စီမံခန့်ခွဲတဲ့ကလေးဟာ ဘယ်သူကလေးပဲဆိုတာ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ဖွဲ့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီဆိုင်းဘုတ်ကတော့ ခွေးချေး ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ဖြစ်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ ...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘုရင်က -

“အို ... ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ မောင်ခွေးချေးနဲ့ ကျွန်မနဲ့က မောင်နမလို့ နေလာတာ ...။ ကြံကြီးစည်ရာ ဦးကွာစိရယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကွာစိက -

“ကြံကြီးစည်ရာမဟုတ်ဘူး ဘုရင်ရေ ...။ ကြံကြီးကွာစိ အခု ကျုပ်ပြောတာက မောင်နမလို့နေလာတဲ့ မောင်ခွေးချေးကို ဘုရင်က တကယ်ယူဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်စီမံခန့်ခွဲတဲ့ ကလေးအဖေဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ဖွဲ့ပါပဲ ...။ ဘယ်နှယ်လဲ မင်းခွေးချေး ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ကျွန်တော်က မမဘုရင်အတွက်ဆို အသက်တောင်စွန့် လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကောင်ပဲဗျာ ...။ ကျွန်တော်ဘက်က မေးဖို့မလုပ်ပါဘူး။ မမသဘောတူရင် အဲဒီအတိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘုရင်လည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍နေလေ တော့၏။

“ဒီမှာ ဘုရင်၊ ဒီအတိုင်းခေါင်းညှိတ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကံ စမ်းဦးမယ်။ ကံတရားကပါ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ သဘော တူပြီဆိုရင်တော့ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ချလိုက်ရတော့မှာပဲ။ အဲဒီလို

ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပဲ ...။” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏အိတ်ထဲသို့ လက်ကို နှိုက်လိုက်ရာ အိတ်အတွင်းမှ မတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ ပါလာလေ ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ဟောဒီမတ်စေ့ကလေးကို မြှောက်မယ်။ သုံးယောက်စလုံး မြှောက်မယ်။ အောက်ကို ပြန်ကျတဲ့အခါ ခေါင်းဘက်ကချည်း ကျခဲ့ တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေ တော့ ...။ အင်မတန်ခဲယဉ်းပါတယ်။ ခေါင်းချည်းကျဖို့ဆိုတာ ခေါင်းနှစ်ခါကျပြီး ပန်းတစ်ခါကျရင်တောင် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ပါနဲ့ဦး စဉ်းစားပါဦး ...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက

“ဟုတ်တယ် မမ၊ အဲဒီလို သုံးကြိမ်ကျဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါ ဘူး။ သုံးကြိမ်လုံး ခေါင်းချည်းကျတယ်ဆိုရင်တော့ ကံတရားက ဆုံးဖြတ်ပေးတာပဲ။ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့ ...။” ဟု ပြော လိုက်ရာ ဘုရင်က -

“မမကတော့ ဘာမှမပြောတတ်တော့ပါဘူး။ မောင်လေး ရယ် ...။ မင်းတို့ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့ ...။” ဟု ပြော လိုက်လျှင် ဦးကွာစိက မတ်စေ့ကလေးကို လက်ညှိုးပေါ်တင်၍ လက်မဖြင့် တောက်လိုက်ရာ မတ်စေ့ကလေးသည် မြွေကနဲ မြည်၍ အပေါ်သို့ တလည်လည်ဖြင့် တက်သွားလေ၏။

အောက်သို့ပြန်ကျ၍ တစ်ချက်ခုန်ပြီးနောက် ငြိမ်သွားလေ ၏။ ထိုအခါ သုံးယောက်သား အားတော်သရော မတ်စေ့ကလေး ကို ငံ့၍ကြည့်ကြရာ မက်စေ့ကလေးသည် ခေါင်းဘက်က ကျနေ

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကွာစိက -

“ခေါင်းတစ်ကြိမ် ...” ဟု အော်လိုက်ကာ -

“ကဲ မင်းခွေးချေး၊ မင်းအလှည့်ပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးလည်း မတ်စေ့ကလေးကို ထောက်ခနဲ တောက်တင်လိုက်ပြန်၏။ မတ်စေ့ကလေးလည်း ခြွမ်းကနဲ မြည်ကာ အောက်သို့ ကျ၍ နှစ်ချက်မျှခုန်ပြီး ငြိမ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ငြိမ်သွားသဖြင့် သုံးယောက်သား ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းဘက်က လန်နေပြန်၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ခေါင်းနှစ်ကြိမ် ...” ဟု အော်ပြန်၏။

“ဒီတစ်ခါလုန်မှကာတော့ ပြဿနာရှင် ဘရဏိကိုယ်တိုင် လုန်ရမှာပဲ၊ ဒီတစ်ခါ ပန်းကျရင်တော့ ကျွပ်အကြံကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါတော့ ...။ ခေါင်းကျခဲ့ရင်တော့ ကျွပ်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေတော့ ...။ ခေါင်းချည်းပဲ သုံးခါကျဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ပြီး မတ်စေ့ကလေးကိုယူ၍ ဘရဏိ၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြန်၏။

ဘရဏိသည် ၎င်းတို့နှစ်ဦးကဲ့သို့ မတ်စေ့ကလေးကို တောက်၍ မတင်တတ်သောကြောင့် လက်ဖြင့်ဆုပ်ကာ အပေါ်သို့ ပစ်၍ မြှောက်လိုက်လေ၏။ မတ်စေ့ကလေးသည် အဝင်အထွက် တံခါးအနီးတွင် ကျပြီးလျှင် ခုန်၍ တံခါးပေါက်အနီးမှ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျသွားလေတော့၏။ သုံးယောက်သား ထ၍ပြေးကာ ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရာ မတ်စေ့ကလေးသည် မြေကြီးပေါ်တွင်

ခေါင်းဘက်က လန်နေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“ခေါင်းသုံးကြိမ် ...။ ဒီမှာ ဘရဏိ၊ ကျွပ်ပြောတဲ့အကြံမှာ ကံတရားကပါ လိုက်ပါနေပြီ၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေတော့ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘရဏိသည် ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်၍ ပြုပြီး -

“မောင်လေးကို အားနာတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“အားနာစရာမရှိပါဘူး မမရယ် ...။ ကျွန်တော်က မမအတွက် အသက်တောင်စွန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့လူပဲ၊ အခုလို ကူညီခွင့်ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ဦးကွာစိကလည်း ခွေးချေး၏စကားကို ထောက်ခံကာ ပံ့ပိုးပြောဆိုပေးလေ၏။ ထိုအခါ -

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်မှာလက်ထပ်မှာလဲ ...” ဟု ဘရဏိက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“တိုက်ကြီးတရားရုံးမှာပဲ လက်ထပ်မယ်လေ ...။ ငွှားက မိတ်ဆွေတချို့ကို တိုက်ကြီးက စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာပဲ နံနက်စာ ကျွေးလိုက်တာပေါ့ ...။ ပြီးတော့ သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မမအတွက် လုံခြုံသွားပါပြီ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်ချင်ရင်တော့ မမကြိုက်သလိုလုပ်ပါ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် -

“သတင်းစာထဲထည့်တာလည်း ထည့်တာပေါ့ပေ ...။

မင်းပျို

ရာဇဝင်ထဲကလိုပင်းဆရာ

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မမတို့ ရတနာလောကကလူတွေသိအောင် တော့ မမ မကိုလင်းသွားမယ်။ အဲဒီကပွဲစားတွေကို ဖိတ်ခဲ့မယ်။ အဲဒီအုပ်စုသိရင် တော်တော်ပျံ့သွားပါပြီ။ ကျန်တာကတော့ နောက် မှလုပ်ပေါ့ ...” ဟု ဘရဏိက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကျွမ်းက

“ဒီမှာ မောင်ခွေးချေး။ မောင်ခွေးချေးကိုရော ဘရဏိကို ရော ပြောရဦးမယ်။ အခု ငါတို့လုပ်လိုက်တာက ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ရှုပ်အောင်လုပ်ပစ်လိုက်တာ။ ဒီအရှုပ်ဟာ အခြေအနေတစ်ခုရောက်ရင် ပြန်ပြီးရှင်းရဦးမယ် ...” ဟု ပြော လိုက်ရာ ဘရဏိက -

“အဲဒါကတော့ မောင်လေးအတွက် ဘရဏိရှင်းပေးရမှာ ပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင် မောင်လေး သိပ်ပြီးနစ်နွမ်းသွားမယ် ...” ဟု ပြောရာလေ၏။ ထို့နောက် ဘရဏိလည်း ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ဘရဏိထွက်သွားသောအခါ ဦးကျွမ်းက -

“ဒီကိစ္စဟာ ဘရဏိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားနိုင်တယ် နော်။ ကံကောင်းလိုက်တာကွာ ...။ မတ်စတုဂံလေးကလည်း ခေါင်းချည်းပဲ ကျတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဦးကျွမ်းသည် မြောက်ခဲ့သောမတ်စတုဂံလေးကို ခွေးချေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခွေးချေးသည် မတ်စတုဂံလေးကို သေသေချာချာ ဟိုဘက်ဒီဘက်လှန်၍ကြည့်ရာ နှစ်ဖက်စလုံး ခေါင်းချည်းသာ ဖြစ် နေကြောင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ...” ဟု ခွေးချေးက မေးရာ -

“ပန်းဘက်ကို ကျောက်စားပြီး ငွေပန်းထိမ်က ဂဟေဇွဲ ကပ်ထားတာပါကွာ။ ဒီမတ်စတုဂံလေးက ငါ့မှာရှိပြီးသား ...။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြေရှင်းကြရမယ်။ နောက်ဆုံး မပြေရှင်းနိုင်ရင် ငါ ကြားဝင်ရမယ်ဆိုပြီး အိတ်ထိထည့်ပြီး ထွက်သွားတာကွ ...။ ကြားဝင်ရမယ်ဆိုရင် မင်းက ဖဲအသေပဲ။ ဘယ်လိုချိုးချိုးရတယ်။ ဘရဏိခေါင်းညှိတ်အောင် ဉာဏ်ဆင်ဖို့ပဲလိုတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကြောင့် အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာ ...။ ဘရဏိရဲ့ကံတစ်ခုလုံး ငါ့ လက်ထဲမှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားတယ်နော် ...” ဟု ပြော၍ ဦးကျွမ်းသည် တခပ်ခပ် ရယ်နေလေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက

“တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဦးကျွမ်းပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကျွမ်းက -

“မဟုတ်တာမပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ ...။ တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဦးကျွမ်းပဲ ပြောစမ်းပါ ...။ ကံတရားဆိုတာက ဘက်မလိုက်ပါဘူးကွာ ...။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မျက်နှာသာ မပေး ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက် နည်းနည်းလေးအလေးသာအောင်က တော့ ဉာဏ်ကုရမှာပေါ့ကွာ ...။ ကံ ဉာဏ် ဝိရိယဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ကံနဲ့ဉာဏ်နဲ့က ကပ်နေတယ်ကွ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက -

“ခင်ဗျားအဖြေနဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကျွမ်းက -

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆရာ

“ဘရဏီ အခုရင်ဆိုင်ရတဲ့ဒုက္ခအကြောင်း မင်း ကောင်းကောင်းမသိဘူးကွ၊ ငါ သိတယ်ကွ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက -

“ဒီလိုကွ ...၊ ဘရဏီနဲ့ဖြစ်တဲ့ကောင်နာမည်က ရန်စိန်တဲ့၊ သူတို့မိသားစုဟာ မိုးကုတ်မှာနေတာတော့ ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးကုတ်သားမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ရန်စိန်ဆိုတဲ့လူက တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ မင်း ထောင်ချလိုက်တဲ့ ဟန်စိန်ရဲ့အစ်ကိုကွ။

ဟန်စိန်က ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ထောင်ကလွတ်လာပြီး ဆရာကတော့အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ ဆရာကတော်က မင်းကို ဘရဏီ မစလိုက်လို့ မင်းချမ်းသာသွားတယ်ဆိုတဲ့အသံကြားတာနဲ့ ဟန်စိန်ဟာ နားရွက်ထောင်သွားတယ်။ ဘရဏီကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ကျွန်တော်အစ်ကို ရန်စိန်ရဲ့ရည်းစားပဲလို့လည်း ပြောတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဟန်စိန်နဲ့ ဆရာကတော်ဟာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုင်ပင်တော့တာပဲ။ ရန်စိန် ဘရဏီကို မယူအောင် ဘရဏီနဲ့ ခွေးချေးဘာလိုလို ညာလိုလိုဖြစ်နေတယ်လို့ ချောက်တွန်းတော့တာပဲ။

အဲဒါကြောင့် ရန်စိန်ဟာ ပြင်သစ်ကို ထွက်သွားတာ။ သူ့ကို ထောင်(၁၀)နှစ်ချတဲ့ အညှိုးတွေလည်း ပါတာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ဆရာကတော်နဲ့ ဟန်စိန် ပလူးနေတဲ့ တတ်ပုံပျံသွားတာလည်း မင်းလက်ချက်လို့ထင်နေတာ။ ဒါကြောင့် မင်းအပေါ်မှာ အညှိုးကြီးညှိုးတာပေါ့။ သူတို့ပစ်လိုက်တဲ့မြားက အရှည်ကြီးကွ။ ဘရဏီရင်ဝကို စိုက်တော့တာပဲ။ ငါ့ရဲ့ငွေမတ်စေလေးမကယ်ရင် ဘရဏီ သေ

ပြီကွ ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -
“တော်တော်တော်တဲ့ ဦးကွာစိပဲ ...၊ အိမ်ထဲမှာနေရင်း အကုန်သိနေတယ်။ ကုန်စုံဆိုင်မဖွင့်ဘဲ စုံထောက်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပွားပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ဘရဏီနှင့် ခွေးချေးတို့သည် တိုက်ကြီးတရားရုံးတွင် တရားသူကြီးရှေ့မှောက်၌ သက်သေအစုံအလင်ဖြင့် အကြင်လင်မယားအဖြစ် လက်ထပ်လိုက်ကြလေတော့၏။

တိုက်ကြီးတရားရုံးမှ ဧည့်သည်များ တိုက်ကြီးဘတ်စ်ကားလောကမှ ဧည့်သည်များ၊ ရန်ကုန်မဂ်လမ်းမှ ရတနာကုန်သည် ဧည့်သည်များကို တိုက်ကြီးမြို့ရှိ တရုတ်စားသောက်ဆိုင်တွင် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။ လက်ထပ်ပြီးစီးကြောင်းကိုလည်း သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ထည့်လေ၏။

သတင်းစာတွင်ပါသော ထိုသတင်းများကို ဖြတ်၍ ဟန်စိန်နှင့် ဆရာကတော်တို့သည် ပြင်သစ်ရှိ ရန်စိန်ထံသို့ ပို့ကြလေတော့၏။

ဘရဏီ၏မိဘများမှာမူ အစပထမတွင် ကွက်ညံ့ကွက်ညံ့ဖြစ်နေသေး၏။ သို့ရာတွင် အဖြစ်မှန်ကိုသိသွားသောအခါ ဘရဏီနှင့် ခွေးချေးတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ခွင့်လွှတ်ရုံမျှမက ခွေးချေးကို ဘရဏီ၏ဆွေမျိုးများမှ လက်ဆောင်များပေးကြကုန်၏။ ထိုလက်ဆောင်များမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထဲမှာလိုစင်သော

ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဘရဏီနှင့် ခွေးချေးတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ သစ္စာကြီးမားသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်များနှင့်ပင် မတို့ ကြပေ။ အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် လင်မယားဖြစ်သော်လည်း အမှန်စင် စစ်အားဖြင့် ၎င်းတို့သည် မောင်နှမကဲ့သို့ပင် နေထိုင်ကြကုန်၏။

များမကြာမီ၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မိုးကုတ်သို့ အလည်အပတ် သွားကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရှုရိန်နှင့် ဒေါ်ထွေးသည် ဦးကွာစိထံသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ရှုရိန်သည် ခွေးချေး ဘရဏီနှင့်ယူလိုက်ပြီဟု သတင်းကြားသောအခါ တစ်ငိုတည်းငို၍နေသဖြင့် ဒေါ်ထွေးက ဦးကွာစိထံ ခေါ်၍လာခြင်းဖြစ်၏။ ဦးကွာစိသည် ခွေးချေး၏ဘကသို့ဖြစ်ရပ် မှန်ကို ရှုရိန်နားလည်သည်အထိ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောပြလေ ၏။ ဒေါ်ထွေးကလည်း ကူ၍ပြ၏။

ရှုရိန်လည်း ဇာတ်ရည်လည်သွားသောအခါ အငိုတိတ် သွားလေတော့၏။ ၎င်းကမေးသည်မှာ 'ဒီကိစ္စတွေအားလုံး ပြေပြေ လည်လည်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ခွေးချေးက သူ့ထံကို ပြန်လာဦးမှာလား' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

"ပြန်လာမှာပေါ့ ရှုရိန်ရယ် ...။ အဲဒီအတွက်တော့ ဦးကွာစိ တာဝန်ယူပါတယ်။ ဒီကောင်ဟာ အတော်သစ္စာရှိတဲ့ ကောင် တော်တော်ကိုလည်း အခွဲအလမ်းကြီးတဲ့ကောင်၊ မဟုတ်တာလည်း ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး ..."ဟု ပြောလိုက်မှပင် ရှုရိန်လည်း

စိတ်သက်သာရာရ၍ ဒေါ်ထွေးနှင့်အတူ ပြန်သွားလေတော့ သတည်း။

* * *

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းစော

Faint, mostly illegible Burmese text at the top of the right page.

ဘခန်း (၁၅)
ဘရဟ്മီ ကလေးမွေးပြီ

ဤသို့နှင့်ပင် ဘရဟ്മီ၏ကိုယ်ဝန်သည် နေ့စဉ်လေ့အသိုက်
သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ဘရဟ്മီသည် ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာပြီးလျှင်
အကောင်းဆုံးဆေးခန်းတွင် တက်၍ ကလေးကို မျက်နှာမြင်လေ၏။
မွေးချေးသည် ထိုဆေးခန်းသို့လာကာ အိပ်၍စောင့်ပေး၏။ မွေးစဉ်
ဖွားစဉ်အတွင်း၌လည်း မွေးရဖွားရငွယ်ကူစေရန် အင်္ဂုလိမာလာ
သုတ်ကို ဂွတ်ပေး၏။

ကလေးက မွေးပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကလေးသည် မွေးပြီး
သည်နှင့် သေဆုံးသွား၏။ မွေးချေးသည် ဦးကွာစိယသို့ ရောက်

မဂ်္ဂ

လာလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းရွေးချေကလေးရဲ့ ...” ဟု ဦးကွာစိက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ရွေးချေက -

“ဘယ်လိုမှမလဲပါဘူး ဦးကွာစိရယ် ...။ မမဘရလီ တော့ ကလေးမွေးရှာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူကလေးက မွေးပြီးတာနဲ့ သေသွားရှာတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက

“ဒီကြောင့်ကြားတစ်ခုလုံးဟာ သူ့နေရာနဲ့သူ ထောင့်နေ အောင် ဖြစ်နေကြတယ်ကွာ၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ တီးဝိုင်းကြီးနဲ့ တူတယ်ကွာ၊ ဒီနားမှာ စည်းဝါးတီးနေတဲ့လူနဲ့ ဟိုနားမှာ ဆိုင်းဝိုင်း တီးနေတဲ့လူနဲ့ သပ်သပ်စီမဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ကွာ၊ ပင်လယ်လှိုင်းတွေလိုပဲ ...။ ကြည့်လိုက်ရင် လှိုင်းလုံးတွေက သပ်သပ်စီလို့ထင်ရပေမဲ့ တစ်ကြောတည်းကွာ၊ ဘရလီမွေးပြီး သေ သွားတဲ့ကလေးကလည်း ရွေးချေရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ဆက်စပ်နေတယ် ကွာ၊ ရွေးချေရဲ့ဘဝခရီးမှာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် သူ့ပျာ သေပေးရတာ ...။ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်း အခု ဒီကိုပြန်လာတာ ရုံး တက်မလို့လား ...” ဟု မေးလိုက်ရာ ရွေးချေက -

“ရုံးတက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ဦးကွာစိရယ် ...။ ကျွန်တော် ထွက်စာတင်ဖို့ ထွက်ခွင့်တောင် ရနေပြီ၊ ရတနာကုန်သည်ပဲ လုပ် တော့မယ် ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးကွာစိက -

“မင်းဟာမင်း ဘာပဲလုပ်လုပ်ပေါ့ကွာ ...။ မနောကျင့်စဉ် နုပါတ်(၇)ကိုတော့ သင်ယူဦးမယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရွေးချေက -

“မှန်ပါတယ် ဦးကွာစိ၊ ကျွန်တော့်ကို (၇)အဆင့် သင်ပေး မယ်လို့ပြောထားတာ အရဟံသာ (၆)အဆင့်ပဲ ရသေးတယ်လေ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိက -

“နောက်ဆုံးအဆင့်က ဘဝရဲ့ပြဋ္ဌာန်းချက်တဲ့ တစ်ခုနည်း ပြောရရင် တဝရဲ့အဓိပ္ပါယ်ပေါ့ကွာ၊ ရွေးချေဆိုတဲ့ကောင်က လူပုံ သဏ္ဍာန်ဖြစ်နေတာဟာ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် အစစ်မဟုတ် ဘူးနော်၊ တန်ခိုးသိဖို့ရင်တစ်ဦးဦးက အလိုရှိတာတွေ ပြည့်စုံအောင် လို့ လူပုံသဏ္ဍာန်ယူထားတာကွာ။

မင်းရွေးချေကိုယ်ရဲ့ အသိစိတ်နောက်ကွယ်မှာ တန်ခိုးသိဖို့ ရှင် ရှိတယ်ကွာ၊ သူက မင်းဖြစ်ရင်တဲ့ မင်းရဲ့အလိုဆန္ဒတွေ ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသိထားဖို့က ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို အခြားတယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဘူးကွာ၊ အဲဒါကိုတော့ မင်း သိထားရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအလုပ်တစ်ခုက မင်း ပဲ အလုပ်နိုင်ဆုံး၊ မင်းသာ အဖော်ထုတ်နိုင်ဆုံးပဲ၊ မင်းအပြင် အခြား မင်းလောက်ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒီအရာဟာ ရွေးချေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငွေကိုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရွေးချေကိုယ်ထဲမှာ တန်ခိုးရှင်ရှိနေတာကို ...။

အဲဒီတန်ခိုးရှင်ဆီကို မင်းရောက်အောင်သွားရမယ်၊ သွား လည်း မင်းတောင်းတာကိုပေးဖို့ အဆင်သင့်စောင့်နေတယ်ပဲ၊ သွား တဲ့လမ်းက တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်ကွာ၊ ဘဝတူလူသားတွေအချင်း

မင်းပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းအစား

ငါက ဘာများကူညီရမလဲဆိုတဲ့စိတ်နဲ့သွားရမယ်။ အဲဒါဆိုရောက်ပြီ ကွ။ အဲဒီစိတ်မှာ ငါ့အတွက်ဆိုတာ တစ်လုံးမှမပါရဘူးနော် ...။ မင်းကိုယ်မင်း 'ငါ ...' 'ငါ ...' လို့ သိနေတယ်မဟုတ်လား။ မင်းသိနေတဲ့ ငါက အသေးစားငါကွ။ အနိမ့်စားငါကွ။

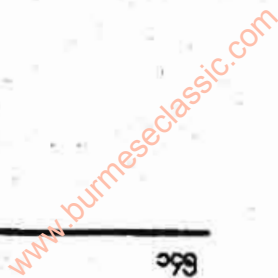
အထဲမှာက အကြီးစား။ အမြင့်စားငါ ရှိတယ်။ သူနဲ့တွေ့ ရမှာကွ။ သူနဲ့တွေ့လိုက်ရင် အချိန်ကာလဆိုတာလည်း မရှိတော့ ဘူး။ ပကတိလွတ်မြောက်သွားပြီ။ မင်းဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံးလည်း ဖြစ်ရမယ်။ အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ ပေါ်ကြွယ်ဝခြင်းကိုလည်း ရနိုင် တယ်။ အယူအဆကလေး ပြောင်းလိုက်ရုံပဲ။ ငါ ဘာရလဲဆိုတာ ရယ်။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာရယ် ဒီနှစ်ခုကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ချိန်းလိုက်ရုံပါပဲ...။ ပြီးတော့ စာနဲ့ရေးမှတ်ထားဦး ...။

ဒီနေ့အဖို့
(၁)ငါ့ရဲ့မနောအိမ်မှာ ထွင်းထုဝင်ရောက်နေတဲ့ ကြည်ညိုနှစ်သက်စွယ်ကောင်းတဲ့ တန်ခိုးရှင်နဲ့ တွေ့မယ်။ ငါဟာ ရှင်ရော၊ စိတ်ပါ မနောအိမ်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်အတိုင်း လုပ်ပါမယ်။ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားထဲမှာ စိတ်ငြိမ်ခြင်းနှင့်အတူ နိုးထ ပါမယ်။ အချိန်ကာလကန့်သတ်ချက်တွေက လွတ်မြောက် အောင် နေထိုင်ပါမယ်။

(၂) ငါ့အကွမ်းကျွင်းဆုံး ကျွမ်းကျင်မှုတွေကို ရေးသား ပြီး စာရင်းလုပ်ပါမယ်။ အဲဒါတွေကိုလည်း ဖြတ်နိုးစွာနဲ့ ဖော်ထုတ်ပါမယ်။ အဲဒီလိုဖော်ထုတ်တာဟာ ငါနဲ့ဘဝ တူလှသား အချင်းချင်းကို ကူညီပေးခြင်းပါတယ်။
(၃) ငါ ဘာကူညီနိုင်သလဲ။ ဘာအလုပ်အကျွေးပြု နိုင်သလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းတွေကို နေ့တိုင်းမေးပါမယ်။ အဲဒီလို မေးခြင်းအားဖြင့် ငါနဲ့ဘဝတူလှသားအချင်းချင်းကို ကူညီနိုင် ရုံမျှမက မေတ္တာတတ်များလည်း ထားနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

ခွေးချေးသည် ထိုစာပိုဒ်သုံးပိုဒ်ကို မှတ်စုစာအုပ်တွင် ရေး ခဲ့ မှတ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် ဦးကွာစိအား ထိုင်၍ကန်တော့လိုက်လေ တော့သတည်း။ ။

* * * * *

မင်းပိုင် ရာဇဝင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား
ရာဇဝင်ထဲကလိုပင် အစား

အခန်း (၁၆)
ဆရာကောင်းအိမ် မီးလောင်ပြီ

တစ်နေ့တွင် ဦးကွာစိသည် နံနက်စောစောရောက်လာ
သော သတင်းစာကို ဖတ်ကာ -

"ဟေ့ ခွေးချေး၊ မင်းနေခဲ့တဲ့ ညကျောင်းရှိတဲ့ လှ်ကွက်မှာ
မနေညက မီးလောင်လို့တဲ့ကွ၊ မင်းတို့ကျောင်းလေး၊ ဒါမှမဟုတ်
မင်းတို့ဆရာအိမ်ပါ မီးထဲပါသွားပြီထင်တယ်ကွ၊ မင်းအဖို့ ဆရာ
ကတော်ဟာ ကျေးဇူးရှိပါတယ်ကွာ...၊ သွားမေးပါဦး...။" ဟု
ဆိုသဖြင့် ခွေးချေးလည်း တိုနေရာသို့ အရောက်သွားလေအံ့။ မီး
လောင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို သက်ဆိုင်ရာမှ ဆူးကြီးဖြင့်လှော်ထား

www.burmeseclassic.com

မင်းသိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ပြုဖြစ်၏။ ခွေးချေးနေခဲ့သော ခေရာခင်းအိမ်မှာ ပြာကျသွားပြီဖြစ်
 ၏။ ခွေးချေးသည် ထိုနေရာသို့ လှမ်းရှုကြည့်လိုက်ရာ ခွေးနံပိန်
 မလေးတစ်ကောင်သာ ဟိုပြာပုံဟောင်းကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကြည့်
 လိုက်။ ဒီပြာပုံဟောင်းကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်လုပ်နေသည်
 ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့နောက် စုံစမ်းကြည့်ရာ မီးဘေးဒုက္ခသည်များကို မွှာ
 ရုံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရှဉ့်ထည့်ထားသည်ဟု သိရသဖြင့် ထိုမွှာ
 ရုံရှိရာသို့ လိုက်သွားခဲ့ပြန်၏။

ထိုသို့ရောက်သောအခါ ဂူငူကြီးထိုင်နေသော ဆရာကို
 တွေ့ရ၏။ ဆရာကတော်မှာမူ ငိုရင်း မကြာခဏ တက်သွားသဖြင့်
 ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန်က နှိပ်ပေးနေရလေ၏။ ဆရာသည် ခွေးချေးကို
 မြင်လျှင် -

“ဪ... မင်းကိုး...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေး

က -

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် သတင်းစာမှာ တွေ့တွေ့
 ချင်း ငွှက်လာတာပါ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး ဆရာရယ်၊ မီးလောင်ပြီး
 သားမြေကို ဆရာတို့ ပြန်ရမှာလား...” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာက

“အိမ်ထောင်စုစာရင်းပြန်င်ရင်တော့ ပြန်ပေးတဲ့ထုံးစံ ရှိ
 တာပေါ့ကွာ... ပြန်ပြီးရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြီးမဆောက်နိုင်
 တော့ပါဘူး...” ဟု ညည်းညူလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်

ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး...” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားပြီးလျှင်
 ၎င်းနှင့်သိသော အာဒိတက်ခေါ် ဗိသုကာဆရာတစ်ဦးကို ခေါ်လာ
 လေ၏။ ဗိသုကာဆရာလက်တွင် လွန်စွာလှပသော အိမ်ပုံများ
 ပါသည် စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ပါလာလေ၏။

ခွေးချေးသည် ထိုဗိသုကာဆရာကို ဆရာနှင့် မိတ်ဆက်
 ပေးပြီးနောက် -

“ဆရာ ဟောဒါ ဗိသုကာဆရာပဲ၊ ဟောဒီမှာ အိမ်ပုံတွေ
 ပါတဲ့စာအုပ်၊ ဆရာ လှန်ကြည့်လိုက်ပါ။ အဲဒီအထဲက ဆရာကြိုက်
 တဲ့အိမ်ပုံကို လက်နဲ့ထောက်လိုက်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းတူအောင်
 ဆောက်ပေးပါမယ်။ ဆရာမှာ တစ်ပြားမှရှိဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်
 မှာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကန်တော့တာပါ ဆရာ၊ လက်ခံပါ...”
 ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကတော်သည် ထိုင်နေရာမှ ထလာပြီးလျှင်

“ဖယ်...၊ ဖယ်...၊ ကျွန်ကိုယ်တိုင်ရွေးမယ်” ဟု

ဆိုကာ ဆရာလက်တွင်းမှစာအုပ်ကို ယူပြီးလျှင် ‘ဒီအိမ်ကလေး
 လှတယ်၊ ဟိုအိမ်ကလေးလှတယ်’ ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုကာ ရေကန်
 ပါသော အုပ်ကြွပ်မိုးအိမ်ကလေးကို လက်ဖြင့်ထောက်ပြရင်း -

“တပည့်ရေ... ဒီအိမ်ကလေးကို ကြိုက်တယ်ကွာ” ဟု

ပြောရာ ခွေးချေးက ဗိသုကာဆရာအား ပြပြီးလျှင် -

“ဆရာရေ... ဒီအိမ်အတိုင်း တသွေမတိမ်း တူအောင်
 ဆောက်မယ် ဆရာရယ်...၊ ကုန်ကျစရိတ်နဲ့ ဆရာ့ဥက္ကဋ္ဌပူဇော်ခ
 ကို တွက်ပြီး စာချုပ်တစ်စောင် ရေးလာခဲ့ပါ။ ညနေ(ရ)နာရီမှာ

မုနိ

ရာဇဝင်ထဲကလိမ္မင်းဆေး

ပြန်ပြီးတွေ့ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဆရာရယ်၊ ဆရာမိသားစု
ရယ် ပြန်လည်ဆုံတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ
သွားပြီး ထမင်းစားမယ် ဆရာရယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဆရာကတော်သည် ခွေးချေး၏မျက်နှာကို အလွန်ချို သော
မျက်နှာဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေး ကြီးက
ခွေးချေးအနားသို့ ကပ်လာပြီး -

“မင်းဆရာကတော်ချဲ့မျက်နှာကို ခွေးလျက်သွားဦးမယ်၊
တော်တော်ကိုချိုနေတာပဲ။ ခွေးမောင်းဖို့ တူလေးဘာလေးဆောင်
ထားဦး ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးက -

“ကြားသွားပါဦးမယ် ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက်
ခွေးချေးက ဗိသုကာဆရာဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ဆရာရေ ... အိမ်ဆောက်ဖို့ ပန္နက်ရိုက်မယ့်ရက်က
တော့ ကျွန်တော်တို့မရွေးဘူး။ ကျောက်မြောင်း ကျောက်ရေတွင်း
လမ်းမှာ ဆရာမင်းသိင်္ခရှိတယ်။ သူ့ဆီကိုသွားပြီး ရွေးခိုင်းမယ်၊
ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ဒေါ်ထွေးက -

“အဲဒီဆရာနဲ့ မောင်ခွေးချေးနဲ့ ရင်းနှီးသလား။ အဒေါ်
သူ့ဆီ တစ်ခါရောက်ဖူးတယ်။ အဒေါ်လက်ကိုကြည့်ပြီး ထောင်ကျ
ဖူးတယ်မဟုတ်လားလို့ပြောတယ်။ အဒေါ်က ကျဖူးတယ်လို့ ဝန်ခံ
လိုက်တော့ ဘိန်းလည်းစွဲနေတယ်မဟုတ်လားလို့ ပြောတယ် ...။
အတော်တော်တုံ့ဆရာပဲ။ သူနဲ့တွေ့ရမှာ ကြောက်တောင်ကြောက်

တယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော်ကလည်း
“မောင်ခွေးချေးရဲ့ ...။ ဆရာကတော်လည်း ရောက်ဖူး
ပါတယ်။ မီးလောင်မယ်လို့ကို သူက ဟောဖူးတာ ...။ အဲဒီတုန်းက
မယ့်ပါဘူး။ အိမ်တွေက အကွဲကြီးပဲ။ မီးကူးစရာလည်း မရှိဘူးလေ။
ဒါပေမဲ့ အခုတော့မှန်နေပြီ။ အတော်ကိုတော်တုံ့ဆရာပါကွယ်” ဟု
ချီးမွမ်းလေ၏။

ခွေးချေး၏စိတ်၌ ဆရာကတော်ပါးစပ်မှ ချီးမွမ်းသည် ဟူ၍
ထိုဆရာတစ်ယောက်သာလျှင် ကြားဖူး၏။ ဗိသုကာဆရာ လည်း
ပြန်သွားပြီးလျှင် ညနေ(၅)နာရီ၌ စာချုပ်ဖြင့် ရောက်လာ လေ၏။
စာချုပ်တွင် ဖော်ပြထားသောငွေမှာ စုစုပေါင်း သိန်း(၂၀) ရှိ၏။

ခွေးချေးသည် ငွေသိန်း(၂၀)ကျပ်အတွက် ချက်လက်မှတ်
ရေး၍ ပေးလိုက်လေတော့၏။ ဗိသုကာဆရာလည်း ချက်လက်မှတ်
ကိုယူကာ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ခွေးချေး၏
ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာပြီး မီးလောင်
သောသတင်းကို မေးကြလေ၏။ ကျောင်းသားများသည် ခွေးချေး
ကို မြင်လျှင် -

“ဟေ့ ခွေးချေး...” ဟု အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြ
လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော်က -

“တပည့်တို့ရေ ...။ ကလေးတုန်းကတော့ သူငယ်ချင်း
ဖို့လို့ ခွေးချေးလို့ခေါ်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးကွဲ့။ အခုတော့
သူကလည်း လူကြီးလူကောင်းဖြစ်နေပြီလေ ...။ ဒီလိုမခေါ်နဲ့

www.burmeseclassic.com

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆွေး

တော့ကွာ...။ သူက ခွေးချေးပေမဲ့ ရိုးရိုးခွေးချေးမဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းခွေးချေး...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြားရသောသူငယ်ချင်းများက တဖြောင်းဖြောင်း လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဟန်စိန်ရောက်လာပြီး ခွေးချေးကိုမြင်လျှင် -

“ဟေ့ ခွေးချေး၊ မင်းနဲ့ယူလိုက်တဲ့ ဘရဏီဟာ ငါ့အစ်ကိုကိုရန်စိန်ရဲ့ရည်းစားကွာ၊ မင်းက ဘရဏီချမ်းသာလို့ ဝင်ပြီး သိုက်တူးတာကွာ...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျော်မြင့်က -

“ဟန်စိန်...။ အခုမှ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်တွေ့ရတာကွာ ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့၊ သူ့မှာလည်း ဒီလိုလုပ်ရတဲ့အကြောင်းများစွာရှိမှာပေါ့...။” ဟု ဝင်၍ကန့်ကွက်လေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဒီမှာ ဟန်စိန်ရေ...။ မင်းနဲ့ငါနဲ့က ကျောင်းတော်က ရန်စတွေ များနေတယ်။ အဲဒီတော့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အကြံတစ်ခုပေးမယ်။ မင်း မိုးကုတ်ကို သွားလိုက်၊ ပြီးတော့ မင်းအစ်ကိုရည်းစား ဘရဏီဆိုတာနဲ့ တွေ့လိုက်၊ အဲဒါဆို ရှင်းသွားလိမ့်မယ်...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟန်စိန်က -

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့...။ မင်း ငါ့ကို တရားသူကြီးအဖြစ်နဲ့ ထောင်(၁၀)နှစ်ချတာကိုတော့ မကျေနပ်ဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက -

“ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့်

လျှော့ပြီး (၁၀)နှစ် ချလိုက်တာပါ။ ဥပဒေမှာရှိတဲ့အတိုင်းသာ ချရင်မင်း ခုထက်ထိတောင် လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး...။” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟန်စိန်က -

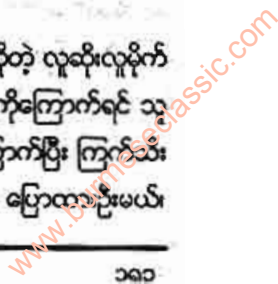
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ မကျေနပ်ဘူး...။” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ငါက တရားရေးဝန်ထမ်းလေ...။ ဝန်ထမ်းဟာ ဝန်ထမ်းအလုပ်တော့ လုပ်ရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းဆိုပြီး လုံးဝလွတ်ပေးလို့မရဘူးလေ...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သောသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ထိုအခါ ဟန်စိန်က -

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ငါ မကျေနပ်ဘူး။ တစ်နေ့လက်စားချေရမယ်...။” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ခွေးချေးက -

“ငါ တရားသူကြီးလုပ်လာတဲ့သက်တမ်းမှာ ဒီလိုအကြိမ်းခံရတာ များပါပြီကွာ...။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ...။ ဖြစ်လို့လည်း မရဘူးလေ...။ ငါ့သဘောနဲ့လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တည်ဆဲဥပဒေက ငါ့ကို ကာကွယ်ပေးထားမှာပါ။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းသာဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ လူဆိုးတွေသတ်လို့ တရားသူကြီးဆိုတာ ရှိမှာတောင်မဟုတ်တော့ဘူး။

တရားသူကြီးဆိုတာ ဆိုးပေ၊ မိုက်ပေဆိုတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်တွေကို ကြောက်လို့မဖြစ်ဘူး။ လူဆိုးလူမိုက်တွေကိုကြောက်ရင် သူ့အဲဒီအလုပ် လုပ်လို့မရဘူး။ မင်းကြိမ်းတာကိုကြောက်ပြီး ကြောက်သီးထသွားမယ့်အထဲမှာ ငါ မပါဘူးကွာ။ တစ်ခုတော့ ပြောထားဦးမယ်။

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆွေး

မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမယ့် ခွေးချေးမဟုတ်တော့ဘူး...”
ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကြားရသူအပေါင်းက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကြ
လေ၏။ ထို့နောက် ကျော်မြင့်က -

“ဟန်စိန်၊ မင်း လွန်နေပြီထင်တယ်။ ရပ်လိုက်တော့၊
တရားသူကြီးက မင်းကို ဘာမှမလုပ်ပေမဲ့ ရှေ့နေကတော့ လက်သီး
နဲ့ ထိုးလိမ့်မယ်နော်၊ နောက်ဆုံးပေါက်တဲ့ အဆုံးကလေးပါ ကျိုးသွား
လိမ့်မယ်...” ဟု ကြိမ်းလိုက်လျှင် သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်း၍
ရယ်ကြလေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ခွေးချေးသည် ဆရာကတော်တို့
မိသားစု၊ ဗိသုကာဆရာနှင့် သူငယ်ချင်းအပေါင်းကို စားသောက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ခေါ်သွားရာတွင် ဟန်စိန်
ကိုလည်း -

“စိတ်လျှော့လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရစ်...။ ထမင်းလိုက်
စားပါဦး...” ဟု ဆိုကာ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ဟန်စိန်လည်း
လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

စားသောက်ဆိုင်တွင် သူငယ်ချင်းအားလုံးက မီးလောင်
သွားသော ဆရာ၏အိမ်ကို ခွေးချေးက ပြန်၍ဆောက်ပေးမည်ဖြစ်
ကြောင်း ပြောဖြစ်ကြလေ၏။ ဆောက်ပေးမည့် အိမ်ပုံစံကိုလည်း
ဗိသုကာဆရာ၏စာအုပ်တွင် ကြည့်၍ ချိုးကျူးကြလေ၏။ ထိုအခါ
ဆရာကတော်က -

“ကဲ ဆရာမင်းခွေးချေးရယ်...။ အိမ်ဆောက်ပေးတာ

တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မီးလောင်တဲ့အထဲမှာ ငါတို့အားလုံးရဲ့
အဝတ်အစားတွေရော၊ ငါ့ရဲ့လက်ဝတ်လက်စားတွေပါ ပါသွားတယ်။
အဲဒီအထဲမှာ အနုမြောဆုံးကတော့ ဟန်စိန်ကန်တော့ထားတဲ့ နီလာ
ကို စိန်ရံထားတဲ့ နားကပ်ကလေး ပါသွားတာပဲ...” ဟု ပြော
လိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“မပူပါနဲ့ ဆရာကတော်ရယ်...။ အိမ်ဆောက်ပြီးလို့
အိမ်ထက်တဲ့နေ့မှာ ဗီရိုတွေထဲမှာ အဝတ်အစားအပြည့်ထည့်ထား
ပေးပါ့မယ်။ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ပြန်ပြီးလုပ်ပေးပါ့မယ်။
ဆရာကတော်ပြောတဲ့ ဟန်စိန်ကန်တော့တဲ့ နီလာကို စိန်ရံထားတဲ့
နားကပ်လည်း ပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ နီလာက အဲဒီထက်ကြီးမယ်။
အရည်အသွေးလည်း အဲဒီထက်ကောင်းမယ်။ စိန်တွေကလည်း
ဘယ်လိုယှိယမ်စိန်အစစ်တွေ၊ လုံးရေ ဒီထက်များမယ်...” ဟု
ပြောလိုက်ရာ ဆရာကတော်၏မျက်နှာသည် ပြုံး၍သွားလေတော့
၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးက -

“ခွေးချေးရေ...။ တုတ်ဆောင်ထားဦးနော်...။
ဆရာကတော်ရဲ့မျက်နှာကို ခွေးတက်လျက်သွားဦးမယ်၊ ချိုနေတာ
ပဲ၊ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ခွေးချေး ချမ်းသာတာ ဆရာကတော်နဲ့
ဆရာအတွက်ပဲ ကောင်းတယ်။ ဒေါ်ထွေးကြီးအတွက် ဘာမှမထူး
ဘူး...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေးက -

“ထူးရပါစေ့မယ်ဗျာ...။ ဦးပိရီယုရဲ့လေဆေးကို နေပါ
လိုက် ဝယ်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ဘုံပိုင်ခေါင်းတပ်ပေးထားမယ်၊ ပါးစပ်

မင်းပျို

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ဟပြီး ဘုံ ပိုင်ခေါင်း ဖွင့်လိုက်ရုံပဲ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ထွေးက -

“အဲဒီစေတနာကြောင့် နင်ချမ်းသာတာ ...” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ခွေးချေး၊ သူငယ်ချင်းများနှင့် ဆရာကတော်တို့မိသားစုသည် ပျော်ရွှင်စွာစားသောက်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြလေတော့သည်။

[Faded Burmese text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

မင်းပိုင်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

အခန်း (၁၇)
ဘုရားနှင့် ငွေချော့တို့ တွဲတွဲပြတ်ခဲ့ကြပြီ

တစ်နေ့တွင် ဦးကွာစိန်နှင့် ငွေချော့တို့သည် အိမ်တွင် ထိုင်ရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လာပြီး ကားပေါ်မှ ကိုတာတီးတို့လင်မယား ဆင်းလာလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိန်က -

“ဆိုစမ်းပါဦး ဦးတာတီးရဲ့ ...” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးတာတီးက -

“ကားတစ်စီး ထပ်ပြီးဝယ်လိုက်ပြီလေ ...။ အဲဒါ ရွှေညောင်ပင်ကို သွားပြမလို့ ...” ဟု ဆိုသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်

မင်းမိန်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

ရာ 'မင်းခွေးချေး ဝု' ဟု ရေးထားသောကားကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုတာတီး၏မိန်းမကလည်း -

“မောင်ခွေးချေးလေးလုပ်ပေးမှပဲ တို့လင်မယားလည်း လူမွေးလူရောင်ပြောင်တော့တယ် ...” ဟု ပြောကာ ရယ်လိုက်လေ၏။ ခွေးချေးနှင့် ဦးကွာစိက အလုပ်ရှိသေး၍ မလိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောရာ ကိုတာတီးသည် ကားကိုမောင်း၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုတာတီး၏ကား ထွက်သွားပြီးနောက် ကားအကောင်းစားကလေးတစ်စီး ထပ်မံရောက်၍လာလေ၏။ ကားပေါ်မှ ဘရဏီက ဦးစွာဆင်းလာ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ထွေးကြီးနှင့် ရှုရိန်ပါ ပါ၍ လာကြောင်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“ဘာလဲ မမ ...” ဟု မေးရာ ဘရဏီက -

“ဘာရမလဲ မောင်လေးရာ...၊ မောင်လေးနဲ့မမ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း လက်မှတ်သွားပြီးထိုးကြမယ်လေ ...၊ မမ အားလုံးစီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရုံးကလူတွေကိုတောင် လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်တွေ ဝယ်တိုက်ခဲ့သေးတယ်၊ သူတို့ကတောင် ပြောသေးတယ်၊ လင်မယားကွာရှင်းလို့ သောက်ရတဲ့လက်ဖက်ရည် ဒီတစ်ခါပဲရှိသေးတယ်တဲ့ ...” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့လူစုသည် တရားရုံးသို့သွားကြလေတော့၏။ တရားရုံးသို့ရောက်သောအခါ ဦးကွာစိ၊ ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှုရိန်တို့ပသည် သက်သေလုပ်ကြလေ၏။ ခွေးချေးနှင့် ဘရဏီတို့သည် ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးကြလေ၏။

လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို ဘရဏီက သိမ်းမထားဘဲ ရှုရိန်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့လေ၏။ ခွေးချေးက လည်း ထို့အတူ ပေးခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးသည် ဘရဏီ အား သမံတလင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချ၍ လက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့ လေ၏။ ထိုအခါ ဘရဏီက -

“ဘာလဲ မောင်လေး၊ ဒီကန်တော့တဲ့သင်္ကေတဟာ တစ်ခါတည်း တန်းဖြုတ်ပြီဆိုတဲ့ သင်္ကေတလား...” ဟု မေးရာ ခွေးချေးက -

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ...၊ ကန်တော့ရမယ့်လူပို့ကန်တော့တာပါ။ ကျွန်တော်က မမကို ဘယ်တော့မှတန်းမဖြုတ်ပါဘူး။ မမအတွက်ဆို အမြဲတမ်းအသင့်ရှိနေပါမယ် ...” ဟု ပြောနေစဉ်မှာပင် ထိုင်၍ကန်တော့လေ၏။ ရှုရိန်ကလည်း ထိုင်၍ကန်တော့လေ၏။ ထို့နောက် ဘရဏီသည် ဦးကွာစိ၊ ခွေးချေးတို့နှင့်အတူ ပြန်၍လိုက်လာလေ၏။ ဦးကွာစိအိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဘရဏီက -

“ဘရဏီကို သီလရှင်ကျောင်း လိုက်ပို့ပေးပါ။ ဘရဏီ သီလရှင် တစ်ခါတည်းဝတ်တော့မယ်၊ ဝတ်ခွင့်မရရင်တော့ ယောဂီဝတ် တော့မယ် ...” ဟု ပြောသဖြင့် ခွေးချေးလည်း ဈေးသို့ထွက်သွား ပြီး သီလရှင်ဝတ်စုံများဝယ်ကာ ပြန်လာပြီးလျှင် သီလရှင်ကျောင်း ကြီးတစ်ကျောင်းသို့ ဘရဏီကို ပို့ပေးလေ၏။ ထိုသီလရှင်ကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်သီလရှင်ကြီးက

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းစား

ဘရဏီအား သီလရှင်ဝတ်ပေးလေ၏။ ဘရဏီသည် ဖြတ်ချလိုက်သော ဆံပင်ကို ခွေ၍ အိတ်တစ်အိတ်တွင်ထည့်ကာ ခွေးချေးကို လက်ဆောင်ဟုဆို၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအချင်းအရာကိုမြင်သော ရှုရိန်က ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုနေလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကွာစိသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီး -

“ရှုရိန်တင်မဟုတ်ဘူး ငါတောင် ငိုချင်လာပြီ၊ မင်းတို့ ဖာတ်ထုပ်ကလည်း အလွမ်းသက်သက်ချည်းပါပဲလားကွာ ...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘရဏီ၏ သီလရှင်ဘွဲ့မှာလည်း ဘရဏီပင်ဖြစ်၏။ ခွေးချေးသည် တိုက်ကြီးနှင့်မှော်ဘီကြားတွင်ရှိသော မြေကွက်လေးတစ်ကွက်ကို အမြန်ဆုံးဝယ်ယူကာ အုတ်ကြွပ်ခိုးသည် သီလရှင်ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းဆောက်၍ လှူဒါန်းလေ၏။ ရေမီးအပြည့်အစုံ ထည့်ပေးလေ၏။ သီလရှင်ဒေါ်ဘရဏီ အဖော်ရရန်အတွက် ဒေါ်ထွေးကြီးကိုပါ အပြီးခေါ်ပေးထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးကြီးက -

“ဒီမှာ တရားသူကြီးမင်း ဦးခွေးချေး၊ ဒေါ်ထွေးကိုတော့ ဘယ်မှာပဲထားထား နေမှာပဲနော် ...၊ ဒါပေမဲ့ ဦးပိရိယလေဆေးကိုတော့ ဖြတ်လိုတော့မဖြစ်ဘူးနော် ...” ဟု ပြောရာ ခွေးချေးက

“အဲဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ ...၊ ဆရာလေးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကိုသာ ပီပီပြင်ပြင်လုပ်ပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ထွေးကြီးက

“ယုံတယ်ဟေ့ ...” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရှုရိန်လည်း ငို၍ တစ်ယောက်တည်းပြန်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာလေးဘရဏီက -

“မောင်လေးတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာ လဲ ...” ဟု မေးရာ ခွေးချေးက -

“ချက်ချင်းကြီးလုပ်လို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး မမရဲ့ ...၊ အဲ ... အဲ ... ဆရာလေးရဲ့ လူတွေမေ့အောင် ခဏတော့ နေဦးမှ ...” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်ရာ ဘရဏီက -

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ...” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့လည်း ဆရာလေးကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ဦးကွာစိသည် ဒေါ်ဘရဏီ၏သီလရှင်ဇရပ်သို့ ဆန်အိတ်များ၊ ဆီပုံးများ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်များ မပြတ်ရအောင် လှူဒါန်းလေ၏။ ထိုသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းလျှင် ဦးပိရိယလေဆေး တစ်ခါစင်လည်း ယူသွားမြဲဖြစ်၏။

ထိုဆေးမှာ ဒေါ်ထွေးအတွက်ဖြစ်၏။ ကားအံ့နာကိုတာတီး တို့လင်မယားမှာလည်း ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းများချက်ကာ ဒေါ်ဘရဏီ၏သီလရှင်ဇရပ်သို့ သွားရောက်ပို့တတ်ကြလေ၏။ ဥပုသ်နေ့တိုင်းလည်း ထိုဇရပ်တွင် သွားရောက်ကာ ဥပုသ်စောင့်ကြလေ၏။

ထိုဇရပ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ပေးရန် အကြောင်းရှိသော အခါ ဦးကွာစိသည် သူ၏တပည့် ကြောင်ချေးအား ဖေလွှတ်၍

မာရ်

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းဆား

လုပ်ခိုင်းလေ၏။ ဥပမာ အဝတ်ကြီးတန်းရိုက်ရန်ကိစ္စ၊ လှေကားပျဉ် ကျွတ်နေလျှင် ရိုက်ရန်ကိစ္စတို့ကို ကြောင်ချေးက တာဝန်ယူရ၏။ ကျောင်းဝန်းထဲတွင် မြက်များထူနေလျှင်လည်း ကြောင်ချေးက သွား၍ရှင်းရလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးချေးပင် ထိုဇရပ်သို့သွားရောက်ကာ ဥပုသ်စောင့်တတ်လေ၏။ ဦးကွာစိကမူ ၎င်းသို့သောတရားများကို ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီအား သွားရောက်၍ ဟောပြောလေ့ရှိ၏။ ရှုရိန် လည်း မကြာခဏ ဆရာလေးဇရပ်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဥပုသ် စောင့်တတ်လေ၏။

ရှုရိန်ရောက်လာသည့်အခါ၌လည်း ဆရာလေး ဒေါ်ဘရဏီသည် မောင်ခွေးချေး၏ကောင်းပုံတို့ကို ချီးမွမ်းခန်းခွင့်၌ ပြော တတ်လေ၏။ ရှုရိန်သည် ၎င်းရောက်သွားသောအခါတိုင်း၌ ဆရာ လေး၏ဇရပ်ကို ကြမ်းတိုက်ပေး၏။ အဝတ်များ လျှော်ပေးလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီသည် ရှုရိန်ကို လွန်စွာမှ ချစ်ခင် လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာလေး၏ဇရပ်တွင် ခွေးချေး၊ ရှုရိန်၊ ကိုတာတီးတို့လင်မယား၊ ဒေါ်ထွေးကြီးတို့ ဆုံကြပြန်၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ထွေးကြီးက -

“ဒီနေ့ လူစုံတယ်၊ ကြက်သားဟင်းကောင်းကောင်းချက် ကျွေးမယ်...” ဟု ဆိုကာ ဈေးသို့သွား၍ ကြက်သားများ ဝယ် ကာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးတတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းလူစုကလေး သည် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော အစုကလေးဖြစ်၍နေလေတော့

သတည်း။

မနော်

တဲ့လူငယ်တွေ အများကြီးရှိတယ်ကွာ၊ ကျောင်းကို မနေနိုင်လို့ မနေရတဲ့လူငယ်တွေလည်း ရှိတယ်၊ အချို့ အရွယ်ရောက်ပြီး လက်မှုပညာလည်း မတတ်၊ အတန်းပညာလည်း မတတ်တော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် အခက်အခဲရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်း ထောင်ထားသင့်တယ်၊ ဒီဘက်မှာတော့ မြေတွေက ဈေးကြီးတယ်၊ မှော်ဘီဘက်ကို ဝင်ကွာ မှော်ဘီမြို့အရှေ့ဘက်တောထဲကိုဝင်သွားရင် မရမ်းတလင်းတော ကြီး ရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ မြေတွေရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒီဘက်မှာ မြေဝယ် ပြီး ကျောင်းထောင်ရမယ်ကွာ၊ အဲဒီကျောင်းအတွက် ကုန်ကျမယ့် စရိတ်ကိုတော့ ဘဏ်မှာ ငွေသေအပ်ထားရမှာပေါ့ကွာ ...။

ဥပမာကွာ ... အတိအကျတော့ ငါ မသိဘူး၊ ဘဏ်တိုက်ဟာ ၁၀၀ မှာ ၂ ကျပ် ရတယ်ဆိုပါစို့၊ ၁၀၀၀ မှာ ၂၀ ကွာ၊ ၁၀၀၀၀ မှာ ၂၀၀ ကွာ၊ ၁၀၀၀၀၀ မှာ ၂၀၀၀ ကွာ၊ ဆယ်သိန်းဆိုရင် နှစ်သောင်းရပြီကွာ ...။ အဲဒီတော့ သိန်း ၂၀၀ လောက် ငွေပင်စိုက်ထားရင် အတိုးကို မနည်းဘူးကွာ၊ အတိုးကိုက ၄ သိန်းလောက် ရမယ်ကွာ ...။ ဒီထက်များများ ငွေပင်စိုက်နိုင်ရင်တော့ ဒီထက်များများဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါလည်း အဲဒီဘက်က ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ရမှာပေါ့ ...။

ကျောင်းဆိုပေမဲ့ ကျောင်းစာချည်းပဲလုပ်နေကွာ ...။ ပန်းချီသင်ချင်တဲ့လူတွေအတွက် ပန်းချီသင်ပေးတာဖြစ်ရမယ်၊ ဂီတသင်ချင်တဲ့လူတွေအတွက် ဂီတသင်ပေးတာဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီထဲမှာ

လက်သမားပညာကအစ ဆံပင်ညှပ်ပညာအဆုံး ပါနိုင်လေကောင်းလေပေါ့ကွာ၊ ဆရာတွေကတော့ ငှားရမှာပေါ့ ...။ အဲဒါကြီးဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဖို့အတွက် မင်းတစ်ယောက်တည်းမလုပ်နဲ့ကွာ၊ လိုင်းပေါင်းစုံက ကျွမ်းကျင်တဲ့လူတွေရပြီး အဖွဲ့လေးတစ်ခု ထားရမှာပေါ့၊ အဲဒီအထဲမှာ ကျောင်းဆရာလည်း ပါမယ်၊ ပန်းချီဆရာလည်း ပါမယ်ကွာ၊ စာရေးဆရာလည်း ပါရမှာပေါ့၊ ဒါတင် ဘယ်က ဦးမလဲ၊ ငါတို့လို တောမရောက် တောင်မရောက် လူကြီးတွေလည်း ထည့်ရမှာပေါ့ ...။” ဟု ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက

“အဲဒီအဖွဲ့ဟာ နာယကအဖွဲ့ပေါ့ ...။ အဲဒီနာယကအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ ဦးကွာစိလုပ်ဗျာ၊ ကျန်တဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်ရှာမယ် ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဦးကွာစိက

“ကျန်တဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေအများစုက ရန်ကုန်ကလာကြရမှာကွာ၊ အစည်းအဝေးလုပ်တဲ့နေ့ကိုတော့ ကားနဲ့ သွားနိုင်လာနိုင်ဖို့ အကြံအပို့ မင်းက စီစဉ်ရမယ်၊ အဲဒီတော့ လူများများဆန့်တဲ့ကား တစ်စီးတော့ ဝယ်ရမယ်၊ အဲဒီကားကို မောင်းဖို့တော့ ဒဂိုင်ဘာ ငါရှာပေးမယ်၊ ငါ့မှာ အလွန်ပျင်းတဲ့ ဒဂိုင်ဘာအောင်သန်းဆိုတာ ရှိတယ်ကွာ၊ ကားအမြန်ဆုံးဝယ်ကွာ ...။ အဲဒီအောင်သန်းကို အဲဒီကားအပ်လိုက်၊ အခုကတည်းက ပြောထားမယ်နော်၊ သူမောင်းရင် တာက မကြာခဏပျက်တတ်တယ်ကွာ၊ ပျက်လို့ ဝပ်ရှော့သွားရမယ်ဆိုပြီး စရိတ်ကလေးလည်း တောင်းတတ်တယ်။

ပျဉ်

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းဆား

...အိမ်မပြန်ဘဲ မင်းနဲ့အတူနေနိုင်တယ်ကွ။ တစ်ခါတလေတော့ အရက်ကလေးသားလေး နည်းနည်းပါးပါးသောက်တတ်တယ်... တစ်ခါက အရက်မူးပြီး ဆရာဝန်ကြီးအိမ်ရှေ့က အုတ်တံတိုင်းကို ဝင်တိုက်ဖူးတယ်ကွ။ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သူနဲ့အတူစီးတဲ့ အမတ်တစ်ယောက် ခြေထောက်ကျိုးသွားတယ်... အဲဒီလို ခြေထောက်ကျိုးသွားတာကို သနားတယ်ဆိုပြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အဲဒီကောင်ကို ယူသွားတယ်။ ထားလိုက်ပါတော့ကွ။ အဲဒါက အတိတ်တစ်ထပ်ပေါ့...” ဟု ဆိုပြီး ဦးကွာစိက စကားပြတ်လိုက်လေ၏။

...ယခုကလေးခန့်လောက် ချော့ချော့သည် သူပြုလုပ်မည့်အစီအစဉ်ကို စာတစ်စောင် ရေး၍ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးလျှင် အဖွဲ့တွင်ပါလိုသူများကို လိုက်ထံ၌ပေးလေ၏။ ထိုသူများကလည်း များစွာနှစ်ထောင်းအားကြေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကူညီမည်ဟု ပြောကြလေ၏။

...ကျသို့နှင့်ပင် ချော့ချော့လုပ်ခဲ့သောအလုပ်မှာ မှော်ဘီမရမ်းတံလင်းဘက်တွင် မြေဝယ်ရသောအဆင့်သို့ ရောက်လာ၍ ဖြစ်၏။ မြေဝယ်သောအခါ၌လည်း နာယကအဖွဲ့နှင့် သွားရောက်ကြည့်ရှု၍ဝယ်သည်ဖြစ်၏။ မြေဝယ်ပြီးသောအခါ မြေကို ရှင်းရလေ၏။ ပြီးလျှင် အဆောက်အဦများ ဆောက်ရလေ၏။

...အဆောက်အဦများမှာ များသောအားဖြင့် ခန်းမပုံစံများ ဖြစ်ကြလေ၏။ စဉ့်ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ရုံးခန်းကို တွေ့နိုးရမည်ဖြစ်၏။ ထိုရုံးခန်းမှာ ကျောင်းသားလက်ခံခြင်း၊ လိုအပ်သော စာရင်းများ ပြုစုခြင်း၊ ကျောင်းတွင်ရှိသော ဝန်ထမ်းများကိုခေါ်၍ တာဝန်ပေးခြင်း စသည်များ၌ သုံး၏။ ထိုခန်းမကို ခွေးချေးက ဝိုက်လှည့်နီဟု အမည်ပေးထား၏။

ဆရာများနားနေအဆောင်ကိုမူ 'ပါတီပွဲပွတ်'ဟု ပေးထား၏။ ထိုပါတီပွဲပွတ်အဆောင်ကလေးတော့တွင် ရှေးဟောင်းစေတီကြီးကလေးတစ်ဆူ ရှိ၏။ မူလတန်းကျောင်းဆောင်ကြီးကိုမူ 'နာလန္ဒာ' ဟု အမည်ပေးထား၏။ ထိုအဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ရာတွင် ဦးကွာစိက ကြီးကြပ်၍ ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဦးကွာစိက ခွေးချေးအား ဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်အပ်ပေးခဲ့၏။

...အဆောက်အဦတွေဆောက်တာ ပန်းရံဆရာနဲ့ လက်သမားဆရာနဲ့တင် ပြီးပြီလို့မထင်နဲ့ကွ။ သူတို့ ဖြစ်သလိုလုပ်သွားရင် ကိုယ့်ပစ္စည်းမဲခုံးရှုံးမှာကွ။ သူတို့ဆောက်တာဟာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရည်အသွေး မိမိ ကြီးကြပ်ဖို့ လူတစ်ယောက် အမြဲလိုတယ်ကွ။ အဲဒါမူ အရည်အသွေးမိမိတဲ့ အဆောက်အဦဖြစ်မှာကွ။ စံရွေးထွင်ပြီးရိုက်ရယူနေရာမှာ ကပ်ရိုက်ကပ်ခွေတွေ လုပ်သွားတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ 'ကွာလတီ ကွန်ထရို' (Quality Control) တစ်ယောက် လိုတယ်ကွ” ဟု ပြောကာ အဆောက်အဦများကို ကြီးကြပ်စေ၏။ ထို့နောက် ဦးကွာစိက

မားပီ

ရာဇဝင်ထဲကလိုပမ်းခွေး

“အဲဒီလူက အရည်အသွေးတင်မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်မီပြီး အောင်လည်း ကြီးကြပ်ပေးရမယ်။ အဲဒီလိုကြီးကြပ်ရင်းနဲ့ အလုပ် လုပ်ရင်း အလုပ်သမားတွေ ထိခိုက်တာတွေကိုလည်း တာဝန် ယူပြီး ဆေးရုံတို့ ဆေးခန်းတို့ ပို့ပေးရမယ် ...” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက -

“အဲဒါတွေကတော့ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူးဟု ဦးကွာစိ ပဲ လုပ်ပါဗျာ ...” ဟု ပြောရလေ၏။

အဆောင်များပြီးသောအခါ နာယကအဖွဲ့ဝင်များ ဆုံကာ ထိုကျောင်းကို အမည်ပေးရန် စဉ်းစားကြရလေတော့၏။ အမည် အမျိုးမျိုးထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးကွာစိက -

“ဒီကိစ္စဟာ မောင်ခွေးချေးမှာ ပိုက်ဆံရှိရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ ချမ်းသာရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ သူနဲ့ ဆွေမတော် မျိုးမစပ်တဲ့သူတွေ အတွက် ငွေကုန်ခံပြီးလုပ်ရတာ၊ မနောဓာတ်ခံကလေးမဖြူရင် ဒီအလုပ်က လုပ်လို့မရဘူး။ မနောဓာတ်ကလေးကလည်း ပတ်စန်း ကျင်ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရွံ့နွံလို အစဉ်သဖြင့် နောက်ကျိနေတတ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်ကျိနေတဲ့အထဲကနေ ကြာဖြူပန်းကလေး တွေလည်း ပွင့်တတ်တယ်။

ရွံ့က ဘယ်လောက်ပဲညစ်ပေညစ်ပေ ကြာဖြူပန်းကလေး ကတော့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေတယ်။ အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ ငွေကနေ ထွက် ပေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ မနောအိမ်ကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကြာဖြူ ပန်းကလေးတွေပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်ခွေးချေး သန်းနဲ့ချီပြီး အကုန်

ခံဆောက်လုပ်ထားတဲ့ ဒီအဆောက်အဦတွေကို ‘မနောကြာဖြူ’ လို့ နာမည်ပေးမယ်ဗျာ ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ နာယကတစ်ဖွဲ့လုံးက သဘောကုန်၍ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်ကြလေ၏။

ခွေးချေးကမူ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အောက်ကိုဆင်း၍ ဦးကွာစိကို ဦးချကန်တော့လေ၏။ ထိုမနောကြာဖြူကို စိတ်ဝင်စား သော စာစောင်များက လာရောက်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ဟိုတစ်ချို့ ဒီတစ်ချို့ရေး၍ ဖော်ပြကြကုန်၏။ ထိုသတင်းများကို ဟန်စိန်က ပတ်ကြည့်ပြီး မှဲ့၍ -

“အံ့မယ် ... ခွေးချေးက သန်းနဲ့ချီ အကုန်အကျခံပြီး ကျောင်းထောင်တယ်ဆိုပဲ။ သူ့ကျောင်းကလည်း အဆန်းပဲ။ ကျောင်း ပညာတင်မဟုတ်ဘူး။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်စားလို့ရမယ့် ပညာတွေပါ သင်ပေးမယ်ဆိုပဲ။ ဒီကောင်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့ တုံး ...။ ဒီကောင်တော့ ဒီအတိုင်းထားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ မျိုးဖြုတ် ပစ်မှပါ ...” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဟန်စိန်သည် ဓားပြများဖြင့် ဆက်သွယ် လေတော့၏။ ထိုပြင်မရမ်းတလင်းတောသို့လာလေ့ရှိသော ခွေးချေး ၏ အဝင်အထွက်နှင့် အနေအထားကို သိရန်အတွက် ကျောင်းနေ ... သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ မနောကြာဖြူကျောင်းသို့ တစ်ခေါက် လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ လိုက်လာရာတွင် ခွေးချေးနှင့်ပါ တွေ့လေ၏။ ခွေးချေးက သူ၏ကျောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းပြလေ၏။ ဟန်စိန်

မင်းမိ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခစား

သည် ထိုကျောင်းမှ 'လူမွန်နီ' ရုံးခန်းအတွင်းရောက်သောအခါ ရုံးခန်းအတွင်းမှ မီးခံသေတ္တာကိုတွေ့လျှင် - ... ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခစား

“ခွေးချေး ဒီရုံးခန်းထဲမှာကို ငွေတွေ ထားသလား။ ဓားပြရန် မကြောက်ဘူးလား...” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးချေးက အသံလဲ၍ “ဒီမှာက ကျောင်းအတွက် အရေးတကြီးသုံးစရာရှိရင် သုံးလို့ရအောင် ငွေက နည်းနည်းပါးပါးပဲထားတာပါ။ နည်းနည်းပါးပါးဆိုပေမဲ့ သိန်း(၂၀)ကျော်လောက်တော့ ရှိမယ်။ ဒီအနီးတစ်ဝိုက်ကရွာတွေမှာ အဲဒီလို တိုက်တဲ့ခိုက်တဲ့ကောင်တွေ မရှိပါဘူး။ အရင်ကတော့ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့လေ...။ အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ အရင်ကရှိတဲ့ ဓားပြကြီးတွေလည်း အခုတော့ အသက်ကြီးလို့ သေကုန်ပါပြီ...။ ကြောက်ရတာက ဓားပြသားမဟုတ်ဘူးကွ။ မီးသားကြောက်ရတာ...။ ဒီမှာက သီဟိုဠ်ပင်တွေများတယ်။ သီဟိုဠ်ရွက်တွေက မတရားကြေတာ...။ ဆေးလိပ်တိုပစ်လိုက်တာနဲ့ မီးလောင်နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးအာမခံလုပ်ထားတယ်...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖာန်စိန်က -

“မီးအာမခံတစ်ခုတည်းနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးကွ။ မင်းအတွက်လည်း အသက်အာမခံတစ်ခုလည်း လုပ်ထားဦးကွ...” ဟု ဆိုကာ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးကျွာမိက -

“ခွေးချေးရေ...။ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီကောင် မင်းပစ္စည်းကို ဓားပြတိုက်ချင်နေပြီ။ မင်းကို သတ်ချင်နေပြီ။ ဒီကောင် ဒီကို လာတာ ဒုလယ်ချင်းဆိုပြီး လာသည်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ မဟုတ်

တာလုပ်ဖို့ လာကြည့်တာဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မလုပ်တောင် လူငှားနဲ့လုပ်လိမ့်မယ်။ သတိသာထားပေတော့...” ဟု ပြောရာ ခွေးချေးက ပြုံးလေ၏။ ထို့နောက် ခွေးချေးက -

“ဦးကျွာမိပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ မငြင်းပါဘူး။ သတိထားရမှာပေါ့လေ...” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်မည့် ကျောင်းသားများ စာရင်းရနေပြီဖြစ်၏။ သင်ပြမည့် ဆရာလည်း ငှားပြီးပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးချေးတည်ထောင်ထားသော မနောကြာမြူကျောင်းကြီးကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုကျောင်းဖွင့်ပွဲတွင် ခွေးချေးသည် ၎င်းနှင့်ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်သော သူငယ်ချင်းများကို လည်း ဖိတ်ထား၏။ ဆရာနှင့် ဆရာကတော်ကိုလည်း ဖိတ်ထား၏။ ဒေါ်ထွေး၊ ရှုရိန်နှင့် ဆရာလေး ဒေါ်ဘရဏီကိုပါ ဖိတ်ထား၏။ ထို့ပြင် ရပ်ရွာမှ လူကြီးများ၊ စာနယ်ဇင်းမှပုဂ္ဂိုလ်များကိုပါ ဖိတ်ကြဲ၍ ဖွင့်လှစ်လိုက်လေ၏။

ကျောင်းဖွင့်ပွဲကြီးကို ဦးကျွာမိက ချွေချောင်ကတ်ကြေးဖြင့် ဖြတ်၍ ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထိုဖွင့်ပွဲသို့ ကားပိုင်ရှင်ဦးတာတီးတို့ လင်မယားလည်း တွက်ရောက်လေ၏။

ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီသည် ခွေးချေး၏လုပ်ရပ်ကို သဘောကျလွန်း၍ ပီတိဖြစ်ကာ မျက်ရည်များပင် ကျလာလေ၏။ ရှုရိန်လည်း ဝိုင်းလေ၏။ ဒေါ်ထွေးကြီးကမူ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ခဲကာ လွှား၍ ဦးကျွာမိ၏ ရုံးခန်းမှာ ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့လူက ဒီလိုကျောင်းဖွင့်

မင်းပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိုပင်...အစ

ကြီးထောင်နိုင်တာဆိုတော့ အံ့စရာပါပဲတော်...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးချေး၏ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းများက သဘောကျလွန်း၍ ရယ်မောကြလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်ထွေးကြီးက -

“ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မင်းခွေးချေးရေ...၊ ဒေါ်ထွေးကိုလည်း ဒီကျောင်းမှာ လခနဲ့ အလုပ်ခန့်ပါ။ တံမြက်စည်းလှည်းရမလား။ ထမင်းချက်ရမလား ကြိုက်တာခိုင်းပါ။ ဦးပီရိယလေးဆေးမှန်မှန်ရရင် အကုန်လုပ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်ဘရဏီက

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်လေးရယ်...၊ ဒေါ်ထွေးကို ခေါ်ထားပါ။ ဆရာလေးမှာ လူမလိုပါဘူး။ နောက်တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ပြစ်နိုင်ရင် မောင်လေးရဲ့ကျောင်းဘေးနားမှာ ဆရာလေးနေဖို့ ဧရပ်လေးတစ်လုံးဆောက်ပြီး လာနေမယ်။ အဲဒီကျမှပဲ ရှုခိုက်ကို အပြီးခေါ်ထားလိုက်မယ်။ အခုနေတဲ့ ဧရပ်ကိုတော့ ပြန်ပြီးရောင်းလိုက်မယ်။ ရတဲ့ငွေကို မောင်လေးရဲ့ မနောကြာဖြူကျောင်းကြီးအတွက် လှူမယ်...” ဟု ပြောရာ ဦးကွာစိက -

“အခုကို အဲဒီကျောင်းပစ္စုန်ရိုက်လိုက်မယ်။ လှူပုံတုန်းဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့...” ဟု ဆိုကာ ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီ နေရန်အတွက် ကျောင်းနှင်းနီးသောနေရာတွင် ဧရပ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်ရန် ဦးကွာစိကိုယ်တိုင်ခေါင်းဆောင်၍ ပစ္စုန်ရိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီ၌ လွန်စွာသပ်ရပ်လှပသော အုတ်ကြွပ်မိုးဧရပ်ကလေးတစ်လုံး ပြီးစီးသွားလေတော့၏။ ခွေးချေးသည် ဦးကွာ

စိမ်းအိမ်သို့ ပြန်သည်မရှိဘဲ ကျောင်း၌ပင် အနေများလေ၏။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စရှိလျှင် ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့သွား၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်လေ၏။

မိမိ

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းအား

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

အနား (၁၉)

ရှုနိုး စကားပြောလိုချင်

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိမိတို့အတွက် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးရန် ဦးစွာ စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပညာရေးကို ပေးအပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

B39

မင်းပျံ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းသား

၌သွားလေ၏။ ထို့နောက် စတင်၍ ခရီးထွက်ကြလေတော့၏။
ခရီးဦးစွာဝင်၍ပူးသည်မှာ ပဲခူးမှ ရွှေမောစောဘုရားနှင့် ရွှေသာ
လျောင်းဘုရားဖြစ်၏။ ထို့နောက် တောင်ငူမှ ရွှေဆံတော်ဘုရား
ဖြစ်၏။ ငြီးလျှင် ဆက်၍ခရီးထွက်သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့ ခရီးထွက်နေစဉ်တစ်ညတွင် မိုးသည် လွန်စွာ
သည်း၏။ ထိုမိုးသည်းသော ည(၈)နာရီထိ ရွှေးချေးသည် ကျောင်းရှိ
'လှဗိုဦး' ရုံးခန်း၌ ငွေစာရင်းများ ပေါင်းလေ၏။ ထိုအချိန်၌ သေနတ်
များ၊ စားပြောင်းများပါသော စားပြုများသည် ဝင်လာပြီးလျှင် ခွေး
ချေးကို ဝိုင်းလိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက် သေနတ်သမားက သေနတ်နှင့်ချိန်၍ မီးခံ
သေတ္တာသော တောင်း၏။ ခွေးချေးလည်း အံ့ဆွဲအတွင်းမှ မီးခံ
သေတ္တာသောတွဲကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ထိုသေနတ်သမား၏မျက်နှာ
ကို တအားလွှဲ၍ပေါက်ကာ သေနတ်ကို လှချန်ကြိုးစား၏။ သေနတ်
သမားလည်း ခွေးချေး၏နဖူးတည်တည်ကိုချိန်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်
၍ သေနတ်ကို ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

ခိုင်းကနဲပြည်၌ ကြည့်လိုက်ရာ ခွေးချေးလည်း လဲကျသွား
လေတော့၏။ စားပြုများလည်း မီးခံသေတ္တာသောဖြင့် သေတ္တာကို
ဖွင့်၍ ငွေများကိုယူပြီး ထွက်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ဆရာလေးဒေါ်ဘရထီ၏စရပ်ကို စောင့်၍
အိပ်ပေးနေသော ဦးကွာစိသည် သေနတ်သံကြားသဖြင့် လှဗိုဦးရုံး
ခန်းသို့သို့ ပြေးလာလေ၏။ ရုံးခန်းတွင်သို့ရောက်လျှင် နဖူးတွင်

သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေသော ခွေးချေးကိုတွေ့ရကာ
ရုံးခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

အပြင်သို့ရောက်လျှင် အနီးအပါးမှလူများကို တအား
ကုန်း၍ခေါ်လေ၏။ ထိုကျောင်း၏အပြင်ဘက်တွင် ကျောင်းကိုပို့၍
ဈေးရောင်းကြသော ဈေးဆိုင်တန်းလေးတစ်ခုရှိ၏။ ထိုဈေးတန်း
ကလေးတွင် မုန့်များ၊ ဆေးများ ရောင်းသော ကိုသောင်းဆိုသူ
ရှိ၏။ ကိုသောင်းသည် မုန့်နှင့်ဆေးသားရောင်းသည်မဟုတ် ဓာတ်ပုံ
လည်း ရိုက်သည်ဖြစ်၏။ ၎င်းကိုသောင်းသည် တိုင်တွင်ချိတ်ထား
သော ကင်မရာကိုယူကာ ဆိုင်အတွင်းမှ ပြေးထွက်လာလေ၏။

၎င်းသည် ဦးကွာစိ၏အနီးသို့ရောက်လာပြီး အကျိုးအ
ကြောင်းမေးကာ ဓာတ်ပုံရိုက်လေ၏။ ကားလှိုဗွဲသွားသော ကားဘီး
ရာကိုလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ရဲစခန်းသို့ဖုန်းဆက်ကာ ရဲများကို အကြောင်း
ကြားလိုက်လေ၏။ ရဲများသည်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရောက်
လာလေ၏။ ထိုသို့ရောက်လာပြီး ရဲအရာရှိက ဦးကွာစိအား အကျိုး
အကြောင်းကို မေးစေ၏။ ထို့နောက် ရဲအရာရှိသည် မီးခံသေတ္တာ
ကို စစ်ဆေး၏။ ထို့နောက် ရွံ့တွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကားဘီး
ရာကို ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။

ထိုအခါ ဦးကွာစိက ထိုစားပြုများထံတွင် သေဆုံးသူခွေး
ချေးနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဟန်စိန်ပါနိုင်ကြောင်း သတင်းပေးလေ
၏။ ထို့နောက် ရဲအရာရှိသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် တိုက်ကြားရဲစခန်း

မာနိ

ရာဇဝင်ထဲကလိမ္မင်းစား

သို့ အကြောင်းကြားကာ သတင်းပို့လေ၏။ ပြီးလျှင် တိုက်ကြီးမှ တာဝန်ရှိသောရဲများဖြင့်ပေါင်းကာ တိုက်ကြီးမြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင်ရှိသော ခြံကြီးကို ဝိုင်းကြလေ၏။

ထိုသို့ဝိုင်းပြီးနောက် ခြံကြီးအတွင်းသို့ဝင်ကာ အောင်သေ အောင်သားစားသည့်အနေဖြင့် အရက်သောက်၍ ပျော်ရွှင်စားနေ သော ဓားပြများနှင့်အတူ ဟန်စိန်ကိုပါ တွေ့သဖြင့် လက်ထိပ်ခတ် ၍ ဖမ်းဆီးပြီးလျှင် ခွေးချေး၏ လုနွီနီရုံးခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် လာကာ အမှုကို စတင်စစ်ဆေးလေတော့၏။ အစပထမတွင် ငြင်း သော်လည် ပြင်းပြင်းထန်ထန်စစ်သောအခါ တစ်ယောက်သော ဓားပြက -

“ကျွန်တော်တို့က ဓားပြတိုက်တဲ့အထဲတော့ ပါပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေနတ်နဲ့ပစ်တာကတော့ ဟိုကောင်ပါ ...” ဟု ဆိုကာ တစ်ယောက်သောဓားပြကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရဲများသည် ထိုသေနတ်သမားကို ဖိနှိပ်စစ်ရာ သေနတ်သမားက သူသည် ဓားပြတိုက်မိကြောင်း၊ ခုခံသဖြင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်မိကြောင်း၊ ဝန်ခံသော်လည်း ဓားပြခိုလှုံမဟုတ် ကြောင်း ငြင်းဆိုလေ၏။

ထိုအကြံအစည်နှင့် တိုက်ရန်အတွက်မှာ ဟန်စိန်ဆိုသူ စီစဉ်ကြောင်း ပြောဆိုချက်ပေးလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဟန်စိန်နှင့် ဓားပြ(၅)ဦးကို ထောင်သို့ပို့၍ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုဖြင့် စွဲချက်တင် လိုက်လေတော့၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သတင်းစာတွင်ပါလာသောကြောင့် ပုံရွာမှနေ၍ အလောင်းတော်ကဿဖသို့ ဘုရားဖူးထွက်မည့်ဆဲဆဲ ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီတို့လူစုသည် ထိုသတင်းစာကိုဖတ်မိ၍ ချက် ချင်းပင် နောက်လှည့်၍ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။

သို့ရာတွင် ဦးကွာစိန်နှင့် ကျောင်း၏နာယကလူကြီးများက ခွေးချေး၏အလောင်းကို သူ၏ မနောကြာဖြူကျောင်းကြီးအနီး အရိပ်အာဝါသကောင်းသောနေရာတွင် ဂူလွှင်း၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြ ပြီဖြစ်၏။ သူ၏ခေါင်းရင်းတွင် လွန်စွာပွင့်သော တရုတ်စကားပင် ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုဂူတွင် -

**မင်းခွေးချေး
အသက် (၂၇)**

ဟု ရေးထိုးထားလေ၏။ ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီတို့ ပြန်ရောက်လာသော်အခါ ဦးကွာစိန်က အကျိုးအဇီကြောင်းကို ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ဘရ ဏီသည် ရှိုက်ကြီးတငွေ ငိုကြွေးလေတော့၏။

ဒေါ်ထွေးမှာလည်း ငိုကြွေးရုံမျှမက သူ လွန်စွာကြိုက်သော ဦးစိရိယလေဆေးများကို ယူကာ ခွေးချေး၏အုတ်ဂူပေါ်သို့ လောင်း ချရင်း -

“ခွေးချေးရေ ... ကံဆိုးလှချေလားကွဲ့၊ မင်းလောက

မင်းမိတ်

ရာဇဝင်ထဲကလိမင်းခဲခဲ

ကြီးမှာမရှိတော့ဘဲ ဒေါ်ထွေးလည်း ဒါတွေမသောက်တော့ပါဘူး။ တစ်ခါတည်းဖြတ်လိုက်ပါပြီ ...” ဟု ဆိုကာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလေ၏။

ဆရာလေးဒေါ်ဘရဏီမှာမူ အုတ်ဂူကို ခေါင်းဖြင့်တိုက်ကာ ငို၍နေလေတော့၏။

ရှုရိန်လည်း အုတ်ဂူပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားမှောက်လျက် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေတော့၏။

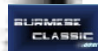
အုတ်ဂူပေါ်တွင် ကြွေကျနေသော တရုတ်စကားပန်းပွင့်များလည်း ရှုရိန်၏ကိုယ်လုံးဖြင့် ဖိမိသောကြောင့် ကြေမှု့ကုန်လေတော့၏။

ရှုရိန်သည် ရှိုက်၍ရှိုက်၍ငိုလေ၏။ ထို့နောက် အုတ်ဂူကို နမ်းပြန်၏။ ပြီးလျှင် တအားဖျစ်ညှစ်၍ -

“အစ်ကို ...” ဟု ခေါ်လိုက်ရာ တစ်သက်လုံး အသံမထွက်နိုင်သော ရှုရိန်၏အသံအိုးသည် ပွင့်သွားပြီးလျှင် အသံထွက်၍သွားလေတော့၏။

ရှုရိန်သည် သူမ၏နားကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်၍ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် အဆက်မပြတ် -

- “အစ်ကို ...”
- “အစ်ကို ...”
- “အစ်ကို ...”
- “အစ်ကို ...”

“အစ်ကို ...” ဟု ခေါ်ပြီးလျှင် -
“ရှုရိန်ပြောချင်တာတွေ အခုမှပဲပြောရတော့မယ်။ ရှုရိန်စကားပြောနိုင်ပြီ။ ရှုရိန် အစ်ကိုကို ချစ်တယ် ...။ အစ်ကိုကို သနားတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ခိုးမှုနဲ့အိမ်က ရှိုက်ထုတ်လိုက်တော့ အိမ်ကဆင်းသွားတာ အခုထက်ထိမြင်ယောင်နေတုန်းပဲ ...။ သနားလိုက်တာ အစ်ကိုရယ် ...။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကို ထမင်းမှစားရခဲ့လား။ ဘယ်သူတွေကများ ထပ်ပြီးနှိပ်စက်ဦးမလဲလို့ စိတ်ပူပြီး ရှုရိန်မှာ ငိုလိုက်ရတာ ...” ဟု ပြောကာ မနားတမ်း ငိုလေတော့၏။

ထို့နောက် အုတ်ဂူပေါ်တွင် ‘အစ်ကို’ဟူသော စာလုံးကို တရုတ်စကားပွင့်ကလေးဖြင့် ဖော်လေ၏။ ပြီးလျှင် -

“အစ်ကိုချစ်တဲ့ တရုတ်စကားပန်းကလေးတွေ အမြဲတမ်း လာထားပေးမယ် ...” ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါ်ထွေးသည် မကြည့်ရက်၍ ရှုရိန်ကိုတွဲကာ ဆရာလေး၏ဇရပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ဆရာလေးလည်း ရှုရိန်ကိုတွဲကာ ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ဇရပ်သို့ရောက်သောအခါ ဦးကွာစိက -

“ဆရာလေးလည်း ငိုတယ်။ ရှုရိန်လည်း ငိုတယ်။ ဒေါ်ထွေးလည်း ငိုတယ်။ အဲဒါတင်မကဘူး ဦးကွာစိလည်း ငိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငိုနေလို့လည်း မပြီးသေးဘူးလေ ...။ မင်းခွေးချေးတစ်ယောက်ကောင်းရာမွန်ရာရောက်သွားဖို့ ဆွမ်းသွပ်ပြီး အမျှဝေလို့မယ်။

မင်းသိင်္ခ

ရာဇဝင်ထဲကလိုမင်းခေတ္တ

နောက်တစ်ခုကတော့ ဟောဒါလေး ပေးဖို့ကျန်နေတယ်...” ဟု ဆိုကာ အိတ်တွင်းမှ ချက်လက်မှတ်ကို ထုတ်၍ -

“ဟောဒီချက်လက်မှတ်က ရှုရိန်ကိုပေးဖို့ ခွေးချေးပေးထား တာ ကြာပြီ၊ ဘာအတွက်ပေးရမလဲဆိုတော့ သူ အခုလို တအား ကြိုးစားတာဟာ ရှုရိန်ကို စကားပြောတတ်လာအောင် နိုင်ငံခြားမှာ သွားကုမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြိုးစားတာ...။ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ရှုရိန်နဲ့သူ မဆုံဖြစ်ခဲ့ရင် ပေးနိုင်အောင်လို့ဆိုပြီး အပ်ထားတာ...” ဟု ဆိုကာ တစ်သန်းခွဲတန်ချက်လက်မှတ်ကို ရှုရိန်၏လက်အတွင်းသို့ ပေးလိုက်လေ၏။

ရှုရိန်လည်း ချက်လက်မှတ်ကို ကိုင်ကာ -

“အစ်ကို့ရေ... ရှုရိန်အတွက် ဒီငွေတွေမလိုတော့ဘူး။ ရှုရိန် စကားပြောတတ်သွားပါပြီ...” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာ လေးဒေါ်ဘရဏီကလည်း -

“ဆေးကုဖို့မလိုလည်း ညီမဘဝအတွက် အသုံးပြုဖို့လိုမှာ ပါ။ ယူထားလိုက်ပါကွယ်...” ဟု ဖျောင်းဖျလိုက်ရလေတော့သ တည်း။

* * * *

သုန္ဒရီ သုန္ဒရီ ကလေးက
မင်းသိင်္ခ

မင်းသိင်္ခ

ကိုယ်ပိုင်ယတြာများ

မကြာမီ ထွက်ပါတော့မည်။

ပြန်ချီရေး

မြပန်းတစ်ရာစာပေ

အမှတ် (၁၅၆) ၃၇-လမ်းအလယ်၊ ကျောက်တံတား၊ မြန်မာ

ရန်ကင်းမြို့

www.burmeseclassic.com